

DE ARETATISCHE
FILOSOFIE

De Aretaitische Filosofie

COAB 2019

Voorwoord

Hoofdstuk 1. Voorinformatie over Areta :

Hoofdstuk 2. Kakia bidders versus Areta bidders

Hoofdstuk 3. Wkb's en de zombificatie van de samenleving : de libraanse robotten

Hoofdstuk 4. Kakia – de karikatuur van de vrouw

Hoofdstuk 5. Het tegenbewustzijn

Hoofdstuk 6. van rome tot droom

Hoofdstuk 7. De kruizing ter Boeotia

Hoofdstuk 8. Twee Jezussen – het verschil tussen de jeremiaitische jezus en de hananjaitische jezus – de seizoenleer van jeremia

Hoofdstuk 9. De Koran als Aretaitisch filosofisch boek in strijd met kakia

Hoofdstuk 10. De diepere betekenis van de bedevaart naar Mekkah

Hoofdstuk 11. Calvijn – de Mohammed van het bevindelijke christendom – het Ravijn van Calvijn

Hoofdstuk 12. Vertrouwen of het heilige vreemde ?

Hoofdstuk 13. Stadse religie of natuur religie ?

Hoofdstuk 14. De verzoeking van Ismael – het hongeropad van Ismael – Uw honger moet volkomen worden

Hoofdstuk 15. Rahab en de grote hongersnood

Hoofdstuk 16. De vervreemding

Hoofdstuk 17. Ra wordt tot Sekhmet wordt tot Sokar

Hoofdstuk 18. De symboliek van de islamitische maanden

Hoofdstuk 19. De islamitische tegenhanger van het kerstfeest

Hoofdstuk 20. De islamisering van de wereld

Hoofdstuk 21. De natuurcodes – calvijn en de islam

Hoofdstuk 22. De verwerping van ismael

Hoofdstuk 23. De verworpen Ismael

Hoofdstuk 24. de egyptologische wortels van ishmael – de verloren egyptische steen

Hoofdstuk 25. de tranen van ezau en de egyptische wortels

Hoofdstuk 26. de kus van ezau

Hoofdstuk 27. het logistieke sieraad van ezau en het natuur communisme
Hoofdstuk 28. Wie is Sheda ?
Hoofdstuk 29. Het Ezautische pad in de vur
Hoofdstuk 30. Ramadan – de spanning tussen pasen en pinksteren
Hoofdstuk 31. Hoe Calvijn te overleven ?
Hoofdstuk 32. de bakker van het exegetische calvinisme in strijd tegen de stadse suikerfeesten
Hoofdstuk 33. Calvijn – de anti-sinterklaas
Hoofdstuk 34. hoe de islam te overleven ?
Hoofdstuk 35. het nagellakbeest – de anti-ramadan en de komst van de eeuwige ramadan
Hoofdstuk 36. de riem van Orion
Hoofdstuk 37. de germaanse exodus
Hoofdstuk 38. Secret Doll Tech
Hoofdstuk 39. Het Simson verhaal als typologie van het leven van Ismael
Hoofdstuk 40. De aspecten van Ismael
Hoofdstuk 41. Het instorten van de bruggen tussen de man en de vader
Hoofdstuk 42. Exegese boek 31 van de koran – loqmaan
Hoofdstuk 43. de bulimia matrix
Hoofdstuk 44. van dan tot zorek - exegese van boek 63 van de koran
Hoofdstuk 45. de steniging
Hoofdstuk 46. De Freudiaanse Calvijn

Voorwoord

Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is. Wee de ouders die niet tot de hemel zijn doorgedrongen om een weg te bereiden voor hun kinderen. Wel is het zo dat de ouders die de goede boodschap brengen door het systeem worden tegengehouden, de mond worden gesnoerd, en zelfs van hun kinderen worden achtergehouden.

Het systeem onderwijst de kinderen wiskunde, economie en aardrijkskunde, maar niet de diepere achtergronden ervan, geen logistiek en demonologie.

Wee de ouders die zomaar alles van het systeem voor zoete koek slikken, en daarna als hun kinderen in de problemen komen zeggen : 'Wir haben es nicht gewusst.' Wel zijn ze namelijk al die tijd aan de vlees-drugs geweest en hebben alle hoeken van het hedonisme bezocht, opdat ze konden blijven doorslapen terwijl hun kinderen werden doodgemarteld. Vele ware ouders zijn al doodgemarteld of zijn op andere manieren monddood gemaakt, maar dit boek is van de natuur. Niemand vecht met succes tegen de natuur. Wie aan andermans kinderen zit heeft op een dag de verkeerde familie te pakken, en heeft ineens een vaderbeer of moederbeer achter zich aan, en wat doe je tegen een woeste beer aan wiens kinderen je hebt gezeten ? Ze spelen met de grote machten van de natuur en trekken waarempel aan het kortste eind.

Is er een urgente boodschap in de islam verborgen die de mens niet wil horen ? Is er urgent ook een brug nodig tussen het christendom en de islam om verdere problemen te voorkomen ? Lees het in dit boek.

Hoofdstuk 1. Voorinformatie over Arete :

De geoeffendheid is de godin Arete (Areta), ook een beeld van kennis en studie. Zij is ook een oorlogsgodin. De stoïcijner moest op het pad niet zomaar steken bij goede daden, maar moest geoeffend worden, om zo te komen tot Arete. Eens probeerde Kakia, de zwaar opgemaakte verleidster tot het kwaad, Heracles te verleiden door hem weelde en plezier aan te bieden, terwijl Arete hem een leven van worsteling met het kwaad aanbood (de demonologie). Heracles koos toen het pad van Arete. Ook Paulus stelt in de Griekse bijbel dat de mens op Arete gericht moet zijn, de geoeffendheid (Fil. 4:8). Petrus stelt dat we alleen door Arete, geoeffendheid, tot de kennis kunnen komen (2 Petr. 1:5). In de grondtekst van het NT waren zowel Paulus als Petrus volgelingen van de godin Arete. Deze geoeffendheid, arete, moet altijd in overeenstemming zijn met de logos, de rede, volgens Aristoteles, ook een volgeling van de godin Arete.

Het gaat er dus niet om door genade te komen tot God, oftewel geestelijke luiheid (protestantisme), en ook niet om door goede werken tot God te komen (katholicisme), maar door de geoeffendheid, Arete, wat Aristoteles al predikte, en de stoïcijneren, en wat toen door Petrus en Paulus werd overgenomen. De natuur is moeilijk te vatten. Daar moet de mens moeite voor doen, want de natuur is niet goedkoop. In de stoïcijnerse leer was Arete de opvoedster en onderwijzer tot de logos. Iedere stoïcijner moest ernstig streven een ontmoeting met haar te hebben, zoals christenen wordt geleerd ernstig te streven naar het ontvangen van de heilige geest.

Zo was het dus oorspronkelijk een filosofisch stelsel, en religie werd alleen gebruikt als metaforiek, als personificatie van principes. Kakia, de verleidster, de godin van het kwaad, kwam om de mens te misleiden de geoeffendheid om te ruilen voor gemakzuchtig plezier en weelde wat een geheel eigen religie vormde : het christendom. Aristoteles stelde dat er geen simpel ja of nee was, maar dat er een enorme creatieve ruimte tussenin zat, het pad in het midden. Deze lijnen lopen nog steeds door het christendom heen. Het staat er allemaal wel, maar de mens heeft het lopen verschuiven met eigen gemaakte waardensystemen en hiërarchieën. Christenen wassen elke oproep tot geoeffendheid heel snel weg met indutters zoals 'geloof' en 'genade'. Deze woorden hebben geheel nieuwe betekenis gekregen in het christelijke woordenboek. Maar het kwaad vormt en definieert het goede, zoals het goede het kwade definieert en vormt, in de levensvisie van Aristoteles. Het pad van Aristoteles gaat hier dus dwars doorheen. Alleen zo kan de mens tot Arete, geoeffendheid, komen.

De Logos is voor de stoïcijneren een synoniem voor zowel de natuur als God. Zowel de Logos als Arete stond centraal, en zij konden ook niet los van elkaar bestaan. De Logos is de subtiele wet van het al, het ogenschijnlijke toeval, wat de mens dient te volgen en te gehoorzamen om niet doelloos als een dwaallicht weg te vagen in de schaduw ervan. Arete en de Logos waren de gidsen van de mens in het moeilijke bestaan voor de stoïcijner. Deze termen komen ook weer voor in de

grondteksten van het christendom. Het lot van de mens is zijn eigen karakter, en daarom is oefening daarvan voor levensbehoud. Niets is vanzelfsprekend, maar er is een noodzakelijkheid waar zelfs de goden tevergeefs tegen strijden, stelde de pre-socratische filosofie. Aristoteles kwam om weer balans te brengen, want er waren vele extremen ontstaan. Laten we beseffen dat dit gewoon principes waren die zich opdrongen als de noodzaak van de natuur balans. Mensen zijn altijd weer op zoek naar leiders en helden, naar rolmodellen, maar de mens moet beseffen dat dit slechts personificaties zijn van de hogere principes van het zelf. Daarom is lofprijs ook niets anders dan het goede wat zich in het zelf manifesteert, zoals Aristoteles stelt. Het is een eigen verantwoordelijkheid, en een werkwoord, opdat je geen toeschouwer bent aan de zijlijn en alles maar projecteert op het rondvliegende balletje waar anderen achterna lopen. Hierin ligt dus ook gevaar van de passieve gods-aanbidding waarmee de hedonistische kerken vol mee zitten. Zelfs in de filosofie zijn er gevaren dat de mens principes op een hoop gooit om ze te absoluteren, ze gaat aanbidden en dan gaat verkopen, wat gewoon puur diefstal is, want de mens is geroepen om nomadisch te zijn, om alles ook weer achter te laten om tot hogere principes te komen. Ik heb in mijn leven heel wat moeten weggooien en verscheuren en tot vuilnis moeten rekenen waar de materialisten en hedonisten helemaal in paniek over zijn geraakt, maar ik moest verder, en zo konden zij ook verder. Vaak is er mij aangeboden om mijn boeken voor peperdure prijzen te verkopen, maar ik heb zelfs een groot deel van wat ik geschreven heb ook weer achter moeten laten. Ik kan in de kerk staan en mijn handen in de lucht heffen om hun afgoden te prijzen maar als ik zelf niet verander en de verantwoordelijkheid neem, wat is mijn lofprijs dan waard? Zo weet ik van mensen die weigeren iets aan hun kapotte huwelijk te doen en dan maar vooraan staan in de kerk met hun handen in de lucht om de afgod te prijzen, terwijl gemakszuchtige echtscheiding in hun hart ligt. Hiervan walgen de goden. Wat is de lofprijs dan nog waard? De zonde behoort het goede niet te prijzen, maar behoort zich te bekeren om zelf het goede te zijn. Dat zou de ware lofprijs zijn, maar waar zijn kerken vandaag de dag mee bezig? Ze loven en prijzen elkaar's mooie jurken, en hoedjes en kijken neer op de arme Eros die op blote voeten, alleen in het bezit van een te korte broek, hun peperdure feesten niet kan bijwonen. 'Ik ben hongerig geweest, naakt en in de gevangenis, of misschien wel in een psychiatrische kliniek, en gij hebt mij niet gevoed, hebt mij niet gekleed, en niet bezocht,' stelt Mattheus 25. Dit is een ernstige zaak, want dat is de toestand van de wereld en de kerk vandaag de dag. De stoïcijn zegt dan: 'Ik doe aan zulke christelijke feestjes niet mee.'

Waarom zoek je het dan nog bij jezelf, wat allemaal illusie is? De zoektocht is naar je hogere zelf, in Areta, in de Logos. Meer heb je niet nodig, maar de illusie is ervoor om het ware te vormen en definiëren. Dat is de magie van de dualiteit. Het is bruikbaar voor de stoïcijn, en behorende tot de fysiologie van de oerstof. Het einde zal vastraken in het begin, want alles gaat in cirkels, stelt de presocratische filosofie. Aristoteles stelde dat je aan jezelf moest werken, want daar was alles al. Daar was al het creatieve materiaal wat je nodig had, en Areta was het product van gewoonte. Het moest een automatisme voor je worden, van robotische kwaliteit, anders zou je niet door het leven heenkomen. En de weg tot de geoefendheid, Areta, is de weg van de askesis, de oefening.

Areta is ook een woord voor mannelijkheid in het stoïcisme, de geoefendheid, wat gebeurt op het pad van de eenling, het vol zijn met de godin, Areta, het getest zijn aan de logos, de rede. Je kan het een held noemen, of een anti-held, want het heeft niet gebogen voor de massa's, maar heeft zijn innerlijke godin gevonden, de manin, het oorspronkelijke volk van de gnosis, van Eva. Hij heeft niet voor superman gespeeld, maar is de weg van het kruis gegaan. Hij is geen spijbelaar die de mens zware mind-altering drugs heeft verkocht om hen bedriegelijke illusies van veiligheid en overwinning te geven, maar hij is gegaan tot de demonologische school om zichzelf te oefenen, de natuurschool. Hij loopt niet als een fletse zakenman met een gladgestreken pak en stropdas rond om zijn product van oplichting te verkopen, hoewel hij ook niet als een wilde weldoener parels voor de zwijnen werpt, maar hij heeft een vaste brug gebouwd, zij het van wildernis touwen, over de woeste oerrivieren van het oerwoud. Hij is een wenende filosoof, niet alles maar wegwimpelend en

weglachend. Zijn Askesis heeft hem tot Areta geleid, zijn hogere zelf. Hij is de duisternis ingegaan en is er obscuur door geworden. Hij weet dat de aarde een mentaal en verbaal mijnenveld is. Hij laat de mens moeite doen om zijn filosofie te begrijpen. De mannelijkheid is de geoefendheid in het luisteren, de geoefendheid in het zoeken naar de hogere dingen en het achterlaten en minderen van de lagere dingen. De mannelijkheid is de mindering, en de vrouwelijkheid drijft de mannelijkheid hierin aan om te minderen, en zij vermeerdert zo zijn hogere dingen. De demonische surrogaten hiervan zijn de vermeerderingen van het lagere aardse.

De stoïcijn knapt af op de lagere levenswijzen van de christen. Hij ergert zich eraan en weent erover. Hierdoor zondert hij zich nog meer af. In die zin is het christelijke dus een negatieve richtingaanwijzer, maar het christendom heeft ook positieve richtingaanwijzers. De stoïcijn heeft beiden nodig. Dat is het pad van Aristoteles, het pad van Ares-Thoth, oftewel van de oorlogs-rede, de demonologische logos (Grieks-Egyptisch).

Adam moest in een diepe slaap vallen om tot de gnosis van Eva te komen, zoals de stoïcijn dit moest om tot Areta te komen. Dat is de ware lofprijs, wat ook een woordbetekenis is van Areta, zoals in 1 Petrus 2:9 :

Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om Areta, lofprijs, geoefendheid, te verkondigen van God, die u uit de duisternis geroepen heeft.

De definitie van lofprijs is dus geoefendheid, Areta, en zij moest verkondigd worden als het evangelie, zoals Adam Eva moest verkondigen, omdat zij de drager van de gnosis was. Areta is een vrouwelijk woord, naast het feit dat zij een godin is. De grondteksten van de bijbel zijn dus vol met verwijzingen naar de godinnen. Zij moesten verkondigd worden, als principes, maar doet de kerk dit vandaag de dag ? Velen weten niet eens wie of wat Areta is. De godin is gedemoniseerd en het principe waarvoor het stond werd verborgen gehouden door geloof en genade en eens een keer een kerstkaart te sturen met kerst om goede wil te tonen. De mens in de kerk is vandaag de dag volkomen genaaid, lieve mensen.

Ook in het Griekse OT, de Septuagint, komt Areta voor, zoals in Habakuk 3:3 :

God komt van Teman
en de Heilige van het gebergte Paran. sela
Zijn Areta bedekt de hemelen,
en de aarde is vol van zijn lof.

Jesaja 42 : 12
Laten zij de Here eer geven en zijn Areta in de kustlanden verkondigen.

Weer ligt hier de missie om areta, de noodzaak van de geoefendheid, te verkondigen.

Jesaja 63:7
Ik zal de gunstbewijzen des Heren verkondigen, de Areta/s des Heren, naar alles wat de Here ons heeft gedaan en naar de grote goedheid jegens het huis Israëls, welke Hij het betoond heeft naar zijn barmhartigheid en naar zijn vele gunstbewijzen.

Jesaja 43:21
Het volk dat Ik Mij geformeerd heb, zal Areta verkondigen.

Zoals eens de christelijke kerk bepaalt nu de medische kerk wie of wat de mens is, gewoon vanuit

de losse hand en vanuit de medische bijbel. Vlijtig drukt ze op iedereen een etiket en stookt ze, en drijft daarmee haar markt, als Kakia die Hercules probeerde te verleiden tot de weelde en het plezier daarvan, het goud der dwazen. Maar Areta boodt Hercules de geoefendheid aan in de worsteling met zulke monsterlijke gedrochten, en voor dit pad koos Hercules. De Rede, logos, is niets zonder Areta, de geoefendheid.

Waarom staat de mens dan onder de druk? Omdat de mens hierdoor geoefendheid moet leren, tot Areta moet komen. Er is geen filosofie zonder Areta. Areta liet Heracles worstelen met de meest erge monsters voor dit doel. Daarom kiezen velen voor het pad van Kakia, en niet voor de demonologie. Veel mensen nemen het niet zo nauw met het leven. Ze komen en gaan weer. Maar het leven is nu eenmaal gruwelijk misduidelijk als noodzaak. Directheid is namelijk noodlottig. Alleen in dit contrast zullen de geoefenden op het pad van de stoïcijnse eenling, op het pad van Areta, de rode lijnen opmerken.

De kennis staat niet op haarzelf. Het moet geoefend zijn. Er is daarom een onverbreekelijke link tussen gnosis (logos) en areta. Kennis van God is volgens Spinoza de hoogste vorm van oefening. (st. 27, dl. 5) Daarom gaat het allereerst al helemaal niet om zomaar dingen uit een boekje over te nemen, maar moet het geoefend zijn, verdiept, en dit is een demonologische worsteling. Alles moet namelijk getest worden aan de logos. Geld of titels is hierin geen maatstaf, maar een drogreden. De medische kerk is gebouwd op drogredenen en is pure kwakzalverij. Nooit maar dan ook nooit had het medische los mogen komen te staan van de demonologie. Dat is haar val geweest. Ze is verleid door de vruchten van Kakia. Nu zijn ze zwaar vergiftigd en trachten ook anderen te vergiftigen.

Spinoza stelt ook dat God lief te hebben niet betekent dat God deze liefde dan ook beantwoord, want God is de Rede, en die reageert op het gebied van oefening en geoefendheid. Je kunt dus niet een zogenaamde 'romance' met God aangaan terwijl je daarbij elke soort van oefening ontwijkt. Wij kunnen alleen daadwerkelijk God kennen en God liefhebben door de geoefendheid op het pad van Areta. (st. 29, dl. 5)

Ook stelt Spinoza dat de diagnostiek (vgl. demonologie) vanzelf geordend word naarmate de rede geordend wordt (st. 1, dl. 5). De rede voert in dit proces tot de ware vrijheid, waardoor de pathos, emotie, allereerst verminderd kan worden. Vanuit de rede mag dan nieuwe pathos ontstaan, want het is niet de bedoeling dat de mens emotie-loos wordt. Apatheia leidt door de rede tot een nieuwe pathos, maar die is altijd ondergeschikt aan de rede. Spinoza noemt het leven aan de rede getest een soort vroomheid, maar dit heeft dus niet veel met kerkelijke vroomheid te maken, maar meer als de geoefendheid (areta) in de stoïcijnse filosofie.

In stelling 70 van deel 4 stelt Spinoza dat zij die onder onwetenden leven, oftewel onder zij die dronken zijn, bacchanten, hun weldaden zoveel mogelijk proberen te ontwijken. Dit omdat ze niet op dezelfde manier dronken willen worden. Ze zijn op zoek naar de logos, de rede, niet de dronkenschap. Spinoza beschrijft de onwetenden als hen die door blinde begeerlijkheid gedreven worden en elkaar alleen maar belonen in koophandel, oftewel omkoperij. Zij zijn gaven-gevoelig. Zij vissen alleen en gebruiken hiervoor aas. Daarom moet de mens op zijn hoede zijn, wat ook het levensmotto is van Spinoza. (st. 71, dl. 4)

Hij stelt dat het ontwijken van het aas van de onwetenden gelijk oploopt met het overwinnen van gevaren, en dat dit de geoefendheid is (areta). Dit heeft dus ook met de mindering op het pad van de askesis, oefening, te maken. (69/4)

De mens moet geoefend, areta, worden in de logos. Dit is de worsteling in de natuur, het pad van Heracles die niet boog voor Kakia (de misleiding van weelde). Xenophon (431-354 BCE) schreef hierover dat Heracles moest kiezen tussen het pad van Areta, de geoefendheid, en het pad van

Kakia, de slechtheid. Kakia kwam als zacht en hevig opgemaakt met grote ogen, terwijl Areta kwam als soberheid, en zij werd ook de vrouw in het wit genoemd. Kakia wilde met haar zachtheid Heracles verleiden tot het nemen van de gemakkelijkste en plezierigste weg, terwijl Areta al vanaf het begin zei dat zij Heracles niet zou misleiden met een aangenaam voorspel, maar zij zou hem de waarheid vertellen. Heracles zou niets ontvangen zonder zwoegen en inspanning op haar pad, want als hij vrucht wilde plukken van het land, dan zou hij het land moeten onderhouden en bewerken, en als hij iets wilde bereiken met zijn kudde, dan zou hij voor zijn kudde moeten zorgen. Als hij de oorlog wilde winnen dan moest hij doel hebben en de strategie van oorlog kennen en daarin geoefend worden.

Kakia werd hier kwaad over en zei dat die weg veel te hard en lang zou zijn voor Heracles. Haar eigen weg was de korte en makkelijke weg tot het geluk. Bij haar zou Heracles geen hardheid kennen, en zou hij alle zoetheiden van het leven proeven. Hij zou niet over de oorlogen (demonologie) hoeven te denken, en hij zou altijd maar weer de keuze hebben wat te eten en wat te drinken bij haar. Met de minste problemen zou hij bij al deze plezierigheden kunnen komen die zij hem aanbood. Zij zou hem nooit blootstellen aan hardheid en zwaar werk, want anderen zouden het zware werk voor hem doen. Hij zou op dit pad geen gebrek leiden, maar altijd weer voordeel hebben, waar hij ook maar wilde. Zij noemde haarzelf het geluk.

Areta zei toen dat Kakia al at voordat ze honger had, en dat ze geen besef had wat het ware geluk was, want haar geluk leidde niet tot het goede. Tot Heracles sprak Areta toen : Als je eerlijk het benodigde werk doet, dan zul je het hogere geluk vinden. En zo werd Heracles door Areta geoefend.

Kakia is het pad wat de massa's kiezen, maar Heracles koos het pad van Areta, en liet zich door haar onderwijzen. Dit was het stoïcijnse pad van de eenling, de monon, wat ook mooi naar voren komt in het Nederlandse woord 'mannin', oftewel het volk van Eva. Dit was niets anders dan een dieper deel van Adam, zijn kern. We kunnen dit ook vergelijken met de Egyptische 'mehen' slang (mhn, mnn) die om Ra heenwas om hem te beschermen op zijn boottocht in de onderwereld, als een beeld van de heilige gebondenheid in het eenling principe, wat je ook weer met amen (mn, mnn) kunt vergelijken, het verborgene, en wat nog altijd achter elk christelijk gebed wordt neergezet.

De logos staat of valt met de monon, het eenling principe.

De natuur werkt door het eenling principe als een absolute noodzaak, als de natuurlijke selectie, want als de natuur de massa zou selecteren dan zou de mens die de massa moet volgen indutten. Alles gaat dan gewoon vanzelf, dus dan zou geoefendheid, Areta, nooit kunnen bestaan. Op het natuurpad is het de eenling tegen de massa. In het boek het leven van Apollonius van Tyana, een pythagoriaanse filosoof, komt ook weer de strijd tussen Areta en Kakia om het jonge leven van Heracles. Kakia is versierd met goud, en is in een paars gewaad, en hevig opgemaakt, haar wangen geverfd en haar haar gevlochten, en met gouden slippers. Ze vertelt hem hoe ze hem wil laten rusten op bloemen, en hoe ze hem wil trekken tot een land van melk en honing met een overvloed die voor het grijpen ligt wanneer hij maar wil. Hij hoefde er niet hard voor te werken en het ook niet te zoeken, want het zou zo allemaal in zijn schoot geworpen worden. Areta daarentegen is een vrouw die hard gewerkt heeft, blootvoets, en die bedekt is met het vuil van de aarde, en ze heeft de eenvoudigste bedekkingen, en zou bijna naakt zijn. Zij is een discipline die wil dat hij op de grond slaapt op het vuil van de aarde, en hij moet naakt zwoegen, en alles verdienen door hard werk, elke zoetheid. Hij mag niet opscheppen, geen ijdelheden najagen en geen hoogmoed nastreven, en hij moet op zijn hoede zijn voor alle dromen en visioenen die hem van de aarde willen weghalen. Als Heracles zich hierin zou oefenen en deze eenvoud niet zou afwijzen dan zou hij daarmee vele monsters hebben onthoofd, en al zijn opgedragen werken hebben voltooid.

Kolosse 1

29 Hiervoor span ik mij ook in, onder zware strijd, naar zijn werking, die in mij werkt met kracht.

Paulus is hier in de rol van Heracles die voor het pad van Areta heeft gekozen, oftewel het lange, moeilijke pad van de logos, en niet van het hedonisme (kakia).

Colosse 4

18 Een eigenhandige groet van mij, Paulus. Gedenkt mijn gevangenschap. De genade zij met u.

Gedenk dus de heilige gebondenheid. Kakia beloofde Heracles zoete vrijheid, terwijl Areta Heracles leidde tot bittere gebondenheid. De Griekse dichter Simonides (556-468 BCE) schreef over haar dat zij niet door alle sterfelingen gezien wordt, maar alleen zij die zweten op het harde pad, zij die komen tot de pieken van de mannelijkheid. Ook wordt zij een speervechter genoemd, als een oorlogsgodin. Zij is dichtbij de door het lijden geoefende Jove (Job). Heracles kwam in Boeotia tot de tweesprong, het kruispunt, waar Kakia en Areta hem opwachtten.

Buigen in het stof voor Areta, of voor Kakia. Zij die in het midden blijven vallen ook ten prooi aan de hevig opgemaakte en verleidelijke Kakia. Kakia met haar helwitte handen versierd met knalrode nagellak waardoor haar superieure, dunne, vrouwelijke schoonheid extra wordt benadrukt, want dat is wel het schoonheidsideaal van het Westen, en wat altijd per definitie bovenaan hun glamour magazines praat. Het is Kakia, niet Areta, de brute, woeste natuuramazone, want die is te duister in de ogen van de stad. Kakia is de verwenner, het immer ja-knikkende omaatje van iedereen, sierlijk knotje in haar haar als teken van haar autoriteit. De mannen hebben het niet eens door hoe ze door haar worden bedrogen. Ze hebben geen filosofie en staan nergens voor, dus vallen overal voor. Gepensioneerde vrouwen, dat is wat westerse mannen willen. Vrouwen die niets anders doen dan mooi lopen te zijn, spiegeltje spiegeltje aan de wand, hevig kuchen en geeuwen. Zo dun mogelijk, om geen mannelijk vlees te beledigen en te kleineren. Zwak moet ze zijn, dat is een mooie vrouw voor het westen. Enorm broos als porselein, ongeemancipeerd. De mannen smullen ervan als van koek. Ze willen geen barbaarse vrouw. Dan gaan er direct honderden alarmen af. De vrouw moet zich koest houden, dan is de man tevreden. Ze willen geen filosofische vrouw. Dat is te moeilijk. De vrouw moet mooi zijn, dun, zwak, slaafs, zo dun mogelijk opdat het het rode zal opwekken, het rode gif, lipstick, nagellak enzovoorts. Zo koket en compact dat hij haar gewoon in een doosje kan stoppen. Gemak dient de mens.

Dit is een zwaar gevecht op het pad van Areta. Kakia, de hoer, gooit alles in het spel om de mens proberen te verleiden, wat ook heel subtiel kan gaan.

De massa's zullen je eigenwijs noemen als je niet voor hen buigt. Het is zware mind control, zwaar mentaal lijden wanneer ze hun gifnagels diep in je steken. Ze martelen je totdat je belijdenissen doet tot hen.

Heracles, of Herekalos, betekent voor gebruik van Here, of goede Here, het dienen van Here. Here of Hera was de vrouw van Zeus, en Zeus legde zijn zoon Heracles aan de borst van zijn vrouw, Here, om hem onsterfelijk te maken, maar zij stootte hem af, alhoewel er toch druppels melk waren gevallen. Here ziet Heracles als een vijand, en drijft hem tot zo'n grote woede dat hij zijn familie vermoord, waarna hij zijn twaalf werken doet. Dit staat symbolisch voor het overstijgen van de massa als eenling. Here drijft hem tot het pad van Areta, tot een eenling die geoefend moet worden op het pad van volharding en pijn. De worsteling van Heracles met Here kun je vergelijken met de worsteling van Jakob met God op Pniël. Dit was om hem te beschermen tegen het hedonisme van Kakia. We komen de symbolische familie-moord ook tegen bij de christelijke Jezus mythe wat voortkwam uit de mythe van Heracles. De twaalf werken werden tot twaalf discipelen. Jezus droeg op de familie te haten in Lukas 14 :

25 Vele scharen reisden met Hem mede, en Zich omkerende zeide Hij tot hen: 26 Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn. 27 Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn.

Laten we heel goed beseffen dat in het NT haat gelijk stond aan moord :

I Johannes 3:15 – Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensenmoorder en gij weet, dat geen mensenmoorder eeuwig leven blijvend in zich heeft.

Je kunt dus niet haten zonder zelfhaat, en dit staat gelijk aan zowel moord als zelfmoord, en hierin is een dualiteit. De natuur laat het al zien. Als sommige insecten je steken dan verliezen ze daardoor hun eigen leven. Het is diepe dualistische symboliek, want volgens de wetten van het NT heeft Jezus, net als Heracles, zijn familie vermoord, omdat hij zijn familie heeft gehaat. Maar het is dus een allegorie met een diepere betekenis. Jezus moest de massa overstijgen en ook zichzelf, want hij moest ook zichzelf haten en doden. Dan gaat dit om het ego, en ook het collectieve ego waar de mens vandaan komt. Here leidde Heracles tot die daad dat hij zijn familie achterliet zodat hij het pad van Areta op kon gaan. Heracles had de lagere familie principes gedood en zijn lagere zelf, om zo het pad van de eenling op te gaan, de natuur in. Jezus vocht voortdurend tegen de massa en de familie, en stelde dat alleen zij die de wil van God doen, van Here, zijn ware familie was. Zijn pad kon alleen gevolgd worden als de mens zou breken met de familie, en de doden de doden laten begraven.

Heracles moest zo komen tot het Areta kruis, en was een Aretaiet, een volgeling van Areta, van de geestelijke oefening, en zo was ook Jezus dat.

Het materialisme heeft alles verletterlijkt, maar het houdt diepe boodschappen verborgen. Het is afzien op het pad van Areta. Je verliest alles. Here heeft geen medelijden, want de mens was diep misleid en moet weer terug. Zachte heelmesters maken stinkende wonden. Maar Heracles streed met haar zoals Jakob op Pniël en Jezus aan het kruis, want er is ook een valse Here.

In de Aretaitische filosofie is deze Heracles dynamiek van allegorische familiemoord en zelfmoord onmisbaar. De mens moet loskomen van de banden met Kakia. Dat is wat de demonologie is. De mens heeft alles verletterlijkt, want de mens kent de filosofie niet. Voor de mens is de materiele weg altijd de makkelijkste weg, maar het leidt tot de dood. Om hieraan te ontkomen mag je ook vragen naar de Aretaitische principes, wat het betekent een Aretaiet te zijn, om geen Kakiaiet meer te zijn.

Here zond twee slangen naar Heracles na zijn geboorte, om hem te doden. Hij verscheurde de twee slangen, als baby, maar de touwen van de logistiek bleven, en die moesten hem trekken tot het Aretaitische pad en hem erop houden. Jezus noemt het ook een teken van de eindtijd, want de mens zal erachter komen dat de familie banden een complot zijn tegen hen gekeerd, en dat de mens de betekenis ervan moet verdiepen :

Mattheus 10 :

21 Een broeder zal zijn broeder overleveren ten dode en een vader zijn kind, en kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hen ter dood brengen. 22 En gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil; maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. 23 Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere; want voorwaar, Ik zeg u, gij zult niet alle steden van Israël zijn rondgekomen, voordat de Zoon des mensen komt.

Het pad van Kakia is een letterlijk pad, en het pad van Areta is een geestelijk pad. Zowel de

materialist als de geestelijke gebruiken de bijbel, de één doet het voor het hedonisme, Kakia, en de ander doet het voor Areta, de geestelijke en demonologische oefening.

Het Areta kruis is hard en gaat diep. Het is niet zacht en zoet. Het is niet 'wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roede.' Het is eerder omgedraaid. Areta staat daar met de gesel. De mens moet geoefend worden in de wildernis, anders zal de mens niet overleven.

Hoofdstuk 2. Kakia bidders versus Areta bidders

Duidelijkheid moet er zijn, in ieder geval het noodzakelijke dan, en balans is een belangrijke sleutel, dus als we het hebben over ijs en zelfstandigheid, dat is zeker belangrijk, en als je een beeld kan krijgen van de 'ijs meter', dan moet die ijs meter altijd voldoende vol zitten, anders komen er dus problemen (vuur verschijnselen die je niet wil hebben, tot het punt van siamese tweelingen, en dan in een aziatische gevangenis terecht komen etc.). Dus daar kun je dan ook weer creatief mee omgaan en dingen opsparen, dus eigenlijk als een soort zebra, dat de ijs component, of ijs ribbels er telkens voldoende zijn, en daartussen kan dan je wereld ontstaan, en daar kun je dingen toe opsparen (dat doet het ijs), dus in die zin kun je je communicatie dan veilig houden. Soms gaat dat sparen dan een hele lange tijd door, op lange termijn, gewoon omdat het de tijd er nog niet voor is, dus dingen moeten wel 'rijp' zijn, en zwangerschap moet volkomen zijn, anders krijg je een 'miskraam'. Dus altijd de rijpheids-factor in de gaten blijven houden met wat je dan ook doet, zegt en denkt. Als het dan rijp is, en je hoort daarvoor het belletje, of ziet het groene knipperende lijntje daarvoor, dan moet er wat mee gebeuren. Dan is er een soort geboorte, een soort oogst. Maar dat behoort dus ook allemaal tot de logistiek (waar, wanneer, hoe, hoeveel etc.). De logistiek is dus de leer van op het juiste tijdstip, op de juiste plaats, in de juiste hoeveelheid, de juiste verhouding, met de juiste kosten.

In het tweede bijbelse boek 'sobibor – de laatste jager' hebben de medi nazi's het gemunt op de alienologen, en die worden stelselmatig uitgeroeid, en daar zijn er ook weer niet heel erg veel van. En dan gaat het dus over Utrecht als een soort van utopia, en dat blijkt vanuit de toekomst te komen, maar ze hebben het dan ook op Utrecht gemunt.

Kijk naar al die anti virus bedrijven om ons heen die maar door en doorgaan omdat er zoveel werk is te doen, telkens maar weer updaten. Dat is slechts een heenwijzer naar de demonologie. Dus het materiaal 'leven' ? Ja, maar ook voldoende updaten, zodat je straks niet voor grote verrassingen komt te staan.

Er kan al snel veel te dun ijs zijn. Er waren dromen over celebrities die elkaar ontmoetten op het vliegveld en dan heel 'belangrijk' gingen doen. De ene celebrity ontmoette dan de ander, twee hedendaagse zogenaamde 'supersterren', en dan wilde je niet geloven wat een 'air' daar hing. Ik was er ook bij, en ik zei toen van : 'Doe eens even normaal. Jullie zijn maar gewoon mensen, hoor.' En toen kwam een zogenaamd filmsterretje van langer geleden erbij. Ik zei toen : 'Maar jij bent helemaal die persoon niet.'

'Nee,' zei ze, 'ze kon zelf niet komen, maar ik ben de dochter van een vriendin van haar, als haar plaatsvervanger.' En die deed dan zelf ook allemaal heel 'belangrijk'. Hele 'belangrijke' mensen allemaal, allemaal duurdoenerij, staan graag in de belangstelling etc. Zoals er is ook zo'n celebrities muur (zo'n witte muur met allemaal reclame erop) en daar staan ze dan graag voor te poseren, en belangrijk lopen te doen, terwijl het bijna gewoon op een ordinair toilet lijkt waar graffiti op gespoten is. En dan een andere droom die erbij hoorde van mensen die paranoïde werden van een bepaalde soort wit en paars, wit dan eigenlijk als de kleur van voorzichtigheid, en paars als de kleur van slaap. Maar in ieder geval gaat dit over de mythe van Heracles, Kakia en Areta, en Kakia is dan het hedonistische pad van belangrijk doen, dat het allemaal te exclusief wordt, te hoog op het dak, te ... enzovoorts ... Areta is dan het pad van de demonologie. En het gevaar kan altijd in vele vormen komen, dus ja, die dreiging ligt er. Soms glippen die dingen er gewoon door, en dat kan heel subtiel gaan.

De hele lucht zit ermee vol. Het komt door het bewerkte voedsel op ons waar ze allemaal rotzooi doorheen gooien, het zit in de lucht (auto's geven veel fijnstof af, vliegtuigen nog wel meer, gaat allemaal in de lucht zitten, daalt op ons neer, daarom zo dicht mogelijk bij de natuur blijven voor antistoffen). Mensen floepen er zomaar alles uit, worden geprogrammeerd door de grote machines. Daarom zijn hen die buitenaards contact met de hogere natuur hebben een bedreiging, maar stel nu dat die ontsnappingsroute niet zo conventioneel is. De goede linie onderwijst een hogere soort wiskunde. Stel nou dat die niet conventioneel is, ook niet qua andere ufologische basissen en geestelijk werk – want heel veel er zitten puur voor de verkoop en voor een naam te maken etc. dus het gaat om henzelf, niet zozeer het werk wat ze als 'hulpje' gebruiken – want als je naar die ufo's kijkt en je ziet hoe het in elkaar steekt, of je denkt erover na wat daar wel niet allemaal voor raketkunde aan vooraf is gegaan, dan moet je tot de conclusie komen dat – juist omdat ze vergevorderd zijn in vergelijking met aardse systemen en aardse geestelijke systemen – dat dit wel demonologisch moet zijn, dus hele andere wiskunde wetten. Dus wat leren kinderen op scholen? Ze floepen alles er maar uit, denken dat alles kan en mag, omdat hun niets anders geleerd wordt. Ze krijgen aardse wiskunde, en daarmee basta. Kan een aards mens of aards-geestelijk mens het hogere geestelijke verstaan? Dat is een verschrikkelijk lange weg van pionieren waar je niet zomaar even een punt achter kunt zetten. Het gaat om de nuances hierin en de diepte, en als dat niet kan zou dat een handicap zijn, maar die valt met dit soort dingen dus zeker te overbruggen.

De wkb's (wortel kanaal behandeling) trekken allerlei soorten parasieten aan, op allerlei soorten levels, en trekt ook weer buitenaardse parasieten aan enzovoorts enzovoorts ... Het is een billion dollar industry wat ook weer lucratief is voor andere bedrijven. Het rommelt met de hersenen, verstrooide persoonlijkheden. Als ze koffie hebben gedronken kun je dat gewoon ruiken, want dat gaat helemaal in die wkb's zitten. Dat zijn allemaal kanalen die ze met elkaar verbinden en daar bouwen ze hun handel op. Als je volwassen wordt dan ga je soms door rites of passage, dat is iets van de natuur, dat sommigen wat minder haar ineens hebben, of dat kiezen ontbreken enzovoorts. Toch is dat dan weer de natuur, maar de wk-behandelaren werken tegen de natuur in, en zo moet je met hun 'luxe producten' lopen om maar aan een bepaalde standaard te voldoen in de stad, dus letterlijk als witgepleisterde graven. Al die wkb's bij elkaar gebruiken de parasieten als tankstations, bolwerken van macht, enzovoorts, en dat gaat allemaal in de hersenen zitten, neemt mensen over etc etc. en in die celebs wereld kom je dan mensen tegen die je helemaal niet meer met de natuurverschijnselen van de 70/80 er jaren kunt vergelijken. Het is allemaal een markt geworden, sabotage van de jeugd, allemaal hele duistere dingen, en die wkb's zijn daarvoor een grote drive ...

Mensen worden op zijsporen gezet, prioriteiten gaan eraan. Mensen met wkb's zijn onder een soort van verdoving, en die drijven dan een soort handel, en dan moet je dus echt heel diep graven om op de juiste lijnen en bedradingen terecht te komen. Dus dan zie je twee realiteiten en die lopen bijna in elkaar over, maar dan moet je toch de juiste kiezen, anders geeft dat problemen ... zoals bijvoorbeeld siamese aziatische rigil kent realiteiten, want dan is er gebrek aan filosofische

structuur, dus dan kan het spijbelen weer in gaan sluipen en allerlei andere feestjes, en dat kan heel subtiel gaan ... Dus die wkb kanalen hebben een soort van netwerk gecreeerd, wat door de mensen heenloopt, door de wkb's, door de nageslachten, contacten, etc. als een soort buitenaards toilet, en je wil niet weten wat er allemaal weggespoeld wordt, maar de parasieten mogen dan blijven net zoals veel hedendaagse schoonmaakproducten je huis nog wel viezer maken en meer parasieten aantrekt (daarom is het belangrijk om het zo biologisch mogelijk te houden, zo natuurlijk mogelijk) ... Het is een systeem ... Het maakt kunstmatige celebs, en die programmeren de massa ... zijn te 'exclusief' voor de natuur ... Allemaal wkb power ... soort van corrupte toiletten ...

Wkb power zit overal in de lucht, werkt door alles heen, ook al heb je zelf geen wkb's. Het zijn systemen, en we zijn nog niet aangekomen bij de bodem ervan in het traceren van dit onheil.

We komen dan terecht bij de sterrenconstellatie libra, oftewel weegschaal. Libra is ook de wortel van libraries, bibliotheek, als de wachter ervan. Het is boers gebied, maar ook van watersporters en architectuur, hele ruime huizen, ruime visioenen, maar dan ook het wkb probleem. Ook het meubiliair gaat allemaal via de wkb, dus dan krijg je een gehele wkb architectuur. Het is een zware koffie verslaving, wat wil zeggen dat er geen ruimte voor slaap is, of weinig, altijd maar weer in de weer. Teveel koffie werkt als een drug. Ook maakt het dus korte metten met voorzichtigheid als het als overdosis wordt gebruikt. Er komt zo een giftige kikker op je nek te zitten, op je schouder. De wkb power wordt doorgegeven van geslacht tot geslacht, van contact tot contact. Het kan overspringen als een kikker. Het is het pad van Kakia. Zij lokt de mens in de wkb's, en sleurt hen zo mee. Dit gaat ook vaak gedwongen, dus wkb is ook een ontvoeringsbrigade. Het is een dwangbevel wat de massa's wordt opgelegd. Daarom is er het Aretaitische pad waarop de mens los kan komen van de streken van Kakia, de verleidster.

Op het pad van Kakia leven de Kakiaieten, de volgelingen van Kakia. Zij bidden om meer voorspoed, meer kracht, meer macht, meer genezing, maar volgelingen van Areta bidden voor meer zwakheid, want de mens is nu immers in de valse wkb krachten. Eerst moet de mens leeg worden, zwak worden. Bidt dus allereerst niet om meer kracht, maar om een dieper lijden, om los te komen van de materialistische wegen. Het leren bidden hoort ook bij de Aretaitische filosofie. De profeten van het OT werden apart gezet in grote toorn. Als die woede er niet is, dan ben je nog steeds een meeloper, een neutrale, een onverschillige, dus zij die Areta volgen vragen allereerst om meer woede. Dat wil niet zeggen dat je dan een opgewonden standje gaat worden, een heethoofd of roekeloze driftkikker. Areta geeft haar volgelingen goede gaven, en juist gerichte woede. Het gaat dus dan allemaal meer op z'n plaats vallen. Je wordt niet meer boos ter verdediging van je vlees, maar je wordt boos waarop je boos moet zijn, en je wordt ook alleen maar boos wanneer je boos moet zijn. Je gaat dus een heleboel lagere aardse boosheden en woedes juist verliezen. Areta zal je de ware toorn geven. Je woede zal dus niet meer ontspoord zijn, niet meer verloren tijd en energie zijn, maar op het juiste spoor terecht komen, in de juiste richting, in de juiste hoeveelheid en de juiste verhouding. Het is dus de hogere logistieke toorn.

De mens is te zeker van zijn zaak om de waarheid te ontvangen. Kakia aanbidders bidden overvloedig voor meer zekerheid, meer duidelijkheid, meer helderheid, meer leiding, maar zij die op het pad van Areta zijn bidden voor meer onzekerheid, meer verwarring en chaos, want zij weten dat de mens te zeker is, en dat de mens daardoor de waarheid niet kan zien. Eerst moet de mens dus weer gaan twijfelen over al die vooringenomen zekerheden.

Op het Kakia pad bidden de Kakiaieten ook overvloedig om aanvaarding, om er toch maar bij te mogen horen, om grote populariteit, dat iedereen wel van hen zal spreken. Maar zij op het pad van Areta bidden om meer verstoting en verwerping voor hun eigen veiligheid tegen al die systemen die de mens overaanvaarden waardoor de mens in slaap dut. De mens is overaanvaard tot hun eigen valstrik. Het was om David te redden toen hij het uit moest roepen : 'Mijn god, waarom hebt gij mij

verlaten.' Zo wordt de mens gevoelig voor de gnosis, als de mens wordt losgelaten en in het diepe wordt geworpen. Zo leert de mens het pad te vinden, niet als ze allemaal maar overaanvaard zijn.

Een heleboel atheïsten zeggen vroom : 'Wij bidden niet.' Maar ze wensen wel, en dat is precies hetzelfde.

Op het Kakia pad bidden ze allemaal om mooie dromen, maar hen op het Areta pad bidden om meer nachtmerries en meer vernietiging, want er is zoveel wat vernietigd moet worden. Dat kan Areta allemaal gebruiken. Het is allemaal materiaal voor haar. Daar reageert zij op, want het brengt haar abstracte wildernis.

Zij die niet genoeg lijden lijden niet gericht. Het lijden tot functie brengen is de enige oplossing. Daarom zal het bidden om meer lijden ons geen daadwerkelijke schade doen. Wij mogen bidden om het kruis, het kruis omhelzen, het kruis kussen, opdat het kruis ons niet zal vernietigen. Juist hen die van het kruis weglopen en er niets mee te maken willen hebben zullen door het kruis ten onder gaan.

Kakia bidders bidden zichzelf het graf in.

Areta kan de mens niet helpen, want de mens bidt en wenst verkeerd. Een heleboel gebeden komen niet eens bij Areta aan maar gaan rechtstreeks naar Kakia.

Op het pad van Areta moet de Aretaiet vaak de andere wang toekeren, ook in gebed. Ze spreekt door onzekerheden want de mens heeft teveel valse zekerheden, waardoor ze niet door kan komen. Bid om meer onzekerheden.

Op het pad van Areta bid de mens alles wat in de stad als negatief wordt gezien en waarop de stad etiketten heeft geplakt. Zo bidt de Aretaiet niet om meer vrolijkheid, maar meer depressie, niet om meer (over)moed, maar om meer angst (voorzichtigheid), meer eenzaamheid, en meer wanhoop, want de mens is bedrogen. Dat wil niet zeggen dat dit dan domme gebeden zijn. Op het pad van Areta wordt er gebeden om meer kleineringen, meer aanvallen, maar dat wil niet per definitie zeggen dat dan de bel gaat en dat daar de buurvrouw staat om je flink uit te schelden. Het is abstract. Je gaat juist veel meer merken, en je gaat juist terug naar de oerinstincten die de diepte van deze zogenaamde 'negativiteiten' laat zien. Zo kom je juist in contact met Areta en gaat ze op je reageren. Het negatieve is er allemaal al, maar de mens moet het nog gaan zien, en moet ook een andere kijk erop krijgen, en contact maken met de diepte ervan. De mens ligt al op de bodem van de put. Het kan niet eens meer erger worden, maar de mens ziet het niet, en wil alleen het bedriegelijke positieve. Depressie is niet negatief, maar betekent leeg worden, minderen, het contact maken met je eigen hart en niet met de opgelegde identiteiten.

De Aretaiet bidt om meer tucht, omdat hij weet dat er te weinig van is, en dat wil echt niet zeggen dat je dan ineens een bak stront vanuit de hemel op je gegooid gaat krijgen, want sommige mensen zijn op een hele egoïstische manier hier bang voor, en daarom bidden ze als bibberende schoothondjes. Als je bidt om meer tucht, dan bidt je om de gesel van Areta, dan bidt je juist om meer gerichte tucht, want we leven allemaal onder de valse tucht van de stad. Er zal zoveel valse tucht dan juist gaan verdwijnen. Wel is het zo dat Areta de tucht van de lagere aardse gewesten dan weer gebruikt. Maar alles zal richting krijgen, en zij zal zulke bidders belonen. Ga in gebed waar anderen niet gaan. Ga terug tot de oerinstincten. Wees niet bang voor haar gesel, want het is de beste gesel, om je leven te redden. En dit is geeneens religie, maar filosofie. Ook gebed is puur filosofie, gebruik maken van de natuurwetten. Het leren communiceren met de diepere natuur in jezelf.

Hoofdstuk 3. Wkb's en de zombificatie van de samenleving : de libraanse robotten

Wkb power brengt valse zekerheden, wat maar doorbouwt in de hersenen van de mens, een gehele droomwereld van illusies. Kakiaieten zijn aangetrokken tot zekerheden, ook al zijn die vals. Het geeft hen rust en vrede, ook al is het vals. Zo koopt de mens zijn joyride in, en denkt niet op de lange termijn. Alles is tijdelijk. Wkb's zetten de mens op, en is dan de buikspreker die de pop bespeelt. De mens wordt zo een steen van een stads systeem en kan niet meer weg. De mens is oververzekerd. Zo wordt de samenleving gezombificeerd.

Planeten besturen door hun straling de gehele aarde. De aarde is als een rollend balletje waar de voetballers achteraan hollen. Zo worden ook de hersenen van de mens bestuurd door de planeten. De mens is een speelbal in een planetaire flipperkast. Voor het wkb probleem moeten we helemaal naar libra gaan, oftewel het weegschaal sterrenbeeld.

Als de mens denkt dan zijn dit kettingreacties van de valse zekerheden, kettingreacties van de wkb's, die de mens sturen. De mens is in dit systeem totaal dichtgemetseld. Alleen het tegenovergestelde pad van Areta is de ontsnappingsroute tot de natuur, en die zal allereerst alle valse zekerheden afbreken. De valse zekerheden gaan ook over wat de ware realiteit is. De valse zekerheden zijn hierin heel overmoedig, en hebben gewoon dat wat het dichtstbij is, de wereld om hen heen, als de ware realiteit bestempeld. Ook wat de mens zelf denkt wordt boven dat wat de ander denkt gezet. Dat is toch altijd weer het makkelijkst, de weg van Kakia. Maar zekerheden worden geeerd, ook al zijn die zekerheden vals. Kakiaieten zijn aangetrokken tot zelfverzekerde mensen. 'Oh, die mensen zijn zeker, dus die zullen het wel weten.' Kakiaieten zijn ook aangetrokken tot markten en meerderheden. 'Oh, die verkopen het, en hebben een grote naam zo weten op te bouwen, en veel mensen aangetrokken, dus die zullen het wel weten.'

'Oh, die boeken hebben zo'n mooie, dure, hoog technologische omslag, dus dat zal wel waar zijn. Het wordt ook nog eens goed verkocht. Het is een bestseller, en er wordt veel over gesproken.'

Kakiaieten zijn op zoek naar valse zekerheden. Ze laten zich leiden door de autoriteiten, niet de waarheid.

De wkb's zijn een libraanse vloerenindustrie waardoor de mens niet meer tot de diepere lagen van de natuur kan komen. Op de valse vloeren, de valse zekerheden, worden hele zombie steden gebouwd. Het trekt parasieten aan die zo hun handel kunnen drijven. De mens wordt tot een stofzuiger gemaakt, wat lucratief is voor allerlei takken van bedrijven : schoonmaak, medische, enz. enz. De voedsel-industrie werkt hier vrolijk aan mee, door mensen door al het bewerkte voedsel telkens over de dagelijkse limiet te laten gaan. De mens komt er niet door, en is een libraanse cel in het geheel, als een tank station van parasieten. Opent uw ogen, oh volk, en ga zien wat er aan de hand is. Dit is de ware realiteit niet. Dit is de valse Kakia realiteit en alleen op het pad van Areta, de geoefendheid, is er ontkoming. De mens moet dus nieuwe gewoontes aanleren totdat het de natuur van de mens is geworden, en de mens zo weer open kan staan voor de oer-instincten. Nu wordt de mens grotendeels nog bedrogen door de Kakia instincten van de stad. Deze instincten zijn vals.

Deze instincten leiden de mens tot het graf. Zelfs de begravenis onderneming verdient aan u. U bent niets dan een grote zak met geld voor deze schurken. Maar ja, schoonpraten is hun hobby en hun vaardigheid, en velen tuinen er in.

Mond open, en de mens denkt dat hij praat, maar hij zuigt. De mens is een stofzuiger. Zo gebruiken ze de mens als opslagplaats. De mens wordt gewoon gebruikt als een usb-stick om data mee op te slaan. Zoveel krijgt de mens binnen als hij praat, want hij is gecodeerd als stofzuiger.

Wkb's is iets van de moderne tijd. Het gebeurde vroeger niet. Het is een luxe product, een soort bakproduct wat dus gebeurt met delen van jezelf. Het gaat dwars tegen de natuur in. Het is iets van de stad, als een merkteken. Het is een soort plastische chirurgie, en het wordt zowel gedwongen als zwaar geadviseerd.

De mens kan vaak niet tegen de wk-behandelaar op, want vaak is de mens al vanaf jongsaftaan door de wk-behandelaar bewerkt. De wk-behandelaar is daarom een handler.

Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven, en van contact tot contact. Het springt over als een kikker en gaat op je nek of schouder zitten, en blaast je suggesties in. Het zijn de kikkers van Kakia. Dit zijn parasitaire gifkikkers. Zij bewaken de mens. Zodra de mens het Aretaitische pad op wil, dan beginnen de kikkers hun duizenden drogredenen in de mens te blazen om ze maar op hun plaats te houden. De mens wordt dan overspoeld met een zee van excuses en schoonpraterij. Geeft de mens dan nog niet op en wil de mens nog steeds het Aretaitische pad op, dan haalt de kikker zwaarder geschud uit de schuur. Dan gaat de kikker dreigen, aanvallen, bijten, steken, en probeert de mens gek te maken, om hem maar weer voor Kakia in het stof te doen buigen. 'Vergeef me, Kakia, voor mijn ongehoorzaamheid. Ik zal uw troep weer inademen, uw gif weer eten. Ik zal weer spreken als een getrouwe stofzuiger.'

De mens heeft zijn weerbaarheid verloren. Het is gestolen. De mens is ontvoerd, door zware libraanse wkb power. De mens is zo geen schepping van pure natuur meer, maar een schepping van de stad, van plastische chirurgie, een robot. Libraanse robotten.

De wkb is een dood kanaal, wat dus geen weerstand meer kan bieden, als een model voor de libraanse wkb-mens, wat dus gewoon een manipuleerbare, gehoorzame robot is. Het tegenovergestelde van de wkb is de oerwoede op het pad van Areta, wat een gerichte woede is. Wkb-robotten zijn alleen woedend als het systeem dat zo wil, om het systeem te verdedigen. Dit is gebouwd op valse zekerheden. De oerwoede rekent met deze valse zekerheden af en brengt eerst chaos, oerchaos, waarin alle valse scheppingen vernietigd worden. Dit zijn dus denkmodellen. Geen zin om dat letterlijk te doen, want dan dweil je met de kraan open. De strijd is filosofisch. Het is de demonologie. De wkb is dus een open en dode opslagplaats, als tankstation voor de parasieten. De oerwoede is daarvan het tegenovergestelde.

De oerwoede leidt tot de oerchaos om de valse zekerheden van het wkb wereldrijk en het gehele wkb universum af te breken. Deze chaos is dus twijfel en onzekerheid, de oerzwakheid, de leegte van de oerwildernis van het onderbewustzijn. De mens heeft teveel bewustzijn. Kakiaieten hebben er overmoedig naar gegrepen. De mens moet terug tot het onderbewustzijn, tot de oertraagte, om zo heel langzaam terug te keren tot het tegenbewustzijn.

De mens kan niet zomaar terugkeren tot de oerzwakte. Er zijn teveel stromingen die de mens weer meesleuren in wkb power. De mens moet terugkeren tot de oerdepressie, die dus niet negatief is, maar een leegmaker. De mens houdt teveel aan dingen vast, omdat de mens de oerdepressie niet heeft. De oerdepressie rekent af met de lagere stofzuigermens van het ego. Daarom haat Kakia de depressie en de depressieven, en drukt ze haar negatieve etiketten erop. De oerdepressie breekt de

zuigende krachten van Kakia, en vernietigd het stofzuiger model van de stad. Door de oerdepressie kan de mens weer leeg worden en tot de diepte gaan.

Er moet dus een balans zijn tussen de oerwoede en de oerdepressie, en die kan alleen veilig gesteld worden door de oerangst. De oerangst is het oerzintuig, want het is de voorzichtigheid en alertheid die nodig is om te kunnen overleven. In wkb is die alertheid er niet meer, omdat het kanaal dood is en niet meer weerbaar. Daarom gaat de mens op het pad van Areta door de oernachtmerrie om terug te komen tot het oerzintuig.

Hoofdstuk 4. Kakia – de karikatuur van de vrouw

De oerdepressie is niet iets negatiefs. Het is het beleven van de oernatuur, van de leegmakende oernatuur. Depressie heeft zowel een slechte naam als een slechte betekenis gekregen. De stad vreet het niet. Wkb power verlost alle simpele zieltjes tot een valse vrolijkheid, gebouwd op valse zekerheden. Dating gewoontes gaat bij de jongenlui in een wkb samenleving ook zo er aan toe (ja, het is een ziekte !): 'wkb gaatje, op zoek naar een wkb gaatje.' Want die grietjes zijn zo slap als een vaatdoek, want dat moeten ze zijn, dat is mooi en vrouwelijk, en dan moeten de gaatjes gevuld worden. Het is allemaal te ziek voor woorden, maar de demonoloog ziet deze parasieten aan de gang.

En daar gaan de zogenaamde stoere jongens, hoor, op zoek naar hun wkb gaatjes, zodat de wkb's 'afgerond' kunnen worden, zodat er een stoot parasitaire kracht doorheen kan gaan. Demonologisch gezien zijn ze zwaar invalide en dement. Hoe kan het ook anders? Het zijn libranse robotten.

Zij die dan depressief worden worden juist van dit systeem gered. Ze voelen misschien wel aan dat het niet klopt, en daarom zijn ze depressief, maar daarom is het juist belangrijk om niet te vragen om meer vrolijkheid, maar om meer depressie, om de oerdepressie, opdat je depressie gericht gaat worden, en gezuiverd.

Ook het vragen om de oerangst en om meer angst betekent niet dat je dan zomaar gaat bibberen als een schoothondje, maar dat je gerichte angst gaat krijgen, de geleide angst die nodig is om je te beveiligen. Een heleboel valse angst zal dan juist wegvallen. De angst wordt gezuiverd. De oerangst is de basis voor de oerdepressie, want je mag je nergens zonder de oerangst instorten. Ook de oerwoede moet dus beveiligd zijn door de oerangst, oftewel door de voorzichtigheid en alertheid, opdat je niet in valse woedes terechtkomt. De mens wordt apart gezet in de oertoorn. Vandaar dat het ook belangrijk is te bidden om oereenzaamheid, want als die er te weinig is, dan kan men niet apart gezet worden. Daartoe mag de mens vragen om meer kleinering en meer verwerping, meer vernedering, opdat de mens niet te hoog meedraaft met de massa. De mens vraagt dus om een bitter medicijn, maar dit is een gericht medicijn.

De oerangst is het zintuig, en zonder de oerangst zou al het zintuigelijke vals zijn. De oerangst leidt tot de oergebondenheid van de oerinstincten, die dus op het Aretaitische pad geoefend worden. Er is zo voldoende basis dat het op een natuurlijke manier gaat, zodat de mens ook een deel wordt van de natuur, en dat de oergewoontes van de mens die de mens dan leert op het pad van Areta dan als een

oernatuur worden van de mens. Zo kan de mens de oerwildernis beleven en zo van alles nieuwe betekenissen krijgen.

Alles Kakiatisch goedpraten, dat is wat de mensen om ons heen doen. Oh ze zijn zo druk in de weer met hun koninkrijkjes, hun grote gebouwen en hun spelletjes, allemaal om naam en faam te maken, en oh alles is zo goed en wel, en Kasia spreekt door hen heen. Het is een oude kolderheks die in een ketel staat te roeren en jij staat op het menu. Ze spreekt gewoon door de vaders en moeders heen tegenwoordig om de kinderen te betuttelen en in slaap te laten sussen alsof deze realiteit allemaal goed en wel is, alsof ze in luilekkerland zijn gekomen, maar het is een Kakiatisch complot tegen hen. Ze zijn zwaar in de problemen en staan op het menu ! Wakker worden ! Iedereen vind alles maar vanzelfsprekend, even zus doen, even zo, maar je kan nog beter om epileptie en hyperventilatie vragen om je tegen deze leugenachtige verdwaasde zogenaamde realiteit te beschermen.

Ja, het pad van Areta gaat hier dwars doorheen voor een reden, maar aan beide kanten staan er verleidsters, Kakiatische verleidsters, drugdealers, en als je toehapt ben je verkocht ! Finito ! Kasia is het oude grootmoedertje dan ineens die in de grote snoepketel roert en dan de kinderen oververwent met allerlei troep. Ouders zijn ervoor om kinderen te waarschuwen, maar vele ouders zijn dus al totaal ingenomen door Kasia, omdat ze de demonologie niet wilden leren. Nee, demonologie wordt niet verkocht, wordt niet uitgezonden op televisie, en wordt niet van de daken gepredikt. Het is voor de eenling, en je betaalt een hoge prijs. Maar wat voor prijs betaal je wel niet aan Kasia als je haar volgt ?

'Kom eens even bij je oude oma. Ik heb je al zo lang niet gezien. Ik heb nog wat snoep voor je, en andere troep. Wil je dat dan niet ? Dat vond je toch altijd zo leuk ? Waarom wil je dat nu niet meer dan ? Je wilt toch niet dat wij uit elkaar gaan groeien ? Ik ben bang dat ik je tijdens mijn leven niet meer te zien krijg. Ik ben bang dat ik je nooit meer zie. Ach toe, komt toch nog eens een keer langs bij je oude oma, die het goed bedoelt. Ik ben toch altijd lief voor je geweest ? Ik heb toch altijd goed voor je gezorgd ? Kom maar, kom maar, dan roeren we nog eens samen in die grote snoepketel. Gemak dient de mens, lekker zoet. Kom toch bij oma. Ik sta al zo lang op de uitkijk. Het is al zo lang geleden dat ik je voor het laatst zag. Ik wil je met huid en haar opvreten. Zo is dat toch altijd geweest ? Waarom nu dan niet meer.'

En zo ratelt Kasia maar door, gaat in allerlei vreemde bochten, en komt in allerlei personages, om te zien wat de zwakke plekken zijn, en waar ze zijn. Ze zoekt er naar, om een opening te vinden, hoe klein dan ook. Als je haar één vinger geeft neemt ze je hele hand. Haar rode nagellak is de kroon op de wkb's en alleen lagere aardse mannen vallen voor haar. Waarom zou het een vrouw speciaal maken als ze zo'n vies chemisch lakje op haar nagels zou smeren, zo'n vies, glimmend stads lakje ? Is dat de schoonheid van de vrouw ? Moet de vrouw haarzelf daartoe laten verlagen ? Lakje hier, lakje daar, stinken ze een uur in de wind, om de hoofden van mannen dol te maken ? Kasia doet alles om een mens maar voor haar te winnen. Nou, daar lopen ze met hun lakjes hoor, glimmend door de stad, de vlag op de modderschuit van de wkb's. Nou, dan heb je wel de hoofdprijs, hoor. Alsof ze de loterij hebben gewonnen. Natuurlijk hoort dit dus bij de hersenprogrammatie van de stadse robot. Het heeft niets met ware demonologische esthetiek te maken. Maar ja, wkb's zijn doodnormaal, dus waarom die lakjes niet ? Alles moet toch kunnen tegenwoordig ?

En zo dringen de gifnagels van Kasia diep in het vlees van de man, maar de man voelt het niet meer, want de man is al dood en opgezet. Hup, nog even de lipstick op, en maar zuigen, gifbeet, zuigen. Het zijn karikaturen van de vrouw, moderne karikaturen, ver weg van de natuur.

Zeg, Kasia, waar ga je toch naartoe.

- Even boodschappen halen.

En wat haal je dan, Kakia ?

- Nou eh, es even kijken : nagellak, lipstick, ehm snoep voor de kleintjes, nog meer snoep voor de volwassenen, nog meer nagellak, en nog meer nagellak, en wat wkb's, nog meer wkb's.

Nou ja, houd maar op, ik zie het al wel weer.

- Ik heb anders nog wel een chocolaatje voor je hoor. Kom je gezellig bij me op de koffie ?

Nee, laat maar, ik ga liever gewoon dood.

- Beledigend doen ? Ik ga ook wat roddelblaadjes halen. Vind ik leuk.

Geluk ermee. Ik ben weg.

- Ik zal ook de krant meenemen. Kom je bij me ? Heb je wat te lezen.

Ik zei : 'Ik ben weg.'

- Ach toe nou, doe niet zo flauw. Waarom kom je niet op mijn feestje ?

Ik ga liever naar een ander feestje.

- Zal me een saaie boel wezen. Maar goed, je weet me te vinden als je me nodig hebt. Mocht je ooit nog eens van gedachten veranderen.

Ik weet wel zeker van niet.

- Niets is zeker.

Gaan we dreigen ?

- Ik kom je halen.

Jij komt niks.

Agent : Kunnen jullie ophouden met dat gekakel. Het is potdorie drie uur in de nacht. Mensen willen slapen.

Kakia : Ik moet anders nog boodschappen doen.

Agent : Zo laat ?

Kakia : Ja, koffie shops zijn 's nachts ook open. Heb ik rustig alle tijd ook.

Agent : Nou ja, eh, zorg dat je anderen er niet mee lastig valt.

Kakia : Hij vroeg me waar ik naartoe ging, en ik gaf hem duidelijke uitleg, en toen begon hij te kakelen.

Agent : Ja ja, nou, ik heb het wel weer gezien. Mensen willen slapen, dus mondje dicht nu.

Kakia : Dan gaan we fluisterend verder.

Vrouwelijke agent : Je gaat helemaal niks verder. Je bent gearresteerd.

Kakia : Wat ? Ik heb niks gedaan.

Vrouwelijke agent : Het gezag zei dat je je mond moest houden, en toch maar verder gaan.

Kakia : Wat is er mis met fluisteren tegenwoordig ? Ik heb niks gedaan, en jullie zijn het gezag niet.

Dat ben ik nog steeds, ja, je grootje.

Vrouwelijke agent : De tijden zijn inmiddels veranderd. Je bent zwaar in de war. En laat me je boodschappenlijstje eens zien ?

Kakia : alsjeblieft.

Vrouwelijke agent : Ik zie het. Ja, allemaal zwaar illegale producten. Je gaat de bak in.

Kakia : alsjeblieft niet.

Vrouwelijke agent : Niet tegenstribbelen.

Kakia : alsjeblieft niet.

Vrouwelijke agent : Wil je altijd het laatste woord hebben ?

Kakia : alsjeblieft niet.

Vrouwelijke agent : goedzo.

Kakia's plaats zal niet meer in de hemel gevonden worden. Zowel engelen als bengelen strijden tegen haar, want de mens heeft wel gemerkt dat het zo niet langer kan, hoe diep de aarde in de problemen is geraakt. Kakia is geen mens, maar een systeem, en het zal blijven kakelen totdat de mens tot de dieptes van Areta komt, de dieptes van het oer. Kakia is een karikatuur van de diepere natuur van het oer.

Hoofdstuk 5. Het tegenbewustzijn

Aretaieten op het smalle pad van Areta communiceren met haar door de oerchaos. Valse zekerheden zouden haar in de weg staan.

De oerwoede en oerchaos zijn abstracte woeste hondenkoppen die de wilde natuur uitspugen of uitkosten, de bruisende oerrivieren. Deze hondenkoppen zijn abstract gevleugeld als een soort vleermuizen die overal rondfladderen. De hondenkoppen kunnen zeer groot zijn. Overal vliegen ze in het rond. Ze gaan door de buurten en door de straten, en ze zoeken de steden op. Ze zoeken een uitweg tot de natuur. Iemand had ze opgesloten, maar ze zijn losgebroken. Ze waren opgesloten in hi tech libraanse gevangenissen. Dit zijn zout-gevangenissen. Dit is tegelijkertijd de overmaat van het christendom : Zout is halas in het Grieks. Het westerse Nieuwe Testament, het belangrijkste boek van het christendom, is Grieks. Griekenland is Hellas in het Grieks, verbonden aan halas, zout, en als het lichaam teveel zout krijgt, betekent het ook dat het lichaam teveel vocht wil, sappen, oftewel juices, Jezus. Ook wil de mens dan meer eten. Zo kan de mens dus niet minderen, en dat is de stadse libraanse gevangenis.

Wat is dan het tegenbewustzijn ?

Het tegenbewustzijn is het toetsbewustzijn wat niets zomaar aanneemt maar alles toetst. Het werkt door de oerchaos, de oertwijfel en de oeronzekerheden.

Aan de andere kant heeft de mens dus een bepaalde mate aan zout (halas, hellas) nodig, en ook voldoende vocht (juices, Jezus). Vandaar dat het Jezus enigma ook niet zomaar weggeworpen kan worden. Er zit teveel belangrijks tussen. Het mag alleen niet overmatig zijn, maar dat zijn dus tekenen van zoutvergiftiging, dat je daardoor ook een juices-vergiftiging oploopt, oftewel een Jezus-vergiftiging. Het moet in de juiste verhouding gebeuren, in de juiste richting en betekenis. Ik had vannacht een droom dat iemand zei dat we naar Groningen moesten voor nieuwe geluidsapparatuur. De mens heeft een zoutprobleem en daardoor een juices-probleem. De mens heeft dan zoveel dorst dat de mens de verkeerde juices neemt, zoals alcohol, en dat geeft ook weer een geluidsprobleem, dat de mens geluid nodig heeft om dit gevoel te doven. Groningen staat voor het gebied van aardbevingen, maar dit is symbolisch, het teruggaan tot de oerchaos, het toetsende tegenbewustzijn.

Hoofdstuk 6. van rome tot droom

1. Het is goed voor de mens om de westerse coderingen te kennen. Toen Ra tot de sebek-krokodil

kwam in de onderwereld en in sebek veranderde, in het grote rm-mysterie, was dit één van de grootste spektakels in de egyptologie, wat voortgezet werd in het israelitische rm-mysterie van jeremia, yah-rm.

We noemen dit in de gnosis de Jeremia ervaring, van Jeremia 20. In vers 7 in het Aramees en Hebreeuws maakt hij duidelijk dat God hem "misleid" heeft, "bedrogen", "verleid". Dit is tussen aanhalingstekens omdat de natuur nu eenmaal hele vreemde codes heeft. Het is niet lineair, en dat weet ieder mens die zich diep met het demonologische profetische heeft beziggehouden. Dan zegt Jeremia dat God te sterk was en hem heeft overmocht. Jeremia kon geen kant meer op, en dat gebeurt als het ego verdrinkt en de vis in het net terecht komt, als een beschrijving van de opname. Jeremia verzette zich hiertegen, maar zonder resultaat (:9). Een ontwaking valt niet tegen te houden. Het is een natuurverschijnsel.

In de egypto-judaïstische context heeft rm altijd te maken gehad met de opname, en ook de geboorte, wat ook weer naar voren komt in het leven van Jeremia, en wat ook de basis is voor het profetisch woord, rhema, rm (grieks). Dan zien we hiervan een voortzetting in het latijns in roma, rm, de basis van de huidige samenleving. Kapers gingen dus aan de haal met het rm-mysterie, en maakten er iets anders van. Het is dus belangrijk terug te keren tot de wortels hiervan, die nog steeds gecodeerd zijn in de westerse samenleving.

De krokodil staat voor de diepte-exegese, de neerwaartse stroom, die op het absolute dieptepunt in contact komt met de opwaartse stroom, en dan vindt er automatisch, als een natuurverschijnsel, een opname plaats, of geboorte. In de oerhieroglyphen was dit een persoon met een hangende vis, wat later gewoon een hangende vis op zichzelf was, als het teken van de letter D, vandaar dat in de oercontext de D verbonden is aan de RM, opgewekt wordt door de RM, wat zich nog steeds uit in het westerse woord 'droom', 'dream', DRM, wat ook deze situatie beschrijft. De mens valt in slaap, en komt tot een ander bewustzijn. Het is dus van belang niet in roma te blijven steken, maar dit door te verdiepen, en te gaan naar de oorsprongen, het gaan tot de droomwereld.

2. Als kind was ik altijd bang voor de zee, maar ik had er ook een zekere fascinatie voor. Ik had vaak nachtmerries over grote haaien. Toen ik opgroeide en me meer en meer ontwikkelde tot een demonologisch shamaan zette die zee-angst zich voornamelijk om tot een angst voor de Noorse zee. Dat kwam omdat daar onverklaarbare verschijnselen waren, buitenaardse missies die waren vastgelopen, en bepaalde buitenaardsen die ik niet kon vrijzetten, dus die zaten daar gevangen. Maar op een nacht had ik een droom dat het ascension day was, de dag van de opname, en dat die gevangenen waren gekraakt en waren geopend, en er waren evacuaties. Het zeegebied was prachtig nu. Ik was er in de golven, daar waar ik vroeger slopende nachtmerries over had altijd, en alles bubbelde, en het zeegebied was nu van mij, en ik had een ervaring van opname, gewoon in de zee zelf. Ik hoefde nergens uit te vluchten, maar het begon gewoon te veranderen, en de zee was nu een zee van geestelijke vervoering.

Niet lang daarna ging ik naar een dichtbijzijnde stad waar ik soms kom. Voor mij is het een natuurstad. Natuur en stad groeien door elkaar heen, met veel parkjes en tuinen die overal doorheen lopen, en appelbomen die over de muren heen groeien zo de stoep over. Het is een beetje een vergripte stad, en iedereen doet aardig tegen elkaar, communiceert met elkaar. Ik was even ergens in een grote winkel en ineens was er een lied over de eenling, over een wonderlijke wereld van de lucht naar de zee, en zijn zoektocht naar de wonderlijke wereld. Het was alsof de lucht ineens openbrak en ik zag een heel groot strandgebied in de onderwereld, een stad aan de zee, ook zeer vergript. Het was een natuurstad en het liep gewoon heen door de stad waar ik was. Het was een soort utopia, volop zomer. Een oude vrouw keek naar mij, en ik kon zoveel erin zien, als een poort in de onderwereld die open was gegaan. Ik slenterde toen langs de huizen naar een ander deel. Een aardige, gevoelige man op een fiets met kinderen zwaaide naar me en zei : 'prettige dag.' Ik liep

toen langs de gracht en keek over de rivier naar de huizen aan de rivierkant, en er groeiden daar prachtige struiken en planten.

Ik was ook even een supermarkt binnengegaan. Even wat Duits bronwater gehaald en wat bananen. Voor mij stond een wat oudere vrouw met kinderen, wel met Kakiaïetische invloeden. 'Zo, ga je cakejes bakken met de kinderen?' vroeg de ook wat oudere vrouw achter de kassa aan de oma. 'Nou, niks mis mee toch?' zei de oma, die direct in de verdediging sprong.

Toen ik tussen de stadsdelen slenterde kwam ik ook ineens langs een winkel met allemaal religieuze beelden van bijvoorbeeld Jezus, en Jezus aan het kruis, wat allemaal heel katholiek aandeed. Het zijn altijd weer dingen die me inspireren, ook al hoor je maar halve woorden, halve zinnen van mensen die langlopen of waar je zelf langsloopt. Sommige dingen blijven je bij, en andere dingen vergeet je weer snel.

Hoofdstuk 7. De kruizing ter Boeotia

De stoïcijnse Aretaieten hadden al het verschil tussen het smalle pad en het brede pad besproken in de filosofie. Areta, de geoefendheid, leidde de stoïcijn op het pad van de ascese, terwijl Kakia de verleidster was tot het materialisme en het hedonisme, de gemakszuchtige genotszucht. Areta leidde de mens op het pad van de filosofie, de rede, terwijl Kakia de mens leidde op het pad van simpel geloof waar je niets voor hoeft te doen. De kippetjes zouden zo je mond binnenvliegen als je je mond zou openen. Daar zou Kakia, de duivelin in het stoïcijnse wereldbeeld, wel voor zorgen. Het woord komt van het woord kako, het kwaad, uitwerpselen. Kakia kwam vaak als een hevig opgemaakte vrouw, zeer ijdel, en ze probeerde Heracles te verleiden om haar te volgen op het brede pad. Zij noemde haarzelf Geluk. Gelukszoekers zullen dus ook zeker in haar klauwen terecht komen. In de oudere Griekse bijbel, in de grondtekst, wordt er gesproken van de hevige strijd tegen kako/ kakia. Het stoïcijnse pad loopt dwars door de bijbel heen, en ook veel bijbel personages waren volgelingen van Areta, de geoefendheid. Kakia was diep doorgedrongen in het Israelitische volk. Jeremia predikte ertegen. Jeremia was apart gezet in toorn, op het pad van Areta, de geoefendheid. Hij moest niets hebben van de Kakia, de duivelin die in de stad was opgesteld om de mens te verleiden met vage en redeloze geneugten ter bevrediging van het vlees.

Jeremia werd apart gezet in een diepe pijn, opdat hij beschermt zou zijn tegen de krachten van Kakia. Het volk had buiten de natuur en de rede om zelf afgoden gemaakt die helemaal niet voldeden aan de natuurprocessen en voorwaardes, en ze bogen voor deze zelfgemaakte goden neer. (Jeremia 1). Jeremia volgde Areta, de geoefendheid, maar het volk was ijdel in hun ongeoeffendheid.

Jeremia 2:2

Ik gedenk de genegenheid van uw jeugd, de liefde van uw bruidstijd, toen gij Mij gevolgd waart in de woestijn, in land waar niet wordt gezaaid.

2:6-7

Die ons door de wildernis leidde, door een land van woestijnen en ravijnen, door een land van

droogte en diepe schaduw, door een land waar niemand doorheen trekten waar geen mensen wonen. Ik bracht u toch in een vruchtbaar land om de vrucht en het goede daarvan te eten; doch toen gij daar waart gekomen, hebt gij mijn land verontreinigd en mijn erfdeel tot een gruwel gemaakt.

Nee, de strijd is niet tegen satan, want dat is een neutraal woord, en die was in het Judaïsme een engel die het volk moest testen. Het is het Hebreeuws voor tegenstander, en ook Areta moest zich soms opstellen als een tegenstander tegen het volk, omdat het volk Kakia volgde. Areta, oftewel de godin van geoefendheid, de godin van Jeremia, oftewel Jah-havah, de wording door Eva (Hebreeuws). Het ging niet zomaar om geloven, want dat zou projectie zijn. Het ging om de wording, door het aanleren van de oergewoontes van de natuur. Jeremia streed tegen Kakia, wat letterlijk de poepers betekent. Ze poepen alles maar uit, waar ook nog het Nederlandse woord 'kak' vandaan komt, een ander woord voor poep. Het is de 'weg ermee' generatie. Er is geen diepte, geen verwerking, geen proces, niets. Alles moet maar snel, snel. Eva, Havah in het Hebreeuws, was de natuurgodin die de mens terugleidde tot de vrucht van het kennen van goed en kwaad, wat in de septuagint, het Griekse OT, ook weer letterlijk het kennen van kakia is. De mens moet dus de vijand leren kennen, de demonologie.

Jeremia stelde dat dit volk geen angst meer had, maar roekeloos was geworden. Het volk moest weer terugkeren tot de oerangst om hen te beteugelen, voorzichtiger te maken. In de stad heeft angst ook een heel negatieve betekenis. Ze drukken daar direct hun etiketten op. Ze zien de natuurwaarde ervan niet (2:19).

Jeremia riep op tot zelfverantwoordelijkheid, en streed daarmee tegen Mozes die alles probeerde af te schuiven op een offerdier, waar ook later de Jezus-cultus uit voortkwam, wat deels een zwaar Kakiatische cultus is, vooral in het westen. Jeremia stelde dat het volk door Mozes was bedrogen.
Jeremia 7

21 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israël: Voegt uw brandoffers bij uw slachtoffers en eet vlees; 22 want Ik heb tot uw vaders, toen Ik hen uit het land Egypte leidde, niet gesproken noch hun een gebod gegeven ter zake van brandoffer en slachtoffer, 23 maar dit gebod heb Ik hun gegeven: Hoort naar mijn stem, dan zal Ik u tot een God en zult gij Mij tot een volk zijn, en wandelt op de ganse weg die Ik u gebied, opdat het u welga. 24 Doch zij hoorden niet, noch neigden hun oor, maar zij wandelden naar de verstokte overleggingen van hun boos hart en keerden zich achterwaarts en niet voorwaarts, 25 van de dag af dat uw vaders uit het land Egypte gingen tot op deze dag.

Het volk verafgoodde Mozes, maar ook Mozes kon niets bij God gedaan krijgen wat betreft het volk, sprak Jeremia (15:1).

Jeremia 3

14 Keert weder, afkerige kinderen, luidt het woord des Heren, want Ik ben heer over u; Ik zal u nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en u brengen te Sion, 15 en Ik zal u herders naar mijn hart geven, die u zullen weiden met kennis en verstand.

Het werk was dus na Mozes nog niet afgelopen. Ook Mozes had het volk bedrogen. Ook Mozes liep vast in de wildernis, en richtte een afgodendienst op. Daarom moest Jeremia komen. Jeremia was nog veel meer een eenling dan Mozes. Mozes liet zich nog veel te veel misleiden door kakia, door gemakzucht, en volhardde niet op het pad. Hij wilde alles te snel, en te veel. Hij stopte ergens in het minderen, zette zijn eigen grens, en kon zo ook niet het beloofde land binnen gaan. Halverwege gaf hij op en ging tot de tabernakel van kakia. Hij liep God vooruit.

3:16

Als gij u dan vermeedert en vruchtbaar wordt in het land in die dagen, luidt het woord des Heren,

dan zal men niet meer spreken over de ark van het verbond des Heren; zij zal niemand in de zin komen, men zal aan haar niet meer denken en haar niet zoeken, en zij zal niet weder gemaakt worden.

Dit is een heel belangrijke tekst, want het liet zien dat Jeremia tegen de ark predikte. De ark was een afgod. Mozes had al die dingen in Egypte geleerd, maar zijn probleem was dat hij het tegen de natuurwetten in ging verletterlijken. Hij hanteerde niet de hogere wetten van de Egyptologische filosofie. Hij was ook nog niet diep genoeg ingewijd. Het was de stem van Kakia, de verleidster, die hem al deze dingen opdroeg, zoals Jeremia ook stelde. Ook in de pentateuch zelf werd al gesteld dat Mozes zichzelf had bedrogen en daardoor het beloofde land niet in kon gaan. Ergens in de wildernis ging het mis. Mozes sloeg een zijpad van Kakia in, nam de hand van de verleidster aan, die hevig was opgemaakt, en hem tot een valse, materialistische tabernakel leidde in religieuze gewaden. Valse religie kan heel erg materialistisch zijn, en alleen de demonoloog ontkomt aan haar. De mens moet kakia kennen, anders zal de mens niet tegen haar bestand zijn. Jeremia was in dat opzicht dus al verder dan Mozes en kon er doorheen prikken.

3:21, 23

Hoor, op de kale heuvels klinkt wenend smeken van de kinderen Israëls, omdat zij hun weg verkeerd gekozen hebben, de Here, hun God, hebben vergeten.
Voorzeker, bedrog brachten de heuvelen, het gedruis op de bergen.

De mens zal dus terug moeten keren tot het moment waarop het verkeerd ging in de wildernis, om dan alsnog het pad van Areta dieper in de wildernis in te gaan. De mens komt dan op dezelfde kruizing als waar Heracles kwam in Boeotia, waar hij moest kiezen tussen Areta en Kakia.

Hoofdstuk 8. Twee Jezussen – het verschil tussen de jeremiaitische jesus en de hananjaitische jesus – de seizoenleer van jeremia

Mozes nam een gevaarlijke afslag. Hij kon niet meer wachten. Dit kwam eigenlijk niet meer goed, totdat Jeremia kwam, die dingen recht begon te zetten en tegen de ark begon te prediken, en tegen de offerdienst. Hij noemde het een groot bedrog. Jeremia moest de reformatie in het Judaïsme brengen. Het roekeloze geweld had zich torenhoog opgehoopt. Er is dus ergens een hiaat die al bij Mozes begon en helemaal doorloopt via David tot het tijdperk van Jeremia. Bij Jeremia gaat de wildernis dus verder en dieper. Er is dus een groot onderscheid tussen zomaar Mosaisch Judaïsme en Jeremiaitisch Judaïsme wat daar tegenin ging. Jeremia predikte tegen de tempel cultus en ook tegen de profetische cultussen die helemaal ontspoord waren, en riep de mens op terug te keren tot het pad van de wildernis, dieper de natuur in, het pad van de eenling. Jeremia was een afgezonderde in toorn en depressie die de raadselen van God probeerde te begrijpen, want daar was hij door gevangen genomen en overweldigd, en hij worstelde ermee. Dit was dus tegengesteld aan de marktprofeten die de gunst zochten van het volk en de tempelorde. Het kenmerk van die profeten was dat ze alles goed praatten, alles is vrede, en ze profeteerden van grote voorspoed. Het waren populaire profeten die mensen naar de mond spraken, en die grote podium's hadden en grote massa's volgelingen. Ze konden makkelijk omgekocht worden, en ze hadden ook geen

demonologie. Daarom sprak Jeremia dat de tempel verwoest moest worden, en een volk uit het Noorden zou hen in ballingschap nemen. Jeremia liep daar niet rond met een stropdasje, en hield zich niet bezig met kerkgroei statistieken.

Waar Mozes ontspoort moet de mens dus overschakelen tot Jeremia. Nog steeds leeft de mens ergens tussen Mozes en Jeremia in, op de verkeerde afslag. De mens is kakia achterna gegaan. De mens had teveel genomen, was over de dagelijkse limiet gegaan. Daarom moest Babylon wel komen.

De mens wilde niet dat God hem wederstond en tegenhield. De mens wilde niet minderen. Daarom maakte de mens satan tot vijand, degene die limieten stelt, de tegenstander, want de mens wilde in niets tegengehouden worden. De mens nam daarentegen het aas van kakia aan.

Het volk was teruggekeerd tot de ongerechtigheden van de Mosaische voorouders, tot de offerdienst, en wilden de stem van God niet horen. Ze liepen uiterlijkheden achterna in plaats van innerlijkheden. Het kwam tot een punt dat Jeremia niet meer voor hen mocht bidden (Jeremia 11). Jeremia was hen natuurlijk een doorn in het oog, en ze waren plannen aan het smeden tegen Jeremia, waar Jeremia niets van afwist, als een lam wat ter slachting werd geleid. Jeremia mocht niet profeteren, anders zou hij sterven door de hand van de mannen van Anatot. Maar de Heere had ook een plan tegen hen gesmeed.

Jeremia was totaal afgezonderd. In hoofdstuk 16 zien we dat hij hier niet mocht trouwen. In hoofdstuk 15 werd al gezegd :

17 Ik heb niet gezeten in een kring van lachers, om uitgelaten te zijn; door uw hand was ik eenzaam neergezeten, want Gij hadt mij met gramschap vervuld. 18 Waarom is mijn pijn altoosdurend en mijn wond ongeneeslijk, en wil zij zich niet laten helen? Gij zijt mij waarlijk als een uitdrogende beek, water waarop geen staat valt te maken.

In hoofdstuk 16 mocht hij ook geen huis van feest of rouw binnengaan. Er zou met dit gebied afgerekend worden. Hij mocht hier niet trouwen en ook geen kinderen krijgen, want ze zouden allemaal sterven aan een dodelijke ziekte die zou komen, en niemand zou hen begraven of over hen rouwen. Ze zouden als mest op de aardbodem zijn. Jeremia mocht geen medelijden tonen, en ze ook niet troosten. Het oordeel moest komen, want alles was al te ver gegaan. De mens moest zwaar gestraft worden. Jeremia moest zich afzijdig houden. Hij mocht de hand van Kakia niet aanpakken.

16:8-9

Gij moogt ook geen huis van feestgelag binnentreden om bij hen te zitten en te eten en te drinken; want zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israël: Zie, Ik doe in deze plaats voor uw ogen en in uw dagen verstommen de stem der vreugde en de stem der vrolijkheid, de stem van de bruidegom en de stem der bruid.

Er werd een complot tegen Jeremia gesmeed.

Jeremia predikte de boodschap van de twee wegen al, de weg ten leven en de weg ten dood.

21:8-9

Ik leg jullie de weg naar het leven en de weg naar de dood voor. Degenen die in deze stad blijven, zullen omkomen door het zwaard, door de hongersnood of door de epidemie. Maar wie eruit gaan en zich overgeven aan de Chaldeeën (Zuid-Babylon) die jullie belegeren, zullen in leven blijven en zullen hun leven als buit krijgen.

Met de invasies van Babylon liep Jeremia rond met een juk op zijn nek, en riep het volk op om het juk te aanvaarden. Hij stelde dat Nebukadnezar een dienstknecht van God gezonden was. Het volk had deze tucht nodig, omdat het volk was afgedwaald :

Jeremia 27

6 Nu heb Ik al deze landen in de macht van Nebukadnessar, de koning van Babel, mijn dienaar, gegeven; ja, zelfs het gedierte des velds heb Ik hem gegeven om hem dienstbaar te zijn; 7 en alle volken zullen hem, zijn zoon en zijns zoons zoon dienstbaar zijn, tot de tijd ook voor zijn land komt, en ook dat door machtige volkeren en grote koningen dienstbaar gemaakt zal worden. 8 Het volk en het koninkrijk nu, dat hem, Nebukadnessar, de koning van Babel, niet zal willen dienstbaar zijn en zijn hals niet zal willen voegen onder het juk van de koning van Babel, over dat volk zal Ik bezoeking doen met het zwaard, de honger en de pest, luidt het woord des Heren, tot Ik hen volkomen in zijn macht zal hebben gebracht. 9 Gij dan, geeft geen gehoor aan uw profeten, uw waarzeggers, uw dromers, uw toekomstvoorspellers en uw tovenaars, die tot u zeggen: Gij zult de koning van Babel niet dienstbaar blijven; 10 want leugen profeteren zij u – om u ver van uw bodem te verwijderen, zodat Ik u verdrijf en gij teniet gaat. 11 Maar het volk dat zijn hals zal voegen onder het juk van de koning van Babel en hem dienstbaar zal blijven, dat zal Ik op zijn bodem laten, luidt het woord des Heren, om die te bewerken en daarop te wonen.

12 En tot Sedekia, de koning van Juda, heb ik op geheel dezelfde wijze gesproken, aldus: Voegt uw halzen onder het juk van de koning van Babel; blijft hem en zijn volk dienstbaar en behoudt het leven. 13 Waarom zoudt gij sterven, gij en uw volk, door het zwaard, de honger en de pest, gelijk de Here gezegd heeft van het volk dat de koning van Babel niet zal willen dienen? 14 Geeft dus geen gehoor aan de woorden der profeten die tot u zeggen: Gij zult de koning van Babel niet dienstbaar blijven, – want leugen profeteren zij u; – 15 want Ik heb hen niet gezonden, luidt het woord des Heren, en toch profeteren zij in mijn naam ten onrechte, opdat Ik u verdrijve en gij teniet gaat, gij en de profeten die u profeteren.

16 Ook tot de priesters en dit gehele volk heb ik gesproken: Zo zegt de Here: Geeft geen gehoor aan de woorden der profeten die u profeteren: Zie, het vaatwerk van het huis des Heren zal uit Babel teruggebracht worden, nu, met spoed! Want leugen profeteren zij u. 17 Geeft hun geen gehoor, blijft de koning van Babel dienstbaar, dan zult gij het leven behouden. Waarom zou deze stad een puinhoop worden?

Nebukadnezar betekent Nabu de beschermer van de grenzen, want het volk was over de grenzen heen gegaan. Nabu is de god(in) van de natuur, de wijsheid en het woord. Jeremia werd toen als een samenzweerder met de vijand beschouwd. Er waren andere profeten die vonden dat Jeremia veel te ver ging, zoals de profeet Hananja. Hij verbrak het juk van Jeremia. Ook profeteerde Hananja dat snel het juk van alle volkeren verbroken zou worden. Maar Jeremia sprak dat het houten juk wat Hananja verbroken had maar dat het ijzeren juk zou komen opdat het volk Nebukadnezar zou dienen (Jeremia 28). Hananja had dus gelogen in een poging aan de tucht te ontkomen, en zou daardoor sterven. Zoals Jeremia het volk opriep om het juk te dragen in het Oude Testament, zo predikte Jezus in het Nieuwe Testament dat het volk het kruis moest dragen. Jeremia was de man van het juk, en Jezus was de man van het kruis.

Door zijn boodschap kwam Jeremia in de gevangenis terecht en werd in een put geworpen, maar uiteindelijk bij de verdere invasies van Nebukadnezar in Jeruzalem werd hij bevrijd. Telkens weer riep Jeremia de mens op om de stad uit te gaan, om zich te onderwerpen aan de Chaldeeen, nomadische wildernis-stammen van Zuid-Babylon, als een beeld dat de mens terug moest gaan tot de natuur. De mens was te kortzichtig geworden en was helemaal opgesloten in zijn eigengemaakte religie waardoor de mens de hogere filosofie van de natuur niet meer zag. De mens was stads geworden. De mens had het juk afgeworpen. Dat begon al bij Mozes. Daarom was Jeremia gekomen. Het pad in de wildernis ging hier verder. De mens moest dieper, en dat kon alleen door de ballingschap.

38:2

Wie in deze stad blijft, zal sterven door het zwaard, de honger of de pest, maar wie eruit gaat naar de Chaldeeën, zal leven en zijn ziel als buit hebben en in leven blijven.

De koning van Babylon was gekomen, zoals Jeremia had voorgezegd.

De mens moest de stad uit, want de stad was corrupt. Jeruzalem zou daarom verwoest worden.

Jeremia 21

5 Ik zal tegen u strijd voeren met uitgestrekte hand en sterke arm, in toorn, gramschap en grote verbolgenheid, 6 en Ik zal de inwoners van deze stad slaan, zowel mens als dier: aan een hevige pest zullen zij sterven. 7 En daarna, luidt het woord des Heren, zal Ik Sedekia, de koning van Juda, zijn dienaren en het volk, ja, wie in deze stad van de pest, het zwaard en de honger zullen zijn overgebleven, overgeven in de macht van Nebukadressar, de koning van Babel, ja, in de macht van hun vijanden en van wie hen naar het leven staan; die zal hen slaan met de scherpste des zwaards zonder hen te sparen, zonder mededogen of erbarmen. 8 En tot dit volk zult gij zeggen: Zo zegt de Here: Zie, Ik stel u de weg des levens en de weg des doods voor: 9 wie in deze stad blijft, zal door het zwaard, de honger of de pest sterven, maar wie er uitgaat en naar de Chaldeeën die u belegeren, overloopt, zal leven en zijn leven zal hem ten buit zijn, 10 want Ik heb mijn aangezicht tegen deze stad gekeerd ten kwade en niet ten goede, luidt het woord des Heren; in de macht van de koning van Babel zal zij worden overgegeven, die haar met vuur zal verbranden.

In het boek Openbaring komen de woorden van Jeremia terug :

Openbaring 6

7 En toen Hij het vierde zegel opende, hoorde ik de stem van het vierde dier zeggen: Kom. 8 En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood, en het dodenrijk volgde achter hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel der aarde om te doden, met het zwaard, met de honger, met de zwarte dood en door de wilde dieren der aarde.

Zeventig jaren zou het volk Babylon dienen stelde Jeremia (25:11), wat een grote tegenstelling was tot de twee jaar van Hananja, die zich er met een leien dakje af probeerde te maken. Ook Mozes probeerde zich er met een leien dakje vanaf te maken en leidde het volk tot zware afgoderij in de woestijn, tot de offerdienst, en ook Jezus leidde het volk tot zware afgoderij. Nu is het wel zo dat er een offerdienst is van de demonologie, maar dat is de strijd in de hemelse gewesten, en dat is symbolisch. Jeremia kwam tegen de valse offerdienst om de ware offerdienst te herstellen, namelijk die van de filosofie. De mens moest zichzelf offeren. De mens was zelf verantwoordelijk. De mens moest niet altijd op zoek gaan naar een zondebok. Daarom moest Babylon wel komen. Nebukadnezar was in de Jeremiaitisch Judaïstische context de ruiter op het vale paard.

'Ga uit van haar, van Babylon,' roept de evangelische prediker, en ja, dat is een Jeremiaitische boodschap :

Jeremia 51

6 Vlucht uit Babel, laat ieder zijn leven redden; komt niet om in zijn ongerechtigheid, want dit is de tijd der wrake voor de Here, het verdiende loon betaalt Hij hem.

7 Babel was in de hand des Heren een gouden beker die de gehele aarde dronken maakte; van zijn wijn dronken de volken, daardoor werden zij verdwaasd. 8 Plotseling is Babel gevallen en gebroken, jammert om hem. Haalt balsem voor zijn pijn, misschien is het te genezen. 9 Wij hebben Babel trachten te genezen, maar het is niet te genezen; verlaat het en laten wij gaan, een ieder naar zijn land; want tot de hemel reikt zijn oordeel en het verheft zich tot de wolken. 10 De Here heeft

ons recht aan het licht gebracht; komt en laten wij in Sion het werk van de Here, onze God, verhalen.

11 Scherpt de pijlen, vat de schilden. De Here heeft de geest der koningen van Medië opgewekt, want tegen Babel is zijn plan om het te verdelgen; want dit is de wraak des Heren.

Die boodschap komt ook terug in het boek Openbaring waaruit de oproep Babylon te verlaten vaak voortkomt, maar ze vergeten vaak dat het in de Jeremiaitische context is. Ze vergeten vaak dat Jeremia eerst het volk opriep om Jeruzalem, de stad, te verlaten, en om het juk te aanvaarden, om zich te onderwerpen aan de Chaldeeën, die ook wel de wijzen werden genoemd. De mens moest terug tot de wildernis om te leren van de nomadische stammen. Jeremia bracht dus een dualistische boodschap, en dat het allereerst God was die de beker in zijn hand hield om het oordeel te brengen, als de vrouw op het beest, de godin van de gnosis. Vandaar dat Johannes in de grondtekst de vrouw op het beest, het geheimenis van Babylon, aanbad, vereerde, bewonderde, wat ook de juiste Jeremiaitische context is. Allereerst sloegen de oordeelsprofetieën op Jeruzalem, die van het pad van de wildernis, het pad van Areta, was afgeweken. Het oorspronkelijke voortijdse oer-afrikaanse Babylon werd ook Areta genoemd. Dit was het wildernis Babylon. Er gaat dus iets verschrikkelijk mank in de boodschap van de evangelische meut. Ze strijden tegen Babylon zonder allereerst het juk te aanvaarden, zonder eerst van Babylon te leren, maar het oordeel begint in God's huis. Niet dat zij het huis God's zijn, maar het oordeel begint altijd bij het zelf, de eigen afgod. De doorsnee evangelische christen kent deze achtergrond niet. Het wordt hen niet geleerd. Ze gaan er vanuit dat de eigen god goed is, en dat de andere goden allemaal afgoden zijn, en slecht. Dan wordt even het woordje occult opgegooid, waarvan ze ook de betekenis niet eens weten, want dit is gewoon een neutraal Latijns woord voor verborgen. In de Latijnse bijbel was Jezus ook in het occulte. Hun afgod is Jezus, en zij moeten terug tot Jeremia, niet om een nieuwe afgod te maken, maar om van de Jeremiaitische boodschap te leren. Zij moeten loskomen van de kakia afgod in de stad, om zo terug te keren tot Areta, de geoefendheid. Dit kan alleen als zij het juk aanvaarden.

Er is dus een groot verschil tussen de Jeremiaitische Jezus die met de zweep door de tempel heenging, en de woorden van Jeremia aanhaalde dat het een rovershol was, en de Hananjaitische Jezus die het volk voortijdig wilde verlossen van de tucht, door zichzelf tot de zondebok te maken, opdat het volk zijn bloed zou drinken, wat een kenmerk is van een kapitalistische afgod. Dit is dus tegelijkertijd het verschil tussen de Aretaitische Jezus van de ascese en de Kakiatitische Jezus van het materialistische hedonisme, oftewel het voorspoeds-evangelie.

Jeremia stelde dat de mens niet moest vluchten van het juk. Daar was het het seizoen niet voor. De mens had het juk nodig. Jeremia waarschuwde dat het overblijfsel van het volk niet moest vluchten tot Egypte. Maar ze deden dit toch, en namen Jeremia mee tegen zijn wil (Jeremia 43). Jeremia was dus ook in ballingschap van zijn eigen volk. Maar ook Egypte werd door Babylon ingenomen. Er kon niet van het Babylonische wereldrijk gevlucht worden, totdat de Meden en de Perzen kwamen.

Veel mensen denken dat Jeremia en Jezus bij elkaar horen en bij elkaar passen, en dat het allemaal ouwe jongens krentenbrood zou wezen, wat typisch evangelisch gedachtengoed is. Ze vergeten dat Jeremia niets van religie en tempeldienst wilde weten. Hij vloog zelfs Mozes naar de keel, dus waarom niet Jezus? Jeremia moest niets van de pentateuch weten, en de bijbel zou hij al helemaal de keel omgedraaid hebben. Hij noemde de Israelitische schrijvers grote leugenaars die verhaaltjes maakten. Hij noemde het allemaal ijdelheid. Hij vocht tegen de religieuze systemen en organisaties in Israel. Hij zou geen spaan van Jezus hebben heelgelaten. Israel heeft altijd het Nieuwe Testament en Jezus verworpen, dus waarom zou Jeremia dat niet doen? Bij Jeremia moesten ze met dat soort rommel echt niet aankomen. Hij zou met Jezus net zo hebben afgerekend als dat hij met Hananja had gedaan. Wel is het dus zo dat de teksten over Jezus veel uit het boek van Jeremia zijn gehaald. Vandaar dat we onderscheid maken tussen de Jeremiaitische Jezus en de Hananjaitische Jezus.

Hoofdstuk 9. De Koran als Aretaitisch filosofisch boek in strijd met kakia

Door zware Hananjaitische stromingen binnen het Judaïsme onstond op de pieken ervan uiteindelijk de christelijke cultus, wat afdeed aan de boodschap van Jeremia om het juk te aanvaarden. Het katholicisme kwam toen uiteindelijk en de islam, die beiden weer predikten dat er loon naar werken zou zijn en dat de mens zelf verantwoordelijk was, zoals ook Jeremia dit predikte. Al in de grondteksten werd duidelijk dat Jeremia het hier had over de amazones van Orion, en niet zomaar over Babylon. Daarom was zijn boodschap over Babylon ook heel dubbel, omdat er een buitenaardse realiteit achter lag van de oerwildernis, zoals ook het voortijdse afrikaanse Babylon Areta werd genoemd. De mens moest terugkeren tot het Areta-principe van de geoefendheid.

Het katholicisme bracht de moeder voort en daaruit voort kwam de islam, als Ismael met zijn moeder Areta. Nog voordat Mozes kwam werd Ismael afgesneden, en ging de wildernis in. In de Bilha werd de exodus beschreven als de uittocht van het volk Ismael. De Koran is dus een heel Aretaitisch boek.

Het is belangrijk de Orionse realiteit achter de koran te zien, dat het een boek van Areta is. Er staan belangrijke filosofische wildernis principes in.

In de Islamitische filosofie of Ismaelitische filosofie is juist het vasten, de ramadan, de weg tot de vrouw, terwijl in de stad dit het tegenovergestelde is, want daar wordt geleerd dat hoe rijker en machtiger je bent hoe makkelijker je een vrouw kunt schaken. De ramadan is het pad van de wildernis, en de Koran spreekt in boek 2:187 :

Het is u geoorloofd om op de nacht van het vasten tot uw vrouwen in te gaan.

Er wordt verder gesteld dat het vasten volgehouden moet worden tot het vallen van de nacht, en dat de mens zich niet moet verleiden om al in de tempel (moskee) tot haar in te gaan. De mens moet dus de tempel verlaten en tot de woeste wildernis gaan totdat de mens de duisternis bereikt, het pad van de eenling, en daar zal het wonder tussen man en vrouw plaatsvinden op het hoogtepunt van het vasten.

Kakia roept dan natuurlijk : 'Kom terug ! Ik wil een man in de tempel hebben, opdat ik tempel hoererij kan plegen ! Ik wil een rijke man, machtig, beroemd ! Stop met minderen !'

Maar de Koran spreekt : 'Ga niet tot een vrouw in in de tempel.' Jeremia sprak dat de tempel verwoest zou worden en dat de mens de stad moest verlaten, om tot de wildernis te gaan.

Wat is dan het wonder tussen man en vrouw ? Dat is waarin de mens op het hoogtepunt van het vasten zichzelf offert. De zelfoffering kan alleen plaatsvinden op dat hoogtepunt. De Koran stelt ook dat in de ramadan de Koran werd gezonden als een richtsnoer, voor leiding en onderscheiding. (2:185)

De ramadan heeft alles te maken met de zakaat, de armenbelasting, waarin je dus vermindert om het te geven aan de armen, opdat er een eerlijke verdeling is. Door de zakaat kan dus niemand teveel nemen. Het is één van de vijf zuilen van de islam. De ramadan is ook een zuil ervan.

Hoe komt de mens dan tot de nacht ? Dat gaat in het islam door het tussengebed, het gebed van de namiddag, van de afnemende dag, oftewel het minderen. Dit is het Aser gebed, wat natuurlijk ook verbonden is aan het hele Israelitische en Egyptische Aser mysterie (Osiris), en het Suri(name) mysterie (sr). Boek 103 van de Koran heet ook de Aser, en gaat over het verlies van de mens, maar dat het winst is als de mens het goede doet en geduld leert.

De tweede zuil van de islam is de gebeden, de vijf gebeden elke dag die een symbolische betekenis hebben.

Als eerste is er de Fajr, het morgengebed, oftewel de openbaring in de nacht, de naaktheid waarin de mens wordt overtuigd van zonde, schuld en oordeel, waarin de mens wordt overtuigd van de noodzaak van het minderen. De Fajr is boek 89 in de Koran. Het gaat over de waakzaamheid, de voorzichtigheid en het onderwerpen aan de roede van de kastijding, oftewel aan het juk. Het spoort de mens aan de armen te voeden, wat alleen kan door zelf te minderen. Allereerst moet de mens hiervoor de hel zien en van de vermaning leren. Het roept de mens op tot boetvaardigheid. Dit is een goede manier om de dag mee te beginnen. Allereerst moet er kennis komen, en kennis over het kwaad in de demonologie. Het is iets om te herinneren om zo het pad te begaan, waarvan een dunne leren teenring een teken is. Dat is het verbond tussen de mens en Areta. Het is op het hoogtepunt van de nacht, de morgen, waarop de mens tot de verbrokenheid komt.

Hoofdstuk 10. De diepere betekenis van de bedevaart naar Mekkah

De Koran stelt in 2:45 dat er hulp gezocht kan worden door geduld en gebed, maar dat dit te zwaar is voor de hoogmoedigen. Hun hoogmoed weerhoudt hen ervan te buigen en stil te blijven. Bidden is geen eenrichtingsverkeer, maar is communicatie met de natuur in de stilte, als raad en overleg. In 2:43 stelt de Koran dat dit soort van gebed onderhouden moet worden, samen met het betalen van de zakaat, de armenbelasting, want anders heeft het geen functie en wordt het gebed corrupt. Je kunt namelijk alleen in raad en overleg met de natuur zijn als je mindert, want dat is waar de zakaat voor staat : minderen opdat een ieder evenveel heeft. Dit is ook een zuil van de islam. Mohammed was soms in vrede en beven toen hij deze verzen doorkreeg in zijn grot in de wildernis, toen hij zijn soera's opstelde. Dit was dus duidelijk iets buitenaards, en we kunnen het niet zomaar allemaal even weggooien.

Al in de bijbel werd er gesteld : werk zolang het dag is, want als het nacht is dan kan niemand werken. Ook in de Koran wordt gesteld dat de mens de dag dat de ene ziel de andere ziel niet meer kan helpen moet vrezen, dat er geen voorspraak zal worden aanvaard en geen losprijs zal worden aangenomen. Er zal een dag zijn dat het af is, en dan kun je alleen nog leven met het verleden, dat wat in de tweede bijbel het mysterie van de groene streep wordt genoemd. Laten we daarom niet te licht denken over onze taak. Het is nu de tijd om ons met de natuur te verzoenen, want er zal een

dag zijn waarop dit niet meer kan. Dan zijn de bronnen namelijk uitgeput. Een mens moet zijn leven niet verspillen en dan denken dat hij aan het einde van zijn leven wel even makkelijk kan terugkeren en zeggen : 't Spijt me, ik wil me bekeren, want dat is typisch christelijk gedachtengoed, van alles is genade, rotzooi nu maar aan, zodat je op je laatste dag toch nog terug kunt keren. Zelfs de bijbel waarschuwt dus tegen dit christelijke genade gedachtengoed. Het sust de mens in slaap. Er zijn nu eenmaal natuurwetten die niet verbroken kunnen worden, en een heleboel mensen zullen aan de poorten van de natuur komen die dagen en zullen niet herkend en aanvaard worden door de natuur, omdat ze de natuur zo lang hebben verloochend. Ze hebben het zichzelf aangedaan. De natuur is geen luilekkerland toverstokje.

Hoe zwaar zal het zijn voor sommigen die hun hele leven de natuur aan hun laars hebben gelapt en dan te horen krijgen : 'Gaaf weg van Mij. Ik ken u niet.'

Dan zullen ze met honderdduizenden excuses komen, van : 'maar heb ik niet dit gedaan, en dat gedaan ?' En ze zullen bijbelteksten opprevelen, maar het zal hen niet baten. Laten we daarom ernst nemen met deze zaken nu het nog kan. Als de natuur het vertrouwen in iemand verliest, dan is het einde zoek. Dat kan na lange tijd van verharding zo ineens gebeuren, dat er dan wat breekt in de hemelse gewesten. Dat er geen eeuwigdurende hel is wil niet zeggen dat de mens zomaar zonder consequenties lange tijd kan aanrotzooien met de natuur.

Telkens weer stelt de Koran : onderhoud het gebed en betaal de zakaat, de armenbelasting. Dit zijn twee zuilen van de islam die bij elkaar horen, die niet los van elkaar kunnen staan. Als je bidt zonder te minderen, dan reikt je gebed niet tot de hemel, niet tot de natuur. Het ware gebed is dus het minderen. Daarom kan het gebed ook niet zonder de stilte. Zij die telkens maar hun mond roekeloos openen naar de natuur verstoren de natuur. Het ware gebed komt dus voort uit de natuur zelf. Iedereen bidt voortdurend in het gedachtenleven. Gedachten communiceren met elkaar, vragen van elkaar, overleggen met elkaar, en ook als mensen met elkaar communiceren is dat gebed, maar grotendeels is dit dus vals. Daarom moet de mens leren wat het ware gebed is. We hebben het dan over het natuur gebed.

De Koran stelt dat in het gebed het er om gaat jezelf te vernederen en jezelf ter aarde te werpen. Dat is iets symbolisch, maar vele moslims nemen dit letterlijk. Het gebed heeft dus alles met nederigheid te maken, contact maken met de aarde, met de onderwereld, de duisternis, en het licht loslaten. Het betekent jezelf te onderwerpen aan het diepere, leeg te worden van jezelf. De mens die te hoog staat wordt door de bliksem getroffen. De mens wordt getest door allerlei voorzieningen en weldaden die ervoor moeten zorgen dat de mens niet buigt. Hierin ligt de test. Wat doet de mens in deze moderne wereld om hem heen, met zoveel luxe en moderne technologie ? Het is een beproeving. Er is geen betere test dan de luilekkerland test. (2:126)

Abraham en Ismael richtten een gebedsoord op waarin het overblijfsel verzameld zou worden, die het ware gebed zouden beoefenen. Alleen zij die op het pad van het geduld zouden zijn zouden hier kunnen komen. En dit was een pad van grote beproeving.

De Koran stelt dat de lagere wereld schoonschijnend is gemaakt voor de goddelozen, maar dat er een dag van de opstanding is waarin de godvrezenden boven hen verheven zijn. Dit spreekt dus ook over een soort opname. (2:212)

Minder niet om gezien te worden, maar minder in het verborgene (2:271). Dat is het pad van de eenling.

Het is een schande het pad van de natuur niet te herkennen in de islam, zoals het ook een schande is het pad van de natuur niet te herkennen in het christendom. Het zijn slechts woorden. Het is een

bepaalde taal. Het hart spreekt vele talen, maar het ego spreekt slechts één taal : zijn eigen.

In de islamitische traditie zond Abraham Ismael en zijn moeder (Hagar, Areta) de wildernis in waar ze zich vestigden in Bakkah, wat later werd tot Mekka, en waar het gebedsoord door Abraham en Ismael werd gebouwd. Bakkah betekent het smalle pad, en de bedevaart tot Mekka werd één van de zuilen van de islam. Ook s-bek in de egyptologie wordt bakkah genoemd, en is in de tweede bijbel een ark voor de eindtijd (krokodillengod), en Bakkah wijst ook op Rebekkah, de vrouw van Izaak. Rebekkah is ook een eigenaam voor de tweede bijbel. Bekkah wordt genoemd in de Koran in 3:96-97. Het is de plaats van Abraham. Ook heeft s'bk te maken met Jeremia (rm), en is re-bekkah in die hoedanigheid ook de kruizing tussen re en sbk in de onderwereld.

De koran is dus in een bepaalde symbolische en etymologische taal geschreven, waarin ook de oudere mysteries worden voortgezet. De mens moet deze taal leren om zo de arabische cultuur beter te begrijpen.

Dit vindt plaats op de wildernis planeet Rebekkah, wat ook een verloren Orion kern is. De terugkeer naar deze planeet is wat de bedevaart naar Mekka ten diepste betekent.

De islamitische uitverkiezing is zeker niet vaag zoals de calvinistische uitverkiezing. De geduldigen die de armenbelasting betalen zijn de uitverkorenen, zij die minderen.

Ook Zefanja streed tegen het uitbuiten van de armen. Hij stelde dat al het kramersvolk ten onder zou gaan, en dat de geldwegers uitgeroeid zouden worden (1:11). Er zou ook bezoek komen over de mannen die maar bleven meerderen in plaats van minderen en daardoor dik zijn geworden op hun droesem. (1:12) Daarom riep Sefanja op tot nederigheid. Hij riep de mens op om de tuchtiging te aanvaarden. Hij stelde dat de vorsten van het volk waren als brullende leeuwen, en de rechters van het volk waren als avondwolven. Hij stelde dat de profeten van het volk lichtvaardige woordenkramers waren. Maar God was bezig een overblijfsel te bereiden, een ellendig en gering volk. Het zou geen onrecht plegen en geen leugen spreken. Het zijn hen die kreupel geslagen waren zoals Jakob, oftewel hen met een immer gevoelige verbrokenheid. Dat is dan de Sefanjitische uitverkiezing.

Kakia wil dat allemaal niet. Zij wil mannen met grote, snelle auto's en stropdasjes, mannen die rijk zijn en die aanzien hebben. Sefanja predikt daarom het oordeel over de gehele wereld.

Het vreemde houdt de eenling op het pad van de eenling. De massa's verachten het vreemde en willen alleen het bekende. Daarom is het vreemde een belangrijk fundament, wat al door Jeremia werd gepredikt, de komst van de zuwr, of in het Arabisch het zuhr gebed, het gebed van de middag. In wezen is dit het zaad, wat alleen komt door het minderen, het aser gebed van de late middag, en het geduld, het maghreb gebed van de avond, de duisternis. Dit is een heilige driehoek in de islam. Het is verbonden aan het betalen van de zakaat en aan de ramadan. Dit is het ware terugkeren tot bakkah, oftewel de bedevaart tot mekka, als het terugkeren tot rebekkah.

De aarde is een kettingroker door de auto-industrie. Er hadden allang limieten gesteld moeten worden, maar tegenwoordig heeft bijna iedereen in het steenrijke westen een auto. Die wordt vaak volop gebruikt voor allerlei wissewasjes, en zo helpt bijna iedereen mee aan het om zeep brengen van de aarde. Hierdoor vindt er ook weer extra veel ontbossing plaats. De mens is de vijand van de natuur. De mens vindt het allemaal heel vanzelfsprekend. 'Iedereen doet het,' is het excuus van de mens, maar dit excuus is voor de natuur niet geldig. De mens is helemaal geen eenling. In grote, dure auto's volgen zij Kakia, stropdasje erbij, en de natuurmoordende nagels van de vrouwtjes die als kanarietjes in hun kooitjes zitten netjes afgedekt met een chemisch goedje waardoor ze altijd een alibi hebben. Oma-knotje erbij. 'Ik heb niks gedaan. Ik ben het omaatje.' Nee, verantwoordelijkheid

nemen willen de volgelingen van Kakia niet. Zelfs de mannen hebben tegenwoordig al vaak omaknotjes. Het is een teken van de tijd. De mens snakt ernaar met pensioen te gaan. Zo kan Liesje's haar niet door de war gaan. God mag verhoeden dat dat ooit gebeurt.

Hoe ontkom je hieraan ? Minderen, minderen en nog eens minderen. De mens is vindingrijk genoeg. Rebekkah (bakkah, mekkah) is het beeld van de vreemde vrouw. De mens denkt telkens maar in dezelfde cirkeltjes en is helemaal platgeconditioneerd door de oude vertrouwde stad. De mens heeft het vreemde nodig, zoals Jeremia stelt. Maar de mens grijpt liever naar de sigaretten van Kakia. De mens wordt liever christe-lijk, want het christendom is ook nog eens een code voor de auto-industrie. De mens heeft een zout-overschot, dus dan moet er snel naar de drank, de juices, Jezus, gegrepen worden, en daar heb je natuurlijk snelle auto's voor nodig. Het is een truuk. De auto-industrie weet precies hoe ze auto's moeten verkopen. Het plan is veel duisterder dan de doorsnee mens denkt. Het is een complot tegen de mensheid.

Hoe ontkom je eraan ? Terugkeren naar Rebekkah, de vreemde vrouw, als een beeld van het offeren van het bekende ego, van het 'ons kent ons' ego wat de massa's terroriseert en aan de auto-verslaving houdt, wat ook een rookverslaving is, want de mens vernietigt zijn longen door die troep. Leef daarom zo dicht mogelijk bij de natuur. Terugkeren naar Bakkah dus, naar Mekkah, één van de vijf zuilen van de islam. Jeremia stelde dat de mens moest terugkeren tot de vreemde vrouw, de vreemde godin, in de grondtekst, de zuwr, oftewel het zuhr gebed in de islam, het middag gebed, het komen tot het vreemde, dwars tegen de massa's in. Salomo had als een beeld hiervan ook vele vreemde vrouwen, en je kan het boek Spreuken ook dualistisch lezen, niet alleen vanuit de dualistische grondtekst, maar ook op Jeremiaïtische basis. In dat opzicht moet je dan de echtvrienden van je jeugd verlaten die symbool staan voor dat wat in de stad was aangeleerd. De jeugdliefde kan heel romantisch klinken, maar is in dit opzicht de keten van de stad. Salomo moest tot de vreemde vrouw komen, oftewel de filosofische principes van de natuur die door de stad werden achtergehouden. Hij moest de bibliotheek in op zoek naar oude, verloren, vergeten boeken. Daarin zou hij de vreemde vrouw vinden waar hij zijn stadse kennis kon verliezen.

Bij de vreemde vrouw, de zuwr, zink je door het huis heen tot de onderwereld. Nooit meer zul je wederkeren. Je moet opgenomen worden door het vreemde, want het bekende is allemaal vals. Spreuken beschrijft haar als dualistisch. Zij heeft strikken gelegd, wat ook de Hebreeuwse betekenis is van Rebekkah. De mens moet door vreemde banden gevangen worden. Zoals het nu is leeft de mens in grote zelfmisleiding. God zal de mens te slim af zijn. De natuurkennis is listiger dan de stadse kennis. De vreemde vrouw is op jacht en heeft haar strikken gelegd, om de mens terug te lokken tot de wildernis. Jeremia zei dat het zou komen. Hele volksstammen van zulke vrouwen zouden komen, de duistere, vreemde amazones van Orion, de filosofische principes van de diepere natuur. De mens moest vallen, en de mens moest het juk aanvaarden. De samenleving zou ontwricht raken, Jeruzalem zou worden verwoest. Salomo stelde dat als de vreemde vrouw zou komen, dan zou de mens als een rund tot de slacht zijn. De mens kan niet tegen de filosofie op. Zij zou komen met de hogere natuur rede. De mens zou het klapnet inlopen, een pijl zou door zijn lever gaan, door zijn stadse opslagplaats. Zij moest de mens leiden tot de binnenkamers van de dood van het bekende. Het bekende is een vloek. Het houdt de mens gevangen, en de mens weet het niet. De mens kent het vreemde niet, en wil het vreemde niet kennen, maar het zou komen, stelde Jeremia. Zijn woorden kwamen uit. De mens ging in geheel andere ketenen, en de ketenen van de stad werden verbroken. De mens werd van zijn snelle paard geschoten.

Jeremia stond tussen het Judaïsme en het christendom in. Hij streed tegen beiden. Hij was een soort voorloper van de islam, maar hij zou ook tegen de islam strijden, zoals hij ook tegen Babylon streed, want hij predikte een hoger buitenaards volk wat zou komen, een vreemd volk wat niemand kende.

Hoofdstuk 11. Calvijn – de Mohammed van het bevindelijke christendom – het Ravijn van Calvijn

De mensheid spreekt al in tongen. Het zijn de tongen van de stad, het oude vertrouwde. Deze tongen beheersen de mensheid. Vurig beroeren zij het menselijke verstand. Deze tongen zijn hysterisch. Ze willen de mens leiden, besturen, controleren. Het zijn de tongen van de heks van het conformisme en comfortisme, Kakia. Het heeft zich diep in de hoofden van de mensheid genesteld, zodat de mens het vreemde niet kent. Nee, de mens heeft de vreemde tongen nog niet ontvangen.

De stadse tongen verwennen de mens, geven de mens eigengerechtigheid, maar de vreemde tongen gaan dwars in tegen het vertrouwde. Daarom zijn de vreemde tongen twistziek. Je krijgt geen suikersinterklaas die altijd maar ja naar je knikt en je altijd gelijk geeft. Neen, de vreemde vrouw strijdt met al je conditioneringen op Pniël. Ze gaat er recht tegenin.

Het vreemde houdt zich niet aan de wetten van de stad, maar heeft haar eigen wetten. Ze zal tegen de wetten van de stad ingaan. Het vreemde heeft haar eigen uitverkiezing, dwars tegen de uitverkiezingen van de stad in. Het vreemde rekent niet met de wensen van de stad.

Er is verschil tussen de jeremiaitische islam en de hananjaitische islam. De jeremiaitische islam draagt het juk van het vreemde, terwijl de hananjaitische islam het juk van het vreemde niet wil aanvaarden, wat zich kan uiten in vleselijkheid, hedonisme en geweld. De jeremiaitische islam leidt terug naar ismael die in vijandschap leefde tegen iedere man, die geen compromissen sloot en een eenling was die zich onderworpen aan het vreemde in de wildernis, aan bakkah, oftewel rebekkah (de oorspronkelijke naam van mekkah). Dat is waar de bedevaart tot mekkah om draait. De islam is voortgekomen vanuit de assyrische ballingschap, de babylonische, en het rijk van de meden en de perzen. De bilha beschrijft ook nog de amalekitische ballingschap. Zij stammen af van Ezau, de harige wildernisman. Omdat de islam ismael noemt als haar fundament is het belangrijk om onderscheid te maken tussen de jeremiaitische ismael en de hananjaitische ismael.

De mens dient zich ernstig uit te strekken naar het heilige vreemde, om zo in heilige tongen te spreken.

Ik kom tot u, oh heilige vreemde,
Ik ontvang u.
Ik kom hongerend tot u, minderend, en geduldig.
Ik ontvang u en aanvaard uw juk.
Wees welkom in mijn leven.
Kom, oh heilige vreemde,
En was mij schoon.

De mens moet terugkeren tot de oerrivier van het vreemde.
Kakia is als een vis in de zee.
Zij bewaakt de natuursappen.
Zij geeft de mens haar giftige sappen.

De mens is verkocht.

De mens is geestelijk invalide geraakt door de mobiel in zijn hart te nemen, het sociale controle systeem, in plaats van het heilige vreemde.

De mens is de vijand van de natuur.

De auto is voor de mens als een heilige koe.

Dit zijn twee systemen waardoor Kokia de mens uit de natuur trok.

Nu ligt de mens aan kokiatische kunstmatige beademing.

De mens is al dood.

De mens heeft de tongen van Kokia in het hoofd, die telkens tot haar bidden.

De mens ziet het niet.

De mens dient de vreemde tongen te ontvangen, het heilige vreemde, om uit de klauwen van kokia, de zielvretende vis, te ontkomen. Zij kan hiervoor in vele andere gedaantes komen om de mens weer terug te lokken en te verleiden. Ook gaan er vele alarms af. De auto-industrie is zo'n alarm systeem. De mens wordt direct teruggetoeterd. Het is een slaven schakel systeem in de diepte van het hart van de mens. Hoe kun je dit schakel systeem ontlopen? Leer groen te denken, leer vreemd te denken. Je bent vindingrijk genoeg. Er zijn genoeg alternatieven. Wordt een uitvinder. Bedenk betere manieren. Wees Kokia te slim af. Zo slim is ze echt niet. De mens is alleen verschrikkelijk dom. De mens denkt dat hij in luilekkerland terecht is gekomen. Dat alle dingen om hem heen er zijn om van het leven te kunnen genieten, om handig gebruik te kunnen maken van het leven, maar de mens is ten dode gedoemd. De mens wordt opgebakken. De mens is omringd door gulzige kannibalen. De kannibalen lachen wanneer de mens zich tevergeefs blij maakt over alle speledingetjes om hen heen. De mens is in de val gelokt, heeft het aas aangenomen.

Sluwe demonen zijn op de mens afgezonden om de mens te bespelen. Alleen de natuurshamanen zullen ontkomen. Alleen de eenling zal ontkomen.

De tongen van Kokia jagen door het hart van de mens. Ze zijn vol van roddel en vooroordeel, omdat ze niet de tijd nemen om dingen eerst te onderzoeken. Met roddel bidden ze tot Kokia en aanbidden haar. De mens is zo verworden tot een flutromannetje. Snel verschijnt er een grijns of brede glimlach op hun gezicht als ze door Kokia worden betutteld, door het stadse model, als ze van haar valse complimentjes krijgen. Dan voelen ze zich heel wat. Maar het zijn lammeren die tot de slacht worden geleid. Kokia is een heksengodin. Zij heeft haar eigen religieuze systeem opgezet. Door de verkeerslichten programmeert ze de mens. De auto's zijn de wachters van de ziel van de mens, en de auto's vreten zielen en de natuur. Maar de mens vindt het allemaal doodnormaal. Ze weten niet beter. De mens is ook te laf.

De man in de stad wordt door Kokia beloont met auto's. Het is een valse prestige. Het geeft de man een air.

Door het minderen komt de man in een andere dimensie, maar de stadse man die altijd maar vermeerdert kan dit niet, en bootst dit op een hele corrupte manier na. De stadse man wil de demonologie nadoen, maar kan dit niet, faalt, en doet daarom maar net alsof. De mannen willen de andere dimensie nabootsen, en willen snel tot de andere dimensie gaan, door overmoed. Ze worden zelf als auto's gebruikt. Het is nogal populair in de fitness cultuur, waarin mannen een zogenaamde bumper willen hebben, oftewel hun pectoralissen willen ophypen, hun borstspieren, opdat die dimensie verandering voortijdig en kunstmatig opgewekt kan worden. De geduld schakel ontbreekt, dus het is vals. Die mannen aanbidden hun welvingen bij hun borst (hoogmoed), en willen dat anderen hen ook aanbidden. Het is hun schakelaar in het materialisme, om het tot een hogere dimensie te brengen, een soort valse, voortijdige climax, en het ontlaad veel verderf. Normaal gesproken groeit de man normaal op als jongen, en is die dimensie vaak niet voortijdig opgewekt, en heeft de man gewoon, in tegenstelling tot de vrouw, een platte borst, en als hij tot volwassenheid

komt, dan gaat die energielijn van zijn kaak via zijn tepels helemaal door naar beneden tot zijn geslachtsdeel, wat dan rijp begint te worden, en zo wordt er niets voortijdig opgewekt. Ook de islam spreekt over de noodzaak van de vernauwing van de borst. De fitness cultuur is teveel op het lichamelijke gericht en te weinig op het geestelijke, en forceert dimensie openingen, zodat het uitloopt op een fiasco. Het is een bad trip van drugs, en ze flippen. Daarom grommen ze, duwen hun borsten vooruit, lopen rond met veel lawaai en uit de hoogte doen, rijden rond in hun auto's met keiharde muziek aan. Allemaal omdat ze in het geestelijke niet worden toegelaten. Hun kaartjes waren vervalst. Het zijn valse munters op heterdaad betrapt. Hun geld is niet echt. Niets is echt aan hen. Vandaar al het vele dreigen en het vele geweld. Ze zijn langs het paradijs heengesloten. Ze zijn de macht over hun stuur verloren, en ze sleuren velen met zich mee. De fitness cultuur is tegenovergesteld aan de ascetische cultuur. De man moet de leegte in zijn borst vinden, om zo tot zijn hart te kunnen komen, tot de natuur. De man moet al dat stoere geprots en gepronk laten gaan. De man wil graag gezien worden door Kakia en haar massa's. De man vindt het heerlijk om door haar verwend te worden, en bedrogen. Als Kakia zulke mannen complimenteerd en beloofd lacht ze in haarzelf, en denkt ze : 'Jij domme sukkel, nu heb ik je tuk. Mijn auto zul je zijn. Ik zal je geheel aftappen voor je brandstof. De kannibalen koningin ben ik.'

Adam kwam tot de boom van Assur, sr, oftewel van zuwr, het vreemde, en werd zo tot Edom. Het volk van Calvijn werd gebonden in de T-put van het totale nihilisme, wat zeer ismaelitisch was, oftewel vijandig naar iedere andere man. En dat was belangrijk op het pad van de eenling. Het ravijn van calvijn komt voort vanuit de islam, vanuit ismael. Vertrouw niemand, test alles. Dat is het geheim van de heilige gebondenheid door het heilige vreemde. Wie komt tot dit ravijn vandaag de dag ? Alleen de eenling. En de eenling leert hiervoor de logistiek. De auto-industrie is de valse logistiek die de gevallen mens leidt, zeer gecalculeerd. Kijk ze eens protsen op hun hoge schepen. Kijk ze eens protsen met hun grote bumpers. Neen. Zij aanvaardden het juk van het heilige vreemde niet. Zij zijn slaven van het comfortisme. Alleen het ravijn van calvijn kan terugleiden tot de natuur. Als de hoog opgetrokken borsten van de man zijn verbroken. Calvijn leidt een volk van asceten, van eenlingen. Er is ook een verschil tussen de jeremiaitische calvijn en de hananjaitische calvijn.

Ook Sefanja was als een ismael, en predikte tegen alle mensen, alhoewel hij stelde dat er een overblijfsel zou zijn. Hij predikte tegen de mannen die dik op hun droesem waren geworden. Calvijn stelt dat dit over hun weelde gaat. Sefanja leefde ook ten tijde van Jeremia, vlak voor de Babylonische ballingschap.

Ook Sefanja vermaande het volk en spoorde hen aan de tucht te aanvaarden :

Sefanja 3

7 Ik zeide: Vrees Mij toch, neem tuchtiging aan; dan zal haar woning niet uitgeroeid worden volgens alles waarmee Ik over haar bezoeking zal doen. Evenwel, zij waren er vroeg bij om al hun boze daden te bedrijven. 8 Daarom, wacht op Mij, luidt het woord des Heren, ten dage dat Ik zal opstaan tot de buit; want mijn vonnis is, volken te vergaderen, koninkrijken te verzamelen, over hen mijn gramschap uit te gieten, heel mijn brandende toorn, want door het vuur van mijn naijver zal de ganse aarde verteerd worden.

We zien hier dat de verzameling van het volk ook al een oordeel kan zijn, als de verzameling van het kaf. Calvijn stelt terecht dat Sefanja's oproep tot verzameling ironisch kan zijn. Het is als de verzameling van slachtvee.

Sefanja 2, NBG

1 Komt tot uzelf, ja, komt tot inkeer, gij schaamteloos volk, 2 voordat het besluit tot uitvoering komt – als kaf gaat een dag voorbij – voordat over u komt de brandende toorn des Heren, voordat over u komt de dag van de toorn des Heren.

Calvijn vertaald :

1 Verzamelt u, verzamelt u, gij onbeminnelijke natie,

2 Voordat het besluit baart – zoals het kaf in een dag voorbij gaat – voordat over u komt, de gloed van de toorn des Heeren, voordat over u komt de toorn van de dag des Heeren.

De verzameling van het kaf is juist belangrijk voor de scheiding en de onderscheiding, zodat de eenling afgescheiden wordt van het kwaad. De meerderheid zal verdeeld worden. De eenlingen zullen tot het overblijfsel behoren en dit is een minderheid, en dat moet wel, want anders zouden ze één zijn met de massa (3:12). De massa's zouden dus uiteindelijk weggenomen worden, wat Calvijn ook stelt. De mens mag niks met de massa ophebben. De mens mag niet met de massa flirten. Laat hen maar verzamelen, opdat je zelf wordt afgezonderd.

De zondag is de heilige dag van de christenen, de zaterdag is dat voor de Joden, en de vrijdag is dat voor de moslims. De hadith stelt dat Adam op de vrijdag werd geschapen, en op de vrijdag in het paradijs werd binnengelaten en op de vrijdag het paradijs verliet. Ook zal het laatste uur aanbreken op de vrijdag. In boek 62 van de Koran gaat het over de samenkomst, niet alleen van de heiligen maar ook de samenkomst van de ongelovigen. Die komen samen voor vermaak en om het koopwaar. Zo wordt het kaf dus verzameld : door vermaak en koopziekte. Het is een teken van het oordeel. Voor de heilige is de ware samenkomst in het Hebreeuws het zelfonderzoek. De eenling moet het ravijn van Calvijn in, de afzondering, en dat kan alleen gebeuren als het kaf wordt verzameld. Dit gaat door de families en de organisaties, de kerken. Zou dit niet gebeuren dan zou dit onderscheid er niet zijn. Dan zou de mens zich nooit kunnen afzonderen. De Koran stelt dat door vermaak en koopziekte de eenling door de massa in de steek wordt gelaten, wordt verworpen, maar dat wat er bij God is is beter dan vermaak en handel (62:11). God is de beste voorziener.

Zefanja 3

10 Van gene zijde der rivieren van Ethiopië zullen mijn aanbidders, mijn verstrooiden, mijn offer brengen. 11 Te dien dage zult gij u niet behoeven te schamen over al de daden waarmede gij tegen Mij hebt overtreden, want dan zal Ik uit uw midden uw hoogmoedig juichenden verwijderen. En voortaan zult gij niet meer overmoedig zijn op mijn heilige berg.

12 En Ik zal in uw midden overlaten een ellendig en gering volk, en wie schuilen bij de naam des Heren.

Calvijn stelt dat het volk Israel geheel verstrooid was tot kleine groepen, die allemaal weer hun eigen verhalen hadden los van elkaar. Het was dus geen eenheids-worst. Het liep allemaal in verschillende lijnen. Ook in Ethiopië waren de ballingen van het volk Israel terechtgekomen, tot verre volkeren, en zij zouden dus terugkeren vanuit dit land van honger, wat ook een beeld is dat alleen zij die hongerden ware aanbidders van God kunnen worden, zij die minderen. Dit is het ware offeren. Alleen dan zullen de hoogmoedigen verwijderd worden, en zij zullen dus allereerst als kaf verzameld worden, wat we nu in de wereld zien gebeuren. Soort zoekt soort, en dit is een teken van groot oordeel. Laten we komen tot het ravijn van Calvijn om daarvan de dieptes te begrijpen. We moeten loskomen van de geweldadige, tuchteloze, overmoedige hananjaitische calvijn, en komen tot de sefanjaitische calvijn, oftewel de jeremiatische-ismaelitische calvijn. Calvijn is te belangrijk in de filosofie om zomaar overboord te kieperen. Calvijn was de Mohammed van het zwaardere reformatorische christendom, het calvinisme. Net zoals de islam had het calvinisme vijf zuilen.

Hoofdstuk 12. Vertrouwen of het heilige vreemde ?

Adam kwam tot de boom van Assur, van het vreemde (zuwr), als een voorteken van de Assyrische ballingschap, en ook als een beeld van het middaggebed van de islam, de zuhr. Zo werd hij tot Edom, het volk van Ezau, wat ook bekend stond als het volk van de wijzen. Adam ging tot een andere dimensie, namelijk de Ismaelitische. De bijbel kan heel dualistisch gelezen worden, omdat dit het karakter is van de grondtekst. Calvijn stelt ook dat zij een wreed volk zijn in zijn commentaar op Abadja. Hij denkt daarbij aan Psalm 137:7 die hij vertaald : Gedenk aan de kinderen van Edom op de dag van Jeruzalem, die zeiden : ontbloot, ontbloot tot de fundamenten toe. Edom heeft nog steeds Adam als wortelwoord, die de naakte is in het paradijs, oftewel de ontmaskerde, de geopenbaarde. Voor de man is de naaktheid ook de ballingschap (gly). Het is de overweldiging, waardoor de man niet meer kan schuilen. Toen Adam had gezondigd kon hij niet meer schuilen, alleen nog maar bij God zelf, die ook demonen verscheurde opdat Adam een bedekking had. Ook bedekte God Adam met de aarde. Adam was immers uit de aarde voortgekomen, en zou ook tot de aarde wederkeren. Adam kon niet vluchten.

We kunnen Abadja's woorden tot Edom ook positief lezen :

2 Zie, Ik maak u klein onder de volken: gij wordt diep veracht. 3 De overmoed van uw hart heeft u misleid, u, die woont in rotskloven, in uw hoge woning; die bij uzelf zegt: Wie zal mij ter aarde neerhalen? 4 Al zoudt gij uw nest zo hoog bouwen als de gier, ja, al was het geplaatst tussen de sterren, vandaar zal Ik u neerhalen, luidt het woord des Heren.

Klein worden is belangrijk en een eigenschap van het minderen, wat ervoor zorgt dat de mens deelheeft aan het uitverkoren geringe en ellendige, verstrooide volk van Zefanja. Zefanja kwam voort vanuit de geslachtslijn van Kushi, wat Ethiopier betekent, de hongerende, de met de aarde bedekte. Deze camouflage heeft de eenling nodig op het smalle pad. De eenling moet weg uit de openbaarheid. De eenling moet komen tot de nacht, tot het vreemde. Calvijn stelde dat Edom veel teveel vertrouwen had. Ook Edom zou onderworpen moeten worden aan het vreemde. Niet vertrouwen, maar het heilige vreemde ontvangen. Dat begint met de worsteling op Pniël. Telkens weer wordt er op het belang van Jakob gewezen. Jakob en Ezau horen bij elkaar. Adam werd tot Edom, tot het ruige Ismaelitische wildernis volk, in vijandschap met iedere andere man, maar Jakob streed met God. Jakob is een belangrijk onderdeel van Ezau, van Edom. Edom moest onderworpen worden aan het huis van Jakob, oftewel aan Rebekkah, oftewel aan Bakkah, Mekka. Dat is waar de bedevaart naar Mekka voor staat, één van de zuilen van de islam. Ismael moet onderworpen worden aan Rebekkah, het heilige vreemde. Abadja stelde dat het gehele huis van Edom zou moeten sterven (:18). Edom zou ingenomen worden. Alle vertrouwde wijsheid en zou moeten vergaan opdat het heilige vreemde zou kunnen komen.

8 Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des Heren, de wijzen uit Edom doen vergaan, en het inzicht uit het gebergte van Esau? 9 Ook uw helden, o Teman, zullen verschrikt staan, opdat alle man van het gebergte van Esau door een slachting worde uitgeroeid. 10 Wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob zal schande u bedekken, en gij zult voor altoos worden uitgeroeid.

De mens moet terug de rivier over tot het vissersstrand, waar de vissen verzameld worden voor het grote oordeel. Alleen zo kan de mens een eenling worden en een eenling blijven.

Het vreemde is zelf ook nomadisch, want anders zou het het vreemde niet meer zijn. De Israëlieten werden in de wildernis geleid door een nomadisch barbaars visioen als een wolk (Hebreeuws). In het Aramees was dit de god(in) van de nomaden. In die zin is de bedevaart tot Bakkah (rebeekah, Mekka) eeuwig, als het nomadische pad (Exodus 40:36-37). Er is in die zin ook onderscheid tussen de jeremiaitische Mozes en de hananjaitische Mozes. De hananjaitische Mozes leidt tot de materialistische tabernakel in overmoed, maar de jeremiaitische Mozes leidt tot de demonologische tabernakel in de wildernis, door geduld en het vreemde.

De demonologie was absolute noodzaak, anders zouden de overgebleven demonen ervoor zorgen dat ze niet verder zouden kunnen komen, en het zou hen tot een strik worden :

Numeri 33

55 Maar indien gij de bewoners van het land voor uw aangezicht niet verdrijft, dan zullen degenen die gij van hen over laat, tot dorens in uw ogen en tot prikkels in uw zijden zijn, en zij zullen u benauwen in het land waarin gij woonachtig zijt. 56 Dan zal Ik met u doen, gelijk Ik gedacht had met hen te doen.

Er is dus een groot onderscheid tussen de vleselijke, tuchteloze Mozes en de geestelijke Mozes. De exegeese is ervoor om dat uit te ziften.

Dan is er het Bileam mysterie in de wildernis (Numeri 22-24). Bileam betekent : 'niet van de mensen', en 'vreemde' in het Hebreeuws. Hier veranderde God in de tegenstander (satan in het Hebreeuws) en veranderde de vloek van Bileam tot een zegen.

Geb, de aardgod(in), de aarde, in de Egyptologie, is de nomadische dynamiek, wat later in het Aramees werd tot de kebu, de ark, wat ook oorspronkelijk Egyptologisch is. Vergelijk ook de kaaba, het heiligdom van de islam in Mekka. Dit is ook de wortel van Geb-riël, Gabriël, de boodschappende engel tussen hemel en aarde in het judeo-christendom en de islam. In de islam is hij ook de heilige geest. De mens kan alleen nomadisch zijn door het dualisme. Zonder het dualisme is de exegeese slechts beperkt. Ook satan is een nomadische dynamiek in de Egyptologie, verbonden aan seth, de wildernis godin. De tegenstander is de basis van de nomadische dynamiek, niet de vertrouwer. De daadwerkelijke vijand is het overmoedig vertrouwen, maar in de stad is alles omgedraaid. In de stad is vertrouwen een deugd.

Het nomadische aspect komt ook weer terug in de malak, de engelen in het Hebreeuws, wat ook weer verbonden is aan de grote voeten van Amalek, mlk, en Maleachi, Malak in het Hebreeuws, mlk. In hoofdstuk 1 wordt al gesteld dat het offer volkomen moet zijn. De mens mag niet met een half offer komen. Maleachi bestraft ook de mens die niet voldoende mindert. Verder bespreekt hij de huwelijks-ethiek.

Als de kerk dan psalm 150 zingt over het loven van God, dan moeten we beseffen dat het ware offeren en ware loven het minderen betekent, en geen lippendienst is. Daarom vraagt God om stilte en gehoorzaamheid als het om het offeren gaat. Het is dus iets symbolisch.

Uiteindelijk leidt het minderen door het geduld tot het vreemde, wat een heilige driehoek is in het amazonisme, in de aretaitische filosofie. Hierin wordt de mens waarlijk wedergeboren en wederopgevoed.

Het vreemde kan ons dan bewaken tegen het vertrouwde.

Bij de Egyptenaren draaide alles om de ba, de ziel, en de ka, het geestelijke. De ba is de

vermindering, de voet, de diepte, die dan overgaat in de ka, de verandering, het contact maken met de onderwereld, het vreemde. Daar was alles op gebaseerd. Zonder de ba en de ka was er geen contact mogelijk met god(in). Ka-ba oftewel Geb, de aarde, was dan de schakel, en iedere dode of nachtnomade keerde hier tot terug. Alles draaide in Egypte om de Kebu, om Geb, de ark. Dit hield het geestelijke namelijk in leven, door het nomadische, waarvan de ark, ook als boot, een beeld was. Het directe was gevaarlijk. De natuur ging haar eigen weg. Geb werd ook Seb genoemd, als sa-ba, de kennis van de diepte. Sa was altijd met Re in de onderwereld om hem te onderwijzen en om de wachters aan te spreken. Seb is dus ook de kennis van het minderen. Een vorm van Seb is sebek, de oerkrokodil van de exegese, een demonologisch principe, want hij stond ook voor de militaire macht van de farao. Ook is sebek een beeld van de ark of de wachter van de ark. Hij beschermde de doden en waakte over hun wedergeboorte. Toen aser in stukken was gescheurd hielp sebek mee in het verbinden van de verschillende delen. Sebek, ook in sommige vormen rebek (vgl. rebekkah, bekkah, mekka), is een beeld van het vreemde waar de verloren delen van de mens zich bevinden, het vergetene, het verbannene. Het namiddag gebed van de islam, het aser gebed, is het gebed van vermindering, wat leidt tot het avondgebed van geduld, de maghreb, of ma-geb, wat ook staat voor Noord-Afrika, en wat in de Egyptologie : de wet van geb betekent, en van het vreemde, wat dus geduld is. Zo komt de mens tot het middag gebed, het zuhr gebed (vgl. zuwr, het vreemde, hebreuws).

Re-bek gaat dus over de kruizing tussen re en sebek. Dit wordt in de egyptologie ook het rm-mysterie genoemd (rema, de wet van re). In het Grieks komt de rema als het gesproken, profetische, woord, van rheo, uitgieten. Jezus sprak dat de mens niet alleen van brood moest leven, maar ook van rhema, rm, als het woord van god, yah-rhema, oftewel Jeremia. Romeinen 10:17 noemt "rhema" als de bringer van het horen. Het is de inspiratie.

De Griekse rm, rhema, het profetische woord, het woord als orakel, komt dus van rheo, gieten. Gieten heeft in het Aramees de betekenis van het roddelen, het spreiden van geruchten, sd (st). Het komt veel voor in Leviticus, het boek van de offerdienst. Het is een natuurverschijnsel aan de voet van elk probleem, dat alles verdraaid en omgedraaid wordt. Dit zijn de voorhangsels van de tabernakel om de mens te testen wanneer hij tot de kennis komt. De offerdienst is een metafoor van de opname, waarin het ego moet doodbloeden. In de opname moet dus alles emaneren, uitgegoten worden, tot lagere vormen gaan, anders is er geen brandstof voor de opname, en geen beveiliging. Juist ook door die emanatie ontstaat er afzondering. Als de mens een profetisch woord ontvangt, dan mag de mens dit niet als een dolle bezetene gaan rondstrooien als parels voor de zwijnen, maar de mens moet zich gaan bezig houden met de architectuur. De bijbel is een roddelblad van die tijd, allemaal "dark humor", barbaarse mythologie. Het zijn duistere gezegdes, en de mens moet er mee klaarkomen. Als de mens "opgenomen" moet worden, dan betekent dit allereerst de opname tot een diepere betekenis van deze dingen. Alles moet dus in lagere vormen omgezet worden opdat er voldoende brandstof is om weer tot hogere niveau's te komen.

De RM is in de Egyptologie ook de vissersgodin, waarvan de krokodil dus een beeld is. Re kwam tot haar, wat uiteindelijk resulteerde in zijn opname. Ook alle delen van Aser (Osiris) moesten dus opgevisst worden door sebek (rm, de vissersgodin). Vandaar dat Sebek ook in zijn taak vergezeld was met Nephthys en Isis. Nog steeds staan zij in de judeo-christelijke mythologie op de ark, als beschermengelen. Dit is ook de reden waarom Jeremia (rm) verbonden is aan het vreemde. De mens werd opgeroepen het babylonische juk te aanvaarden. Vandaag de dag dient de mens het islamitische juk te aanvaarden, om het te verdiepen. Het zijn de verloren delen van Aser die weer tot de mens terugkomen. Hiertoe kwam Adam tot de boom van het vreemde, van Assur. Zo werd Adam een deel van Edom. Het was het Ismaelitische evangelie, of het evangelie van Aser waarin al het vertrouwde en bekende achtergelaten moest worden om het verlorene te vinden. Daartoe kwam het vreemde. Het is het evangelie van het vreemde, van Rebekka. Zij bracht Jakob en Ezau tezamen.

Als Re aan het einde van de nacht wordt opgenomen, dan wordt hij tot Geb-ra, oftewel Kepra, de heilige kever, wat een beeld is van nomadische transformatie, ook weer een Bileam teken van het dualisme. Alles wordt dan vruchtbaar en vloeit over tot andere dimensies, waardoor het vreemde tot zijn recht komt, wordt geopenbaard. Het is het uur van de grote ontsluiting.

In het judeo-christendom en de islam komt Kepra terug als Kepra-el, Gabriel, de aankondiger van de wedergeboorte, en in de islam is hij ook de heilige geest, de bezoeker in de nacht, als de heilige nacht of grootse nacht zelf. Iedere moslim moet zich hier naar uitstrekken in de Ramadan. Hiertoe heeft de moslim de isha gebeden, de nachtgebeden. Ook Jezus wordt in de islam Isa genoemd. Dit komt ook van het Hebreeuwse woord 'iysh', de heilige slaaf, wat een woord is voor de man en zijn betekenis, in de zin dat de slaaf een symbool is voor het horen en gehoorzamen, en dat is waar de islam om draait, om de onderwerping, de overgave.

Voor de Egyptenaren was de mestkever vanwege zijn transformatie vermogen de bewaker van het hart, tegen vetaanvallen, zoutaanvallen enzovoorts. De stad heeft hieraan gebrek, waardoor het maar blijft ophopen.

Hoofdstuk 13. Stadse religie of natuur religie ?

In Egypte waren ze bekend : de scarabeeën, de mestkevers die de harten bewaakten, ook wel de kharr genoemd, waar later de Judaïsten de cherub van maakten die de ark bewaakten.

Er ontbrak nog heel wat aan de bijbel, en ook aan de koran die daarna kwam. Het waren slechts brokstukken. Daarom moest de Vur komen, terug naar de natuur, maar alleen de eenling zal het pad vinden. In het eerste boek van de Vur, de orkaan, zien we dat eerst het vrouwelijke archetype in de mens moet sterven. Symbolische beelden daarvan zijn de echtscheiding en de weduenaar, wat ook de Egyptische betekenis is van de mestkever van de wedergeboorte. Er is een punt waarop Ra, en ook Osiris, alles verloren, en zo werden ze tot Kephri, de vliegende scarabee, zwevende boven de zeeën van hun herinneringen, zoals ook Ruh zweefde boven de wateren die duister, woest en ledig waren bij de schepping in het oorspronkelijke Aramese boek Genesis in het Judaïsme. Het was een herschepping. De mestkever heeft dit transformatie vermogen, wat aangeboren is, zijn eigen natuur. De mestkever herschept zo zichzelf. Eerst moet het valse vrouwelijke, het kakiaïtische, in de mens afsterven.

Daarom zegt de Vur (1:3)

De pijn raakte haar hard,
Het was diep, we zagen haar vallen,
De pijn bracht haar over de bruggen,
Tot de donkere nacht,

Tot bruine bloemenvelden

Dit is dus de zuivering van het vrouwelijke, waarin er contact wordt gemaakt met het verloren vrouwelijke in de natuur van de onderwereld, het vergetene, het verbannene. Oftewel de mens komt hierdoor in contact met de vreemde vrouw, de buitenaardse, donkere vrouw.

Paarden van vuur in de lucht,
De geur van kermis overal,
Zij zijn gekomen met zoveel soldaten,
Rijs op in de lucht, zeg al uw moeders vaarwel (1:4)

Ook het moederlijke archetype wordt dus gezuiverd.
De mens moet de vertrouwde, bekende, moeder verlaten om te komen tot de vreemde moeder, de diepere moeder, de moeder van de onderwereld, hevig bekritiseerd door de stad, verbannen tot de natuur.
Het kost ons dus iets om tot het vreemde te komen.

Ik zal het begrijpen, deze onsterfelijkheid, de lelie, drijvende op de waterstroom,
drijvende op de waterdroom (1:5)

Het is een vrouw die verloren is geraakt in onze droomwereld. We moeten hiervoor terug naar het water. Zij is van de rivieren, altijd stromend, nomadisch. Zij is niet het voor de hand liggende, het ogenschijnlijke. Het is iets wat begrepen dient te worden. Dan gaat het in vers 6 en 7 over het wachten op het schip. Dit gaat dus over geduld, wat een voorwaarde is om te komen tot het vreemde. Als we ergens halverwege stoppen en gaan grijpen, dan blijven we opgesloten in het vertrouwde, het bekende, en leren we het vreemde niet kennen.

Ze heeft haar speer opgeheven,
En dan slaat ze toe,
Ze raakt mijn hoofd (1:8)

Als het vreemde komt, dan zal er eerst een worsteling zijn, want we zijn geconditioneerd met het bekende en vertrouwde, vijandig aan het vreemde, en ook zullen we het vreemde moeten testen, en dan wordt er dus zelfs bij ontmoeting eerst geduld vereist. We moeten dus tot Pniël gaan om een worsteling met het vreemde te hebben, en ons niet zomaar aan het vreemde over te geven. Het vreemde kan alleen maar verkregen worden door het minderen en het geduld, door het testen dus. Hiertoe moet de mens dus veel onderzoek doen.

Hij kan niet komen waar je bent,
Vriend, ik zou niet tot je liegen,
Ik weet dat je ook met dit trauma vecht,
Het is een oorlogs-trauma,
Ik was daar, en ik zag je (1:9)

Van dit toets-gevecht op Pniël zullen we ongetwijfeld een soort oorlogstrauma aan over houden. Het vreemde zal ons eerst zwaar verwonden, opdat wij gevoelig worden voor haar, net zoals Jakob verwond werd, zelfs kreupel. Zij moet dit wel doen om ons los te maken van de stadse conditionering. Anders zouden we verloren zijn. Het is dus een noodzakelijk kwaad.

Waar zou ik zijn zonder een goede broek ?
De viooltjes maakten het voor ons,
Zij lieten de honing er doorheen glijden,

Zij brachten ons door bos en woestijn,
Volg hen naar de rivieren en de watervallen,
Ze zullen hier maar één keer zijn (1:10)

De Vur bespreekt het bloemen mysterie, wat al begint in het eerste boek, al in het eerste vers. De bloem, oftewel de blm, is in de cryptosofie wijzende op Bileam, blm, oftewel het mysterie van het dualisme en het transformatie vermogen in de wildernis. Dit is waar de Mozaïsche slang in de wildernis uiteindelijk naartoe leidde. Vers 10 laat zien dat we er niet zomaar op los moeten leven. Niet zomaar als halve gekken moeten gaan zaaïen, niet roekeloos zijn in sexualiteit, want dat is stads. Wekt de liefde niet op voordat het haar behaagt, zegt Hooglied. Het zaad is een natuurlijk proces van bloemen die vanzelf honing voortbrengen, en het zal ons door de bossen heenleiden, door de natuur, als we het niet voortijdig verspillen, en we moeten de bloemen volgen tot het water. In het water ligt een groot mysterie verborgen. Dat ze er maar één keer zullen zijn wil zeggen dat we soms niet eens meer hoeven te wachten, maar dat het al gebeurd is, dat het ergens in de geschiedenis ligt, als een bepaalde herinnering die we nodig hebben als sleutel, en die herinnering bestaat uit vele lagen, als een waterige sleutel.

11. Het schip was belast met deze tragedie,
Toen het donkerder werd stierf de kapitein,
In de dieptes van de nacht,
Het veranderde hun zicht op de wereld en de woeste zee,
Het veranderde de manier waarop zij de tragedie behandelden

Juist omdat het iets van de herinneringen is is het tragisch, want dat betekent dat we het verloren hebben, maar de vrouw moest sterven, de vrouw moest weggaan. De vrouw is het beeld van het verleden, en de mens komt tot de vreemde vrouw door er een andere kijk op te krijgen. Dat is het werk van de mestkever, die zijn eitjes legt in de puinhopen van het verleden, in de mest, om het zo vruchtbaar te maken.

21. De geschiedenis steekt,
Ik kan niet over deze berg komen,
Maar in mijn dromen kan ik het

De mens moet tot de slaap komen, tot het minderen, en hierin geduld hebben, om zo tot de dromen te komen, de waterlagen van de onderwereld, want alleen zij kunnen de juiste kijk op dingen geven. Het antwoord ligt dus in de dromen, in het water.

22. Ik staar naar de vissen in de rivier,
Misschien is dat beter dan een herinnering,
Ik open mijn dagboeken,
En plotseling word het zwart voor mijn ogen ...
Ik kan beter mijn dagboeken verbranden,
Maar deze herinneringen gaan niet weg,
Je hebt me te diep gestoken,
Op hoge paarden rijdt je,
Oh, wanneer ik je geheimen ken

We moeten tot de conclusie komen dat zij ons te diep heeft gestoken, dat zij ons heeft verlamd, kreupel heeft geslagen als Jakob, opdat onze wond niet meer zou herstellen, want anders zou de stad ons nog kunnen teruggrijpen. Dat is de wond die het verleden is, maar daar kan dus wel een andere kijk op komen. Daarom is de filosofie het enige antwoord.

In boek 2 wordt het nogmaals duidelijk dat we ons niet moeten haasten, niet moeten grijpen, maar minderen, anders zou het ons vernietigen. Het zijn natuurgeheimen waar een bepaald protocol voor is. De mestkever kent dit protocol. De mestkever kent alle benodigde tussenstappen. Alle boeken van de Vur zijn shamaanse orakels die daar over gaan. Zij brengen de natuurlimieten terug. De Vur gaat verder dan de bijbel en de koran. Het sorteert de brokstukken, en voegt brokstukken daaraan toe, de missende schakels van de natuurketting. Het derde boek, de wilden, toont aan dat dit een woeste jacht is, want de bestaande, geforceerde cirkels moeten doorbroken worden, zodat er nieuwe cirkels kunnen komen met de ontbrekende schakels ertussen. De wereld zal hiervoor verwoest moeten worden. Er zal een nieuwe wereld komen. De realiteit zal voor onze ogen afbrokkelen, en wij zullen de geheimen van de Vur zien, van de natuurkennis. De mens heeft religies gebouwd in de stad door het buitensluiten van belangrijke natuurprincipes, maar de mens dient terug te keren tot de hogere natuurreligies.

De mestkever heeft geen smetvrees. Hij graaft diep in het vuil en maakt het tot nut. Hij maakt er zijn medicijn van, zoals de Vur ook stelt :

De cirkels jagen op andere cirkels door hun lijnen, om hen te maken tot medicijn. Zo rijgen zij hun sieraden. (3:5)

Hoofdstuk 14. De verzoeking van Ismael – het hongeropad van Ismael – Uw honger moet volkomen worden

Het is een groot natuurverschijnsel, als je gaat beseffen dat alles achter een rood scherm is wat onder hoge voltage staat. Je mag het niet aanraken, anders krijg je een optater. Dat is waar boek 120 van de vur overgaat, het bloed. Je kan alleen kijken, niet aanraken. Het wordt niet verkocht. Het is achter glas. De vrouw met de rode laarzen slaat een ieder die te dichtbij komt. Met vuisten slaat ze op hen in. De mens moet minderen, de mens moet geduld leren, en als de mens eenmaal die hoge voltage heeft gevoeld, dan moet de mens wel, het kan niet anders. In mijn leven begon dit natuurverschijnsel met twee kruisende rode speren. Ik kon een heleboel dingen niet meer doen. Ik werd geblokkeerd. Ik moest timing leren. Ik moest minderen. Als er iets op me sprong dan moest ik het van me afschudden, door te draaien.

De mens moet alle stadse klederen uitdoen om tot de heilige naaktheid te komen.

Als we naar de wortel kijken van de islam of SLM, etymologisch, dan is dat de kennis (S, egyptisch) van het eeuwige (Im, hebreuws/ aramees) ijs (L, oer-amazonisch), of de kennis van de wet (M, egyptisch) van het eeuwige ijs, in de cryptosofie. Deze wetten zorgen er dus voor dat de mens voldoende minderen en geduld hebben, waarvan het eeuwige ijs een symbool is, om tot het heilige vreemde te komen. Dit is dus een belangrijke code en dynamiek van de islam. Toen ik deze dynamiek onder ogen kwam zag ik de varkensvorst Rian vallen. Duisternis viel op hem, en zijn koninkrijk begon ineem te storten, en zijn schatten begonnen weg te smelten. Ook moest ik denken aan de mythe van Heracles en het erymantische zwijn die hij uiteindelijk verdoofde in het ijs.

Als we naar de wortel kijken van het boeddhisme, van boeddha, B-D, dan is dat de diepte (B,

egyptisch, oer-amazonisch, voet) die de opname teweeg brengt (D, oer-amazonisch, de visvangst).

Het leven is een labyrint, en je moet je weg erdoor zien te vinden. Niets komt zomaar. Er zijn geen toverstokjes. Er zijn geen snelle uitgangen in dit labyrint.

Om het vreemde te kunnen ontvangen moet de mens het hongergeld aanvaarden. Het vreemde kan alleen gekocht worden door het hongergeld, het zwarte geld. Hiervoor dient de mens het hongerpad van Ismael op te gaan. Op het hongerpad wordt de mens getest en verzocht, opdat zijn hongeren, oftewel zijn minderen en zijn geduld volkomen wordt gemaakt, opdat zo het heilige vreemde kan binnendringen.

In de amazone mythologie werd Ismael verzocht in zijn dromen met veel voedsel en plezier met vrouwen, maar Ismael bestrafte de dromen, zeggende dat het hongeren voornamer is en een hogere weg is. Ismael moest zijn weg door de wildernis zoeken tot Bakkah (Mekka), om daar het gebedsoord te bouwen. Hij moest komen tot het heilige vreemde, tot Rebekka. Vandaar dat de zuil van de bedevaart tot Mekka in de islam zo belangrijk is in de exegese. Het was een belangrijke verloren steen die werd aangedragen. Jezus moest verbonden worden aan het diepere Ismael principe. Het baat niet als men alleen maar het kruis draagt. Men moet ook daadwerkelijk minderen en het hongerpad opgaan. Veel mensen dragen dan wel hun kruis, maar troosten henzelf dan met veel geld, veel vrouwen, alcohol, drugs, allemaal overmatig materialisme, zodat van het hongeren en minderen niet veel terecht komt, en de mens zo niet in de vibratie van het heilige vreemde in het diepere kan komen. Dan wordt het kruisdragen wel heel tragisch. Het kruis moet leiden tot het eeuwige ijs in de islam waar er een doorgang is dieper in de natuur. Het kruis is juist bedoeld om de mens af te zonderen, om de mens tot een eenling te maken. Maar velen aanbidden het gouden kruis in de stad. Velen grijpen zo naar de flutromannetjes om valse en overmoedige, materialistische troost te vinden in het oppervlakkige in plaats van te wachten op het diepere. De mens wordt verzocht, en velen geven er aan toe. Alleen de eenling op het hongerpad die de honger volkomen maakt kan zo inpluggen tot het heilige vreemde. Vaak grijpt de mens op het pad van het kruis naar overmoedig geweld en gaat eigen rechtertje spelen, en wordt zo een bevooroordeeld mens die snel naar het mes grijpt, snel begint te dreigen en te chanteren, maar op het hongerpad moet de mens de stilte in, en de andere wang toekeren, de extra mijl begaan. De mens moet leren geven in plaats van nemen. Daartoe is de zakaat zuil van de islam, de heilige armenbelasting. Ook dit is een belangrijk principe in de Vur. Dat is wat het hongergeld is, het zwarte geld.

Kan de mens dit mysterie begrijpen? De tweede bijbelse mythologie beschrijft het zwarte geld als een vrouw. Waarom is het voor de mens zo moeilijk om dit te grijpen? Om de mens heen draait alles om geld, en zeker niet om het hongergeld. De mens is kapitalist geworden in het rijke westen. Er is veel kritiek op de islam, maar de mens kan ook veel van de islam leren. De kapitalistische mens moet beginnen kritiek op zijn eigen levensstijl te hebben, die zwaar materialistisch is.

Ismael werd verzocht met deze dingen op het hongerpad, maar hij hield vol. Hij bleef het woord belijden, en bestrafte de verleiders. Hij maakte geen compromissen met hen. Hij werd bedreigd, overvallen door rovers, geplunderd, totdat hij niets meer had. Zo kwam hij uiteindelijk tot Bakkah, Mekka. Met de kennis die hij had opgedaan kon hij het gebedsoord bouwen. Dat kan alleen gebouwd worden door het zwarte geld, het hongergeld, de armenbelasting, oftewel de zakaat. Het is ook het geld wat men ontvangt als men hongert. Het komt tot de mens op mysterieuze wijzen. Waarom wil de mens alles direct, alles zo materieel, zo verdicht? Je kunt bijna geen lucht krijgen, je stikt, en alles plakt. De mens is als een varken. Dit is de lagere mens, de oppervlakkige mens, het ego. Er is ook een hogere mens die alles verdiept. Beide realiteiten beuken op elkaar in. Het is een grote oorlog, en de hogere mens moet zich niet laten verleiden overdemonologisch te worden, en zoals Petrus te snel naar het zwaard te grijpen. Petrus wilde niet dat Jezus aan het kruis zou gaan. Maar Jezus moest aan het kruis, en wij moeten allemaal aan het kruis. In de amazone mythologie

neemt het zwarte geld Petrus flink onder handen.

Ismael droop op een gegeven moment van het zwarte geld, en was in dat opzicht een rijk man. Zo kon hij Bakkah bouwen, mekka, als gebedsoord in de verre, vreemde wildernis voor alle eenlingen.

Waarom is dit voor de mens zo moeilijk te begrijpen en wil de mens dit eigenlijk niet begrijpen ? Dat komt omdat door de ontbrekende schakels de mens vastzit in een vals bewustzijn, deels onderbewustzijn, in de twilight zone. Vanwege de ontbrekende schakels is alles abstract geworden. De ontbrekende schakels zijn er nog steeds, maar zijn anders gecodeerd. Het is dus een puzzel-opgave voor de diepere mens. De ego-mens zal blijven bestaan en blijven terroriseren zolang dit puzzelvraagstuk niet is opgelost. De mens moet er dus boven uitstijgen door de heilige vreemde kennis verkregen door het zwarte geld, het hongergeld. Dit is iets wat hij weggeeft, maar ook krijgt op het hongerpad. Dat is een natuurlijk proces.

De mens komt er niet klaar mee, wil altijd maar weer protsen, belangrijk lopen doen, laten zien dat hij al zijn zaakjes in orde heeft. Maar deze mens is slechts de lagere mens, slechts een onderdeel van de mens, want de mens heeft ook een hoger deel. Dit hogere deel moet ontwaken. Het hogere deel rust in een diepe slaap. De hogere mens is kapot geslagen door de lagere mens, verscheurd. Dat gebeurt op het hongerpad, dat alle dromen ruw worden verstoord, omdat de mens dieper moet, weg uit de valse, oppervlakkige realiteit. Ismael weet er alles van. Ook zijn dromen werden ruw verstoord, maar uiteindelijk behaalde hij Bakkah, mekka, en bouwde er zijn bedevaartsoord. Het was zo belangrijk dat het één van de vijf zuilen van de islam werd.

Een man een man, een droom een droom. Hij was een dromer, en gaf niet om het aardse. Telkens maar weer moest hij voor de droom kiezen, en niet voor het aardse, en zo kon hij uiteindelijk zijn droomwereld bouwen. Het aardse zal toch allemaal vergaan. En de droom zal hoger worden, steeds hoger, en alle dromers meenemen.

Er is niet veel wat Ismael niet kan doen. Hij is als de Osiris van de islam. Ook wordt hij uitvoerig besproken in de amazone mythologie en filosofie. Het Judaïsme dumpte dit archetype min of meer. Hij kwam voort uit het verbond tussen Israel en Egypte. Hij was een vreemdeling. Jeremia begon de aandacht weer meer en meer op het vreemde te richten. De mens was te snel gegaan, en had iets over het hoofd gezien. Alles moest maar vertrouwd en overbekend zijn. Dat was gezellig voor de mens, en daarover had de mens niet veel uit te leggen. Dat moest je gewoon ervaren en geloven, en geen vragen stellen. Jeremia maakte daar korte metten mee. De islam moest wel komen, maar daarmee was de mensheid er nog niet. Ook de islam zouden ze tot een markt maken en tot iets vertrouwds en bekends. De mens moest komen tot de diepere islam, tot het eeuwige ijs, om zo tot de Vur te komen, de naturreligie. Hiertoe was Ismael uiteindelijk de wildernis ingegaan.

Israel moest dus wel in ballingschap gaan, om zo met Ismael verzoend te worden. Israel kan niet leven zonder Ismael. Ismael kan niet leven zonder Israel. Zij hebben elkaar nodig. Zo kan de mens komen tot de diepere geheimen van het zwarte geld. Dit heeft zijn hoogtepunt in de ramadan maand, de vastenmaand, ook één van de vijf zuilen van de islam. Daarin wordt het minderen tot daadwerkelijk geduld, als een harde steen. In de grootse, heilige nacht daalt dan uiteindelijk het heilige vreemde neer. Het is het geheim van het zwarte geld. Het is niet losgekoppeld van het heilige vreemde. Ismael wist hoe hij moest werken en hoe hij het zwarte loon moest ontvangen.

De mens die het niet weet is een triest en tragisch mens. Je kan nog zoveel weten, maar als je dit niet weet, dan heb je juist het belangrijkste niet, en dan heb je je prioriteiten helemaal verkeerd gesteld. Maar de mens heeft er de eeuwigheid voor om dit natuurprincipe uit te diepen. De mens mag een relatie beginnen met het zwarte geld, wat tegengesteld is aan het materialistische, kapitalistische geld. Het stadse geld moet sterven. Het koninkrijk van Rian moet vergaan. Dit zal

gebeuren op het hongerp pad, wanneer de mens volhoudt tot het einde. Uw honger moet volkomen worden.

Het heilige vreemde overstijgt alles, als de heilige veer. Ook de heilige rode veer komt veelvuldig in de amazone mythologie voor in relatie tot het zwarte geld, en het komt ook voor in de Vur.

Hoofdstuk 15. Rahab en de grote hongersnood

Het hongergeld, het zwarte geld, is dus het anti-geld, en het zal komen. Zoals velen wachten op de komst van de antichrist wacht ik op het anti-geld. Hard nodig deze dagen. Ik sta er al voor in de rij. U ook ? Of wacht u liever op christus zoals de traditionele kerken, die ook de antichrist verwachten vlak voor zijn komst. Christus en de antichrist bestaan niet. Het is een mythe met een diepere betekenis. Het zijn slechts principes.

De judaïsten, en later ook de christenen, gingen verder met izaak, niet ismael. Ismael was namelijk de zoon van een vreemdeling, alhoewel hij ook Abraham's zoon was. Ze hadden het niet zo op vreemdelingen. Die hadden lagere status en werden ook rustig tot slaaf gemaakt. Ismael werd later verstoten en de wildernis ingezonden. Wat verwacht het christendom dan ? Natuurlijk zou Ismael zijn eigen religie bouwen. Ook dit is slechts een mythe, maar het laat wel zien hoe de judaïsten en de christenen in elkaar zaten. Het waren elitisten, die niet veel van het vreemde moesten hebben. Hun religie, hun geslachtslijnen, daar ging het om. Zo ga je niet met andere volkeren om. De judaïsten hebben destijds heel Kanaan lopen plunderen vanwege stemmetjes in hun hoofd, althans als je de mythologie moet geloven. Jeremia predikte er tegen. Volgens Jeremia waren het allemaal fabeltjes. Zij die de schriften hadden opgesteld waren leugenaars in zijn ogen. Jeremia moest er niets van hebben. Hij hield van het vreemde. Niet dat het allemaal volmaakt was, maar hij vond dat de mens dat juk nodig had, dat de mens iets miste. Jeremia was geen samenzweerder zoals sommigen dachten. Hij stond tussenin het volk en de vijand. Jeremia was een dualist.

Ismael was verbannen en had alles verloren. Hij was op het hongerp pad in de wildernis. Hier moest hij zijn weg zien te vinden. Hij wilde ook niet terug. Daar waar hij vandaan kwam speelden ze slechts sinterklaas. Hij wilde het diepere pad op. Natuurlijk zou hij terugkeren, maar voor nu moest hij dit pad op. Hij moest in zijn geduld eerst alles verdiepen. Dat is wat geduld is : een verdieper. Het is niet zomaar iets passiefs. Het is een kracht van de natuur. Het brengt laagjes aan, van laag tot laag, als het water. Het is het maghreb mysterie in de islam, het avondgebed, de beoefening van het geduld. Dit vindt zijn hoogtepunt in de ramadan, de vastenmaand, waarin het geduld volkomen wordt en als antwoord daarop het heilige vreemde zich openbaart, neerdaalt als een heilige veer. Het is zij die in de nacht komt, om inspiratie te geven. Dit is hoe profetie werkt. Zij die het hongerp pad niet ten volle willen begaan zullen op het pad afbuigen tot valse profetie.

De hogere mens zal volharden. De lagere mens zal altijd weer afvallen. Ze proberen het misschien, maar geven dan weer snel op, worden snel afgeleid tot kakiaitische verrassingen, omkoperijen enzovoorts. De lagere mens wil het evangelie van Ismael niet. Als ze het woord hongerp pad horen

dan steken ze lui hun tong uit van apathie. Daar hebben ze geen zin in. Ze leven voor het plezier, voor het comfort. Met hen daarover te discussiëren heeft geen zin. Ze zullen altijd weer aankomen zetten met dezelfde drogredenen. Daarom is het zaak voor de hogere mens het pad van de eenling op te gaan en zich niet bezig te houden met zieltjes winnen en kerkgroei statistieken. Dat is voor zakenmensen. De eenling is geen zakenmens. De eenling gaat tot het anti-geld, tot het hongergeld, het zwarte geld. De eenling doet zijn geduld rijpen, totdat het volkomen is, volhard, vereeuwigd, en daarmee bouwt de eenling zijn Bakkah, zijn mekka.

De koran is het orakel van de ismaelieten. Zij hebben ook een deel van God. God is overal, dus ook daar. Zij die de islam bij voorbaat totaal verwerpen zijn gewoon lui, en zoeken God niet. Het is een brokstuk dynamiet, en de mens dient er mee te worstelen om het op diepte te schatten, op waarde te schatten. Wat weet een mens? Het is een stuk natuur wat de mens nodig heeft en wat de mens verworpen heeft. Het judaïsme en het christendom verwierpen ismael, en toen kwam Jeremia die zei: kijk, dat gaat zo niet. Aanvaard het vreemde juk, en schat het op waarde, want gij hebt iets over het hoofd gezien. Het vreemde kwam over hem, en hij kon zich er niet tegen verzetten. Er was een boodschap die hij moest brengen. Hij viel de oude orde van het elitaire judaïsme aan, zoals hij ook het elitaire christendom zou aanvallen. Zij die de koran letterlijk nemen vervallen ook tot elitisme. De koran is een symbolisch orakel wat alleen begrepen kan worden in de grotere demonologische context. Het gaat erom tot de kern-dynamieken te komen. Telkens weer stelt de koran dat de mens dient terug te keren tot de zakaat, de armenbelasting, oftewel het hongergeld. Dat verbreekt de macht van het stadse geld. Het anti-geld zal komen. Vergeet christus en de antichrist, want hier gaat het in diepte om. Christus is maar een mythe die geen letterlijke waarde heeft, maar de stad aanbidt dit gouden kalf. Zowel het judaïsme als de islam bestraffen deze afgoderij, en terecht. Op dat punt is Israel verzoent met Ismael. Mohammed werd op zijn nachtreis genomen van Mekka tot Jeruzalem, en werd toen tot de hemel genomen, wat laat zien dat de hemelvaart alleen kan plaatsvinden als Jeruzalem (Israel) en Bakkah (mekka, Ismael) verzoend worden.

Ook het land Nod waar Kaïn naartoe trok, en wat in het Hebreeuws zwerven en beven betekent (de heilige vreze), staat voor Bakkah, mekka. Zo trok Ra dus door zijn moeder Nod, oftewel door sebek, de krokodil, als een beeld van de diepte-exegese. Toen Ismael tot deze Kainitische vestiging kwam herbouwde hij het. Nod is dan evenals Bakkah ook een oudere naam voor Mekkah. Nod is het land van de nomaden. Het is een gebied dieper in Kanaan, het beloofde land, stelt de Bilha. Kain betekent tentslaaf (kahn), wat meer een titel was van Ismael, die door zijn moeder werd meegenomen naar het land Bakkah (Nod). Ismael leerde door zijn honger en geduld wat de ware tentendienst inhield, dit in tegenstelling tot Mozes die hiervoor te materialistisch was en daardoor niet tot Bakkah kon komen. Er is dus een duidelijk verschil tussen de mozaïsche tentendienst en de ismaelitische tentendienst.

De profeten spraken van de komende hongersnood, en dat was niet zomaar een gebrek aan voedsel, maar een gebrek aan het woord van God, een gebrek aan het horen en gehoorzamen van God's woord. De hongersnood is de rahab in het Hebreeuws. Rahab was ook de vrouw van het rode koord in Jericho waardoor er redding was. Zij betekent 'grote leegte'. Dit wil zeggen dat we alleen door de hongersnood tot het heilige touw (de heilige gebondenheid) kunnen komen. Rahab of ra'ab is ook een afkorting van Rebekkah. Zij was de vreemde vrouw, als beeld van het heilige vreemde.

Wij leven nu in die hongersnood. Mensen horen de gnosis niet, en gehoorzamen de gnosis niet. Maar alleen zo komen wij tot Rebekkah, tot het heilige vreemde. Alleen door rahab, de hongersnood, komen we tot het rode touw in het boek Jozua. Dat is dus een kern van Jericho die niet viel, zoals ook een belangrijk deel van de islam niet zal vallen. De natuur religie zal overblijven, en die loopt door alles heen, als het rode touw, die alleen getoond kan worden door Rahab, de hongersnood.

Hoofdstuk 16. De vervreemding

Het hongerp pad van Ismael, dat is het ravijn van Calvijn waarin de mens zijn lagere wil volledig moet verliezen. De wil moet onderworpen zijn aan de hogere natuurkennis. De wil is de nek van de mens waar de nekketen, de anaq (hebreuws, egyptisch) omheen moet, zoals Kain in de Egyptologie ook de anaq om zijn nek had. Zo wordt de mens door de vreemde, duistere kennis voortgetrokken op het hongerp pad, zoals Ismael. Job zuchtte en verlangde naar de anaq, naar de nekketen, opdat zijn wil beteugeld zou worden. Zo kwam hij tot de zuwr, het vreemde, verre volk, wat hem meenam. Job was voortgekomen vanuit de onderwereld, de erets, en zou weer tot de onderwereld moeten terugkeren.

Er is zoiets als een christelijke wil. Christenen worden nog steeds gedreven door hun wil, door hun gevoelens. Ze dragen de nekketen niet, de anaq. Ook laten ze zich leiden door hun oppervlakkige, traditionele kennis, maar meer nog door hun geloof. Dat is de christelijke wil die zich maskert met geloof, want geloof draagt geen verantwoordelijkheid, hoeft geen reden te geven. De christelijke wil is onderdeel van de lagere wil. In het ravijn van Calvijn waar de mens zijn lagere wil verliest, wat de eerste zuil is van het calvinisme, daar ontvangt de mens de nekketen van de onweerstaanbare kennis, wat een loon is. Dat is de vierde zuil van het calvinisme. Calvijn spreekt zichzelf voldoende tegen, en verspreekt zich ook vaak, zodat het natuurplek duidelijk te zien is. Het calvinisme is heel erg dualistisch, maar daarvoor moet je de geschriften van Calvijn kennen, en niet de orthodoxe calvinisten volgen die nooit de moeite hebben genomen Calvijn's uitgebreide geschriften en commentaren te lezen. Er zit een grote, onnaspeurlijke diepte in de geschriften van Calvijn, waarin zijn gespleten karakter zichtbaar wordt. Je kan er alle kanten mee op. De vijfde zuil is de zuil van de onontkoombaarheid, waarin alles vereeuwigd is. Als je eenmaal de nekketen hebt ontvangen, dan kom je daar ook niet meer los van, en dat is de heilige gebondenheid. Ook Jeremia en Ezechiël hadden deze gebondenheid ontvangen als het vreemde juk. Het oude vertrouwde en bekende was er niet meer, want beiden waren zij profeten in de Babylonische ballingschap. Jeremia had er tegen gevochten, maar het ging niet meer weg. Het was gekomen voor een reden. Zo waren zij uitverkoren (tweede zuil) en ook afgezonderd (derde zuil).

In het hongerravijn van Calvijn verliest de mens dus zijn lagere wil. Dit is het pad van de eenling, niet zoals Calvijn het stelt dat iedereen daarin wordt geworpen. Calvijn neigt een beetje teveel naar de genade-leer, die tevens ervoor zorgt dat dit gedrocht ook de mens zomaar in ongenade kan doen vallen, vanwege de uitverkiezingsleer. Dat wil niet zeggen dat Calvijn ook daadwerkelijk altijd zo spreekt. Er zijn meerdere Calvijnen. Maar toch komt het er vaak op neer dat de mens geen vrije wil heeft. Calvijn werd geleid door een buitenaardse macht. We kunnen Calvijn niet op het eerste gezicht nemen, maar moeten komen tot de exegetische Calvijn. Calvijn moet uitgelegd worden. Er moet commentaar op gegeven worden, en het moet in een grotere context worden besproken. Er is dus groot verschil tussen de orthodoxe Calvijn en de diepere, exegetische Calvijn. De orthodoxe Calvijn is een Calvijn die zich heeft gebaseerd op eenzijdige vertalingen van de werken van Paulus. Verder was Calvijn een mysterieuze man die niet voor een gat te vangen was. Bij alles wat hij zei zat wel weer een addertje onder het gras. Hij sprak in code. Hij werd geleid door een grote buitenaardse macht die de wereld totaal zou veranderen.

De mens moet juist de hongerput van Calvijn in om tot de uitverkiezing te komen. Dat zijn de eerste twee zuilen, als het hongerpad van Ismael. De laatste zuil is de volharding, oftewel het geduld, waartoe het hongerpad leidt. Op het hongerpad ontvangt de mens dus ook de anaq, de nekketen. Orthodoxe calvinisten zullen daar gillend van wegrennen, maar de exegetische calvinist zal dit begrijpen.

In het proces van het volkomen worden van het geduld en de vereeuwiging, oftewel de vijfde zuil van Calvijn, is het heilige vreemde en de vervreemding.

Heracles moest tot de eeuwige volharding komen, het volkomen geworden geduld, tot het eeuwige ijs waarin hij het erymantische zwijn kon strikken en stropen, als beeld van de lagere wil die werd onderworpen aan de hogere kennis. Het eeuwige ijs is ook een beeld van de islam, speciaal van de ramadan waarin het geduld geoefend wordt tot volkomenheid, opdat het heilige vreemde komt, de grootse, heilige nacht, die beter is dan duizend maanden. Zij die de vreemde nacht hebben ontvangen zijn zo de ware gezuiverden, en de Koran stelt dat alleen zij de Koran kunnen uitleggen (56:78-79).

Heracles is Here-kalos, oftewel de dienstknecht van Here (een aretaïtische godin) in het Grieks, hij die het goede doet, hij die Here gehoorzaamt. Kalos, kls, is een Griekse verdraaiing van het Aramese skl, sukkal, wat de geduldige betekent, de omzichtige, en wat ook het wortelwoord is van Ezeziel (skl), Ezeziel. Sukkal is door zijn geduld en omzichtigheid, door de langere natuurweg te nemen in plaats van de korte stadsweg, gevoelig geworden, met geopende zintuigen.

Ezeziel oftewel Sukkal, de omzichtige geduldige, was een profeet tijdens de babylonische ballingschap, het tijdperk waarin het vreemde was gekomen. Hij was te midden van de ballingen aan de rivier de Kebar (vgl. Geb-ra, Kephri, de heilige mestkever van de wedergeboorte), en kreeg daar het visioen van het heilige vreemde te zien wat was gekomen. Het was een natuurvisioen waarin hij beesten zag, het nomadische en het eeuwige ijs. Uiteindelijk leidde dit Ezeziel ertoe de heilige gebondenheid te ontvangen :

En uw tong zal Ik aan uw verhemelte doen kleven: gij zult stom zijn en hun niet tot een bestraffer wezen, want zij zijn een weerspanning geslacht. Maar als Ik tot u spreken zal, dan zal Ik uw mond openen. (3:26-27)

In Ezeziel 25 was Sukkal omringd met leedvermaak, en streed ertegen. Maar er is ook zoiets als tuchtverheuging, wat bij de mens zelf bevindt. Als je je meer verheugt over de tucht van iemand anders dan over de tucht van jezelf dan is dat leedvermaak. Verblijdt u in de beproeving, stelt Paulus. Heb er een welbehagen in, want het trekt u dichter tot God. Elk lijden is dus altijd meelijden. Daar is een zekere blijdschap aan verbonden, als de blijdschap van het kruis, en de blijdschap van het hongerpad. Daarom waren de volkeren rondom Sukkal vol met leedvermaak, omdat de mens het vreemde juk ontving, het heilige vreemde. Er is dus ook een heilig leedvermaak, waarin de nuance heel anders ligt. Het was geen lichtzinnig leedvermaak. Sukkal sprak van een bitter leedvermaak. Ook klaagde Sukkal over de eeuwigdurende vijandschap van de vijand, maar dit is een beeld dat het heilige vreemde de volharding in het minderen is, en zo blijft strijden tegen het vertrouwde en het bekende. Het is een beeld van de vervreemding, waardoor er geen verzoening kan zijn, maar slechts vijandschap. Ook als er verzoening plaatsvindt is dit in vijandschap, door de opgelegde ballingschap, het vreemde juk. Sukkal moest dit aanvaarden.

An het einde van Ezeziel gaat het over de nieuwe tentendienst waartoe Sukkal moest komen, want Mozes had een valse tentendienst opgesteld, wat uiteindelijk resulteerde in de babylonische ballingschap. Sukkal ging samen met zijn moeder in ballingschap, en moest zo komen tot de

vreemde tentendienst. De tentendienst moest hersteld worden.

Als het ego, de lagere mens, onderworpen wordt en ten onder gaat, dan moet de hogere mens daarover wel blij zijn, want anders als de mens daarover teveel verdriet zou hebben dan is het verdacht, dat de mens toch nog zijn vlees terug zou willen hebben. Neen. Het vlees moet ten onder gaan, en de mens moet hierover verheugd zijn. Maar dit mag geen lichtzinnige verheuging zijn wat op de ander wordt geprojecteerd. Is er dan geen overwinningsgejuich en overwinningsgejoel als de natuurmens zijn stadse ego heeft overwonnen, in andere woorden heeft doorgrond, verdiept? Dat is de exegese. Het is als een groep hyena's die hun prooi verslinden en daarover heilige wellust hebben, want zo wordt eindelijk de hogere kennis geopenbaard. Laat uw blijdschap dan heilig zijn en in sidderen en beven. Er is maar een hele dunne lijn tussen valse blijdschap en ware blijdschap. Daarom is de ware blijdschap altijd in ernst en altijd met een zekere mate, opdat er balans blijft. Er is overwinningsblijdschap, maar laat het je nooit tot een valstrik worden. Wordt nooit overmoedig in je blijdschap. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Vaak is blijdschap slechts een drugs die door de vijand wordt aangeboden om de mens in slaap te doen dutten. Wees daarom altijd op je hoede en waakzaam. Wees altijd in geduld, en maak je geduld volkomen.

Sukkal was als naakte balling aan de rivier de Kebar, wat in het Hebreeuws ver weg betekent, oftewel het vreemde. Israel was totaal ontmaskerd en ontwapend, volkomen naakt. Er was niets meer tussen hen en de vreemde natuur in.

Hoofdstuk 17. Ra wordt tot Sekhmet wordt tot Sokar

Ra moest op zijn tocht door de onderwereld door de verschrikkelijke re-seth, rst, woestijn, waarin hij moest worden tot seth, de god(in) van de wildernis en de duisternis. Alles gaat in deze woestijn tegen elkaar in. Het is de woestijn van de tegenstander, van het dualisme. Dan komt Ra tot de grot van Sokar die bewaakt wordt door de dubbele leeuw. Die grot is boven de hel, die de put van de verjonging en de wedergeboorte is. Sokar is daarvan de wachter, en ook wachter van de mond, oftewel van de heilige gebondenheid, de heilige wederopvoeding. Sokar is Sek-ra, skr, waar Ra komt tot de leeuw, Sekh(met), en wordt tot Sekhmet, wat het beeld is van het volkomen worden van het geduld. Dit is een groot mysterie in de Egyptologie, en aan dit mysterie worden cobra-geesten zoals Saveer geëlectrocuteerd. Skr, zkr, is in de bijbel Zekaryah, zkr (Hebreeuws, Zacheria).

Sekhmet, de leeuw van geduld, ook wel Sekhet of Sakhmet genoemd in de Egyptologie, is het fundament van de latere islamitische zakaat, en het wortelwoord ervan, de armenbelasting, het hongergeld, wat één van de vijf zuilen van de islam is. De zakaat is symbolisch, en kan alleen beoefend worden door hen die geduld hebben. Het gaat niet slechts om geld en goederen te geven aan de armen, maar het is hoofdzakelijk energetisch in de zin dat door in geduld te minderen breng je van je eigen visionaire overvloed tot de armen. Overmoed rooft energie, altijd weer, rooft visioen, zodat de armen in een heel arm visioen terecht komen in de matrix. Overmoedigen kunnen de zakaat dus niet betalen. Alleen minimalisten die hun geduld volkomen maken kunnen de zakaat betalen en daarom moest Ra een ontmoeting krijgen met Sek of Sekhet, de heilige leeuw, om zo tot Sek-ra te worden, oftewel Sokar, skr.

Zo worden de kanalen van het geven en krijgen weer heilig, door geduld, door het mysterie in de woestijn waartoe Ra kwam. Hiervan is de olifant een beeld, als wachter van het nomadische leven, van wat uit en ingaat, uitgebeeld door zijn slurf. De mens moet deze principes begrijpen. De leeuw leidt tot de olifant. De leeuw van geduld leidt tot de heilige logistieke economie van de natuur, de olifant. Dit komt terug in het Ganesha principe van India.

Is de mens klaar wanneer de olifanten zullen komen? Zij zullen alles innemen. De stad zal geen truukjes meer kunnen doen. De olifanten zullen alles terugbrengen tot de natuur. In de indologie kwam de olifant voort vanuit het vuil van de aarde. De olifant is groot natuurgeweld. Zijn grote oren staan voor het luisteren en al in al is het een manifestatie van het herstel van de mannelijke geslachtsdelen. De teelballen zijn hele gevoelige organen van de man die de oren van het hart zijn, en de man heeft ook een slurf die hij moet leren beheersen en niet overal in moet stoppen. Dat is de les die de man moet leren. De man moet leren leven door geduldig luisteren, en vandaaruit komen tot sekhet, de zakaat, net zoals Ra op zijn tocht door de woestijn van de onderwereld. Het moest zijn natuur worden, seth, niet slechts goede daden. De olifant is het hart van de natuur, waarin de man komt van horen tot gehoorzamen. De leeuw van geduld leidt tot dit principe, want alleen door het oefenen van volkomen geduld kunnen deze kanalen opengaan.

Olifant is in de cryptosofie lfnt, lf-nd, life-nod, oftewel het leven in Nod, het leven in Bakkah (Mekka), de vijfde zuil van de islam, de Hadj. Ganesha, de indische olifant, is gan (tuin, wildernis, aramees) van esha (ezau, isa, jesus). Isha is ook het nachtgebed in de islam. Natuurlijk is de Hatt of Hadj in de oudere talen ook het bloedorakel, wat uitvoerig in de tweede bijbel wordt besproken. De mens moet leren wat het ware natuurofferen is, en dat is iets symbolisch wat in de mens zelf plaats moet vinden, waarin de mens zijn lagere natuur achterlaat om tot zijn hogere natuur te komen, van ego tot heilige natuur-economie. Dat is wat de offerdienst is. Het is iets demonologisch en filosofisch. De olifant herstelt deze offerdienst door de leeuw.

Hoofdstuk 18. De symboliek van de islamitische maanden

Ismael werd verbannen uit zijn eigen familie en religie tot diep in de wildernis, waar hij uiteindelijk tot Bakkah kwam (de oudere naam voor Mekka), in een vreemd land. Ismael brak met het oude vertrouwde en het bekende om tot het heilige vreemde te komen, en bouwde samen met Abraham uiteindelijk de Kaaba in Mekka. Deze verbanning tot de wildernis ging verder dan alleen maar het Jezus plaatje. Vandaar dat Ismael een belangrijk natuur-verlengstuk is, waar ook de islam uiteindelijk uit voort is gekomen. Ismael is de link terug tot de natuur.

Muharram is de eerste maand van de islamitische kalender. Op de tiende dag wordt het Ashura feest gevierd, de dag waarop Israel tot de wildernis kwam in de exodus. Dat is voor de islam de ware verzoening, terwijl de christenen zeggen dat je tot Jezus moet komen, en de joden hebben hun grote verzoendag. In diepte gaat dit allemaal om hetzelfde. Op de grote verzoendag, op yom kippur, gaat de hogepriester tot de tabernakel, oftewel komt de mens terug tot de soberheid van het leven in de tenten in de wildernis, zoals ook het volk Israel in de exodus. Dat is dus een heel Ismaelitisch

principe van Ismael die tot de wildernis werd gezonden.

De maand Muharram betekent het verbodene, omdat het in deze maand verboden is oorlog te voeren. De Israëlieten mochten niet strijden, maar moesten de wildernis in vluchten, terug tot de natuur, om zo tot de wildernis tenten te gaan, om tabernakeldienst te verrichten, wat symbolisch is voor het horen en gehoorzamen van de gnosis. De mens mocht dus niet strijden, maar moest belijden, zichzelf disciplineren in de natuur, kennis innemen. Daarom moesten Adam en Eva tot de Assur boom komen, de boom van kennis, wat ook de verboden boom werd genoemd in de zin dat het een gebruiksaanwijzing had voordat je ervan kon nemen. Het had voorwaarden en principes.

Er zijn dus voorbereidingen om tot de boom van kennis te gaan. De tweede maand is de maand Safar, waarin de tenten leeg staan en de mens de natuur ingaat om daar te leren. De oorlog, oftewel de demonologie, wordt weer geleerd, na het vluchten. Door de maanden heen loopt het door de ramadan, de negende maand van het vasten, het minderen en hongeren door tot de tiende maand, de shawwal maand, van de logistiek, het brengen van alles tot de juiste plaats. De logistiek kan dus alleen geleerd worden door het vasten. Als de ramadan eindigt, oftewel vrucht draagt, dan gebeurt dat op de eerste dag van de shawwal, op het eid-al fitr feest. Men mag dit feest niet binnengaan zonder eerst een speciale zakaat al fitr betaald te hebben, een speciale gift aan de armen voordat het vasten van de ramadan wordt beëindigd. Demonologisch gezien is dat de ware zaadlozing van de man die op zijn tijd van vasten zijn hoogtepunt hierin bereikt, symbolisch en filosofisch besproken, wat ook de basis is voor de logistieke sexuologie van de gnosis. Het zijn heilige wetten waarmee dus niet gerommeld mag worden. Pas nadat de speciale armengift is gegeven mag men gaan tot de eid gebeden op het feest van de eerste dag van de shawwal om zo de ramadan te beëindigen, te volbrengen. Zo maakt men het geduld volkomen. Het zijn diep doordachte tradities waar de mens exegetisch mee om mag gaan.

Dit traject van de islamitische maanden gaat ook door de zevende maand, de Rajab, de maand van de ontwapening en de heilige vreze, wat de maand is waarin de nachttocht van Mohammed plaatsvond, van Bakkah tot Jerusalem, en toen tot de hemel. Dit is dus ook een maand van grote profetische inspiratie, als de mens zijn wapens aflegt. De heilige vreze is het begin van de wijsheid en de kennis. Dit is dus een oorlogsvasten, opdat men geestelijke tochten kan maken, nomadisch kan leven. Soms moet men dingen achterlaten in plaats van er nog voor te strijden. Het is dan tijd om naar een ander gebied te gaan. Het is dus ook een maand van de nacht, en toen deze maand tot mij kwam verloor ik even mijn bewustzijn en orientatie. Dit is allemaal nodig tot het ingaan van de ramadan en als de ramadan dan op de eerste dag van de shawwal maand ten einde is gekomen, dan wordt dat ook wel het suikerfeest genoemd, als een zoet natuurfeest om de ramadan af te sluiten. Het zaad is dan gezaaid, en de bittere dood wordt wat zoetig. Alleen door het minderen volkomen te maken komt de mens tot de ware, logistieke natuurzoetheid, die dus zeker niet te weinig is, maar ook zeker niet teveel, in de juiste verhouding dus. Het is een kort feest, en zoet mag alleen met mate worden genomen, dus daarom wordt het ook wel het kleine feest genoemd. Het duurt maar een dag. Men mag het niet overdrijven, want dan gaat de bedoeling van het vastenfeest verloren. Het is dus tegelijkertijd een soort wedergeboorte van de mens, waardoor er een wederopvoeding zal plaatsvinden. De mens krijgt dan nieuw speelgoed.

Hoofdstuk 19. De islamitische tegenhanger van het kerstfeest

De ramadan eindigt met een speciale gift aan de armen, en dan is er het suikerfeest. Het is een symbolisch vruchtbaarheids-ritueel van de natuur. Ook in de Vur wordt dit proces beschreven, de ramadan, het minderen door het cirkelen, wat dan uiteindelijk de zoete kracht van de natuur voortbrengt, niet te veel, niet te weinig. Want zo eindigt de Vur :

129. HET VERBORGENE

1. De aarde scheurt open,
Ik kan de lagen zien,
Hier zijn de veranderingen

2. Het heilige snoep zit op de troon,
De troon is het verborgene

De mens die de ramadan dus niet kent zal nooit komen tot het suikerfeest, en alle suiker die hij neemt zal verrot zijn, van de stad, om hem te kelen.

127. HET VERBODENE

1. Het is niet om te eten,
Het is een sieraad,
De sleutel is van snoep,
Het smelt in mijn hand

2. Zij hebben een stad gebouwd van snoep,
Als een weg tot de wildernis

Dit smelten betekent dat we spreken over een verminderend snoep, niet een vermeerderend snoep, en het moet symbolisch toegepast worden, niet letterlijk.

Het is een lange rivier,
Dit is het land van namaak,
En ze zegt dat we het alleen kunnen binnenkomen door het te lezen,
En alle belasting werd tot snoep (101:24)

Hier in de diepe wildernis had zij haar huisje van snoep geplaatst, en was zij slechts een diepere inwijder. Het harnas van snoep lokte de soldaat tot een diepere strijd, de patronen van de wildernis. Zij was het lijden van de jongen in zijn jeugd om hem te behoeden voor een veel groter kwaad. De kooi die zij hier had gebouwd was niets vergeleken met de kooi van de stad. Zij bewapende haar kinderen en ontzag hen niet. Zij tuchtigde haar kinderen reeds vroeg (20:9-11)

Het suikerfeest moet dan direct overgeschakeld worden tot de eigenlijke bedoeling en mag zeker niet bij het natuurzoet blijven hangen : logistiek. Dat is waar de maand van shawwal voor staat, en waar al het vasten van de ramadan goed voor is geweest. Nu komt alles op zijn plaats. Het is de maand van een soort opname na de ramadan, wat ook de betekenis is van het woord shawwal. Dit is de tiende maand. Daarna is er de dulqida maand, wat betekent dat men zich dingen eigen moet maken, als een geoefendheid, wat dus wijst op Areta. In deze maand is ook de oorlog verboden. Men moet oefenen, leren, studeren. Men moet zich disciplineren. Het is een maand van

wapenstilstand. De mens moet teruggaan tot de tenten, en kijken wat de buit is door de logistiek.

De twaalfde maand is de dul-hadj, de maand van de bedevaart. In deze maand is ook het offerfeest, wat natuurlijk strict symbolisch genomen moet worden en niet letterlijk. Dit is de id-al-adha, of eid-al-adha. Het is de terugkeer tot het vreemde en de wildernis. Daarvoor moet de mens offers brengen, oftewel de stad achter zich laten. Het is het pad van Ismael. De grenzen die destijds door Jezus werden gelegd worden zo ook doorbroken. Ismael leidt niet alleen weg uit de stad, maar ook uit de kerk, en uit al het vertrouwde en herkenbare. Het is de daadwerkelijke link terug tot de wildernis. Dit zijn allemaal facetten van de symbolische zakaat, het betalen van de armenbelasting.

Zonder de zakaat kan men niet nomadisch leven. Daarna is er weer de eerste maand, de muharram, de maand van de afzondering in de wildernis. Men moet alles achterlaten en niet strijden, maar vluchten, en in die afzondering zal de wedergeboorte plaatsvinden, want de mens leert hier daadwerkelijk horen en gehoorzamen, en wordt weer als een kind. In de derde maand, het feest van de eerste lente wordt namelijk het feest van de geboorte van Muhammed gevierd, wat de tegenhanger is van het christelijke kerstfeest. Dit wordt de Mowlid genoemd. Het is de duistere wedergeboorte na de tweede maand, de oorlogsmaand safar. Ook de maanden van de eerste en de tweede lente zijn oorlogsmaanden. De Hadith stelt dat de Safar leidt tot conflicten tussen de stammen in deze maanden, en daar zullen in de daarop volgende maanden, tussen de zomermaanden (wat overigens bevroren betekent in de wortel, of droog en regenloos, jamad) Jumada (droog, regenloos), en de Rajab, goede en mooie dingen gebeuren, tot herstel van de positie van vrouw. Het zijn symbolische maanden die dus niet altijd samenvallen met de jaargetijden waarop ze wijzen, omdat het een verschuivende maankalender is. De eerste Jumada maand, of zomermaand, is de maand van de wederopvoeding. Als de mens zich onderwerpt aan de wederopvoeding, dan kan het beeld van de natuurvrouw hersteld worden.

Hoofdstuk 20. De islamisering van de wereld

De maand voor de ramadan is de shaban, de maand van de scheiding en afzondering, want in deze maand werd alles achtergelaten om op zoek te gaan naar water. Dit is een vereiste voor de ramadan. Het betekent ook ergens tussenin zijn, als een beeld van de tussenstappen, de voorwaardes. Niemand kan zomaar tot de ramadan gaan zonder eerst door de shaban heen te gaan, wat belangrijk is om de hedonisten, informanten en conformisten uit te zuiveren. De mid-shaban nacht is een belangrijke nacht in deze maand, omdat het de mens lossnijdt van zonde, opdat het contact met God wordt hersteld. De twaalver-shia, voornamelijk gerepresenteerd door Iran, heeft deze dag hoog in het vaandel als de geboortedag van de komende mahdi die de wereld zal oordelen en de mens met God zal verzoenen door grote scheuringen. Dan zal het vreedrijk aanbreken. Voor Iran is de sha'ban dus een hele belangrijke maand. In de gnosis is dit het jupiter mysterie. De twaalver shia's vieren de geboorte van de mahdi op de vijftiende shaban en strekken zich ook tegelijkertijd uit naar zijn terugkeer. Hier smeken zij om, vragen zij om, en dringen er op aan.

Er is een belangrijke link tussen Calvin en de komst van de mahdi. De shaban maand van scheiding komt terug als de derde pilaar van het calvinisme waarin de gelovigen van de ongelovigen worden

gescheiden. Het is dus maar voor een gelimiteerde groep, namelijk 'de uitverkorenen', wat zich in de natuur dus uit in de 'natuurlijke selectie'. Dit is een principe. Voor de shaban moet je alles achterlaten, de gehele kudde, alle kudde-mentaliteit, om op zoek te gaan naar het verlorene, het vergetene, dieper in de wildernis, zoals Ismael. Dit is dus voorafgaande aan de ramadan.

De shia geloven dat Ali de opvolger was van Mohammed, en de soennieten zijn de volgelingen van Aboe Bakr. Dit heeft een gecodeerde betekenis. Ali is van het oeramazonische 'ila', wat bevroren betekent, oftewel de afscheiding, en bakr is de amazone oorlogsgodin Bakroe, oftewel Rebekka, ook de eigenlijke identiteit van Delilah, zij die Simson bond en tot de heilige slavernij leidde in de exegese van de Bilha. Dit is ook weer verbonden aan de bedevaart tot Bakkah, de oudere naam van Mekka, één van de vijf zuilen van de islam. De mens op het Ismael pad moet zich dus uitstrekken tot deze Simson (shama-zuni in de gnosis, het horen en gehoorzamen van de zuni) ervaring. Dit is dus ten diepste een soenni ervaring. Het is de terugkeer tot de demonologie.

Het is de terugkeer tot het vreemde en de wildernis. Daarvoor moet de mens offers brengen, oftewel de stad achter zich laten. Het is het pad van Ismael. De grenzen die destijds door Jezus werden gelegd worden zo ook doorbroken. Ismael leidt niet alleen weg uit de stad, maar ook uit de kerk, en uit al het vertrouwde en herkenbare. Het is de daadwerkelijke link terug tot de wildernis. Dit zijn allemaal facetten van de symbolische zakaat, het betalen van de armenbelasting. Uiteindelijk komt de mens dan als Simson onder de verleiding van Delilah, als beeld van de vreemde (filistijnse) gnosis, wat in de exegese van de Bilha het bakroe mysterie is, oftewel het mysterie van Rebekka, een belangrijk onderdeel in de aretatische filosofie. Simson ontvangt zo de heilige touwen in zijn verstrikking en verwarring, en wordt zo gesleept tot de vreemde tabernakel, tot heilige tentendienst, wat ook weer onderdeel is van het calvinisme, dat het vreemde dat zal komen niet zal kunnen worden wederstaan, oftewel de vierde pilaar, wat uiteindelijk leidt tot de vereeuwiging, waarin de mens niet meer kan ontkomen, oftewel de vijfde pilaar. Dit gebeurt allemaal in het Bakkah mysterie.

Wat wil het shia en soenni mysterie zeggen ? Dat er geen heilige gebondenheid is als de mens zich niet afzondert. Dit vindt dus uiteindelijk plaats in Bakkah. Ismael kwam tot een vreemd land. Het is al wat er gebeurt in de shawwal maand na de ramadan, als een soort opname, wat dan verder leidt tot de hadj maand van de bedevaart. Dit is dus in principe een heilige ballingschap.

De islamisering van de wereld valt niet meer te stoppen. Wel valt het te verdiepen.

Wiens eigendom bent u ? Wij zijn allemaal eigendom van de natuurprincipes, en in de maand tussen de shawwal en de dulhijjah (vgl. delilah), oftewel de dulqida maand, komen wij deze natuur-eigenaars onder ogen.

Hoofdstuk 21. De natuurcodes – calvijn en de islam

De duistere dynamieken van de islam moeten verklaard worden, anders zal het tot strop zijn. Vele christenen hebben zich niet laten updaten door de islamitische exegese, en daardoor bleven hun

opvattingen gedateerd. Het westen ligt geheel opgesloten in het christelijke jaar, de kerkelijke kalender, en daarom liggen er geheime codes verborgen in de islamitische kalender om de mens hiervan te bevrijden, net zoals Ismael bevrijd werd. Het kerkelijk jaar met zijn feesten houden de mens opgesloten in de stad, maar het islamitische jaar kan dan verdieping geven. Het kerkelijk jaar is een wurgslang genaamd Rohr, zeer dik, zeer lang. Deze slang houdt de mens af van het pad van Ismael, en neemt genoeg met het Jezus pad. Jeremia zag niet voor niks het vreemde volk komen. Dat was niet slechts het komende babylonische rijk wat hij zag, en ook niet alleen maar het rijk van de meden en de perzen, maar hij zag de islam, de beulen uit Orion in de grondtekst. De calvijn code wil dus ten diepste zeggen : nee, het gaat niet om de voorwaardes die de katholieke kerk heeft gesteld. Er zullen vreemde voorwaardes komen, dus de ouden zijn ongeldig verklaard. Dat is de ware definitie van onvoorwaardelijk, dat er oude voorwaarden worden geschrapt, om zo de mens te onderwerpen aan vreemde, onbekende voorwaarden, zeer exotisch en duister, giftig. De mensheid werd gebeten door een slang. Calvijn draaide er niet om heen. Het was overduidelijk. Hij noemde het beestje bij zijn naam. Maar alleen de geïntieerden in de calvinistische gnosis begrijpen de calvijn code. Ook deze duistere dynamieken moesten verklaard worden, anders zou de strop volgen, en die kwam toch wel. De heilige gebondenheid staat te dringen. De mens is afgeweken, roekeloos geworden, ondoordacht. De mens is bandeloos en teugeloos, op weg naar de afgrond.

Calvijn is een afgrond op zich, als een woeste, duistere baarmoeder die staat te dringen, die op jacht is. Haar baarmoeder is nat en duister, harig, om de vrucht te beschermen. Dat is waarom de amazones in de diepere wildernissen veel donkerder zijn. De vrouw in de stad verheerlijkt haar witte huid en kijkt neer op de donkere huiden. Zij moest namelijk het kind offeren, tot de massa's, fel in het licht. Zij was uitgezonden om het kind te doden. Lange gifnagels, met chemische lakjes, om de kinderharten te bedriegen. Het lijkt allemaal op snoep voor het kind, maar de vrouw in de stad is op jacht, een dodelijke jacht. Zij is islamofob, de anti-mahdi. Zij is preuts wanneer het aankomt op de gnosis, maar wanneer het om geld gaat speelt zij ineens de hoer.

Jezus of Yeshua is voor de afzondering, de shaban maand, voorafgaande aan de ramadan, en Ismael is meer de link tot het vreemde. Ismael is het verlengstuk. Niemand moet zomaar vastraken bij Jezus, bij Yeshua, oftewel de Shia islam. De Soenni islam is het verlengstuk, want zij volgen Bakr, bakroe, oftewel Rebekka, waarvan ook Delihla een beeld is in de aretaitische filosofie en de Bilha. In de stad hebben ze vaak een voet fetish, of liever gezegd een hoge hakken fetish, allemaal gelakt leer met chemische stoffen en nylon kousen, alles wat juist de voet afdekt, want ze willen de wortels niet zien. Ze willen de donkere voet van de natuurvrouw niet zien, want ze weten dat ze hierdoor verpletterd gaan worden. Er is daarom alleen een filosofische aretaitische voet fetish zoals Maria die aan de voeten van Jezus zat, tot de bron ging, of zoals Ruth die in slaap viel aan de voeten van Boaz, en wat in de aretaitische filosofie vaak omgedraaid is als de man die aan het voeteneinde van de vrouw slaapt, oftewel zijn ego is door de exegete verpletterd.

Simson, of shama-zuni, onderwierp zich aan de zuni, het hele soenni islam mysterie, de volgelingen van bakr, bakroe, rebekkah, waarvan delihlah een beeld is. Hij werd gebonden met touwen en getrokken tot filistijnse tentendienst, de donkere tentendienst in de wildernis, oftewel de amazone zuni stam. De Filistijnen ontwikkelden zich tot de Soenni Islam. Zij aanbaden de godin Delilah, wat in wezen dus Bakroe was. Dit is ook waar Bakroe oorspronkelijk vandaan kwam, van de Zoenni, Zoeni-amazones.

De billen van de amazone hebben te maken met oordeel, met de jacht en de slacht, wat leidt tot wedergeboorte door haar donkere anus. Hiertoe zijn de shitta-jongens belangrijk, die de heilige amazone anus dienen. De shieten, sjieten, zijn hiervan een cryptisch beeld, de twee na grootste stroming binnen de islam. Ook de anus wordt volop in de ghetto stad aanbeden. Kleine jongetjes lopen rond met een grote mond over vrouwenbillen, en de oudere ghetto mannen met hun gouden tanden en afgezakte broeken, zakken volgepropt met geld, lopen naar de billenschudders toe om er

een flinke mep op te geven. 'Heerlijk, ik ben er nu toch,' zeggen ze dan, en daar stroomt dan het geld. Vrouwen hebben metershoge naaldhakken aan zodat de voet niet in contact staat met de aarde, en is dus omgeven met gelakt leer of wat ze er dan ook voor chemische troep voor gebruiken. Het is eigenlijk het zelfde liedje als met de cholera naaldhakken. De ghetto man heeft een naaldhak fetish. Daar wordt hij opgewonden van. Het gaat niet bepaald gepaard met erg diepe filosofie. En daar staat hij dan, de man, slaande op zijn trom, de billen van de ghetto vrouw. Maar het is dus een zegel wat verbroken dient te worden, want hier gaat de amazone filosofie achter schuil. Het Kakiatische pad houdt het aretatische pad verborgen.

De billen van de amazone hebben te maken met oordeel, met de jacht en de slacht, wat leidt tot wedergeboorte door haar donkere anus. Hiertoe zijn de shitta-jongens belangrijk, die de heilige amazone anus dienen. De shiieten, sjiieten, zijn hiervan een cryptisch beeld, de twee na grootste stroming binnen de islam.

In het Sanskrit, in de mythologie van India, komt dit terug in de bevrijding van SITA, als een beeld van het terugkeren tot de shitta, het amazone reinigings-ritueel. De moeder anus is in het Sanskrit de vrucht van het paradijs. Dit betekent dat Adam een shitta jongen was. De shitta jongen moest komen tot de Zuni stam om haar anus te dienen. Eva is een beeld van de Zuni stam. Dat is iets filosofisch, niet iets letterlijks. Het is metaforisch. De anus is door de natuur gemaakt met een bedoeling. De mens moet dus ook niet overmatig smetvrees en preuts worden. De mens moet weten wat het betekent om zo niet in de valstrikken van Kakia terecht te komen. Kakia hoeren zijn vaak als nonnen, en gooien dan ineens de jurken open.

In het Sanskrit is de anus als de CYUTI de verbanning, de val van een goddelijk bestaan, en het afstand doen van geaccepteerde normen en waarden, van de gevestigde instituten, zoals de val in het paradijs dit voorstelde, door het eten van de verboden vrucht. De CYUTI is ook de symbolische dood. Dit leidt tot wedergeboorte. De CYUTI, SUTI, is verbonden aan de shitta, ST, als de anus-dienst, waar ook het woord ZOET vandaan komt. Dit is ook de reden waarom het christendom de ST als grootste vijand heeft gemaakt, als de ST-N, de afgrond van ST, Satan, als de anus van de shitta (cyuti). De wedergeboorte door Bakroe, door rebekkah, oftewel de bedevaart naar bakkah (mekka) wordt namelijk gevreesd en daarom is het orthodoxe christendom ook stellig gekeerd tegen de Sunni Islam, als overdemoniserend zonder tot de symbolische en cryptische waarde ervan te komen.

Zo zien we Bilha die op het beest rijdt worden tot Bakroe, tot rebekkah, tot bakkah, die Haar heilige anus laat zien, als de poort tot de wedergeboorte. Dit is een grote oorlog, een duistere afgrond. De anus is het beeld van de demonologie. Weet je anus te beheersen. Weet waartoe het dient en waartoe het niet dient.

Simson moest onderwerpen opdat hij de Zuni stam (Suni, filistijnen, beeld van de stam van de oorlogsgodin) zou dienen, wat ook de betekenis van zijn naam is : Sama (luisteren en gehoorzamen, Hebreeuws) Suni. Zoals de Bilha zegt : "Bakroe (oorlogsgodin) is het geheimenis van de hoofd-besnijdenis. En zij is gekomen om visioenen te geven, en om de heiligen doorgang te geven, want lang zijn zij door onderdrukking tegengehouden." En : "Bakroe is van de diepere wildernissen van het paradijs. Zij draagt het wapen om gehoorzamen te testen. Zij is als de sieraden van het lijden. Zij spreekt recht in list en symboliek. Zij raakt het letterlijke niet aan. (..) Zij is de weefster van het paradijs. Zij weefde het paradijs als in een mysterie. In de dieptes van de wildernis woont zij, om dapperen te onderwijzen, zij die door hun lijden tot haar zijn gekomen. Als de amazone van de Heerin is zij." Bakroe wordt in de Bilha de oudste dochter van Bilha genoemd. Dat is wat Rebekkah in de gnosis is.

Dit is wat de Bilha II boek 5 zegt over de Zuni :

5. En de Orionse Deuteronomium sprak : Ziet, gij werd opgejaagd door de Zuni, en zij dreven u tot Chorma, de plaats van mutilatie. Zie, dit is metaforisch : Uw armen werden afgehakt, opdat gij niet zou spreken. Gij zou niet meer handelen vanuit uw zelf.

6. Gij weende voor het aangezicht des Heren; maar de Here luisterde niet naar u en neigde haar oor niet tot u. Zo bleef gij dan lange tijd in Qadesh, als een tentslaaf, de vele dagen, dat gij daar vertoefd hebt. Zo kwam u tot het rangensysteem van de Zuni. En u klaagde hierover in uw tenten. Gij klaagde dat de Here u had overgeleverd onder de voeten van de Zuni, omdat Zij u haatte en zo vernietigde.

7. Ook klaagde gij over uw nekketenen. Heeft de Here u dan niet geketend aan Haarzelf ?

Dit is waar de Soenni islam op wijst. Deze dynamieken horen bij elkaar : shia – soenni. Dit is waar de eeuwenlange strijd tussen deze stammen voor staat. De maand shaban vlak voor de ramadan is het mysterie van het grote oordeel wat gaat komen, en wat er al is. Het is het jupiter-jove mysterie, oftewel het mysterie van job die ook tot de wildernis werd geleid en zich aan de zuwr moest onderwerpen, de vreemde stam uit Orion. Dat is ook waar Ezau voor staat, die tentendienst verrichte in de diepte van de wildernis, afgezonderd. Hij was een losgesnedene. Het was een Shia jongen van het oude testament. Daar komen Shia en Soenni tezamen, de afgezonderde met het vreemde. Er moet dus een verzoening komen tussen Shia en Soenni. Jezus had teveel weggekap, maar in de diepte ligt het verborgen. De mens moet terug.

De Oerdoegmus is een oeramazone hieroglyf van een jongen die de anus van een amazone schoonlikt

Het Amerikaanse stopwoord 'shit' komt van het amazone woord 'shitta', wat een reinigings-ritueel is. De shitta-jongens zijn een vorm van amazone-slaven die de anus van de amazone moet schoonlikken na het ontlasten. Dit is zwaar metaforisch en komt terug in de esoterie van Ezechiël waarin hij zijn voedsel moet klaarmaken op ontlasting, als een beeld van de komende Amazone ballingschap van het volk. Het is het beeld van de terugkeer tot de moeder anus. Ook werd hij hiertoe met touwen gebonden voor driehonderd negentig en veertig dagen.

In het Sanskrit, in de mythologie van India, komt dit terug in de bevrijding van SITA, als een beeld van het terugkeren tot de shitta, het amazone reinigings-ritueel. De moeder anus is in het Sanskrit de vrucht van het paradijs.

De vrucht in het paradijs is een groot mysterie, als een voortplantings-orgaan die een geheime plaats bewaakt. Dit is de UPA-STHA in het Sanskrit, “staan op”, “dichtbij”. De anus is in het Sanskrit het binnenste centrum, als een oerstam, ook als de oogst, het diepere loon, de karma (kra-ma, de offerwet van de gnosis). Het is de opslagplaats van de gnosis. De anus houdt zich verborgen, maar kan zich plotseling manifesteren, als een grote ontmaskering in het Sanskrit. De schildpad is hiervan een symbool, GUHYA, KUJA.

In het sanskrit is de anus de weg van de goden, het proces van de adoptie, van de inname, het geaccepteerd worden tot een samenleving, door dwang of vrijwillig. GRHYA, KRA-YA. Ook zijn het ceremonies van gecultiveerde affaires (geboorte, huwelijk, etc.). Het is geen vrijheid, maar afhankelijkheid aan de sociale code van een stam. De anus is het symbool van de stamwet.

Ook is de anus als de CYUTI de verbanning, de val van een goddelijk bestaan, en het afstand doen van geaccepteerde normen en waarden, van de gevestigde instituten, zoals de val in het paradijs dit voorstelde, door het eten van de verboden vrucht. De CYUTI is ook de symbolische dood.

Als MARGA is de anus het pad van de jacht, het traceren van prooi, de weg van een wild beest. Deze vorm van de anus in het sanskrit is ook een merkteken en een titel of hoofd, heerser, in de wet. Ook deze vorm is een stelsel van gewoontes en tradities, en heeft ook een aankondigend karakter.

shaban maand – afzondering
ramadan – vasten, minderen
shawwal – logistiek, opname
dulqida – geoefenheidheid, bezit zijn
dulhijjah – bedevaart naar bakkah, het vreemde

De simson dynamiek van de heilige slavernij is hierin dus heel belangrijk. Dit is dus shama-zuni, maar heel specifiek dus ook shama-bakkah, want het is de gehoorzaamheid tot rebekkah, als beeld van de onderwerping aan het vreemde. Simson was een richter, een slager, als beeld van een geoefende, en kon zo tot onderwerping komen. Het is de onderwerping aan god, aan el of allah, of ila, de bevrorenheid van areta, tot het punt dus waarop het een natuur wordt, een gewoonte, een oerinstinct wat niet meer tegen te houden valt. De mens wordt zo meegetrokken met de wilde rivier van de logistieke oerlusten. Daarom is dit niet slechts simson maar ook shama-el, samuel. Hij werd van de ene moeder tot de andere moeder overgedragen, tot tentendienst. Dit was metaforisch voor zijn verhouding met god.

De natuur is niet lineair. Het profetische leven is niet eenvoudig, maar ingewikkeld en strikkend. De natuur strikt, omdat de mens een potentieel gevaar is. De natuur drijft mensen in een hoek. Je hoeft geen sinterklaas te verwachten van de natuur, maar de natuur test wel door sinterklazen. Kiest de mens voor Kakia, de gemakszuchtige ongeoefendheid of Areta, de geoefendheid? Dat is altijd weer de vraag, niet of de mens voor Jezus of satan kiest, want dat is een strijd over theologische kwesties. De strijd tussen Kakia en Areta ligt fundamenteel verborgen onder het christendom, en de mens moet ertoe ontwaken. Overal door de bijbel lopen deze bedradingen, en de mens mag diep duiken in de grondteksten. Alleen zo komt de mens terug tot de aretatische filosofie, wat het oorspronkelijke christendom was. Het draait dan niet om Jezus of heracles, want dat waren slechts voorbeelden. Het draait om de godin Areta, de geoefende natuur. Alles moet dus een kwartslag draaien.

In de stad eet men hondenpoep, en is alles gebouwd van hondenpoep. De mens beseft het niet, want de mens doet er chemische lakjes over. In de natuur is de man onderworpen aan de vrouw, aan de baarmoeder. Dat is niet letterlijk, maar een symbolisch principe. Hiervoor is de bokjesjacht belangrijk. Het bokje is in de demonologie een beeld van het letterlijke, het materiele, het dichte, het valse harde. De shamaan gaat heel diep de onderwereld van de wildernis in, en komt tot wilde en woeste amazone stammen die leven van de bokjesjacht. De bokjes hebben veel gestolen en verdraaid, en daarom moeten ze alles weer uitpoepen. De onderworpen man wordt als vernedering hiermee ingesmeerd en moet het innemen, als een vruchtbaarheids-ritueel, om los te komen van het eten van hondenpoep in de stad. Dat is filosofische symboliek met diepe demonologische betekenissen waar de mens niets vanaf weet. Wel worden deze dingen dus in het boek Ezechiël besproken, want ook Ezechiël moest zijn voedsel bereiden op veemest. De onderworpen man wordt met allerlei natuurcremes ingesmeerd door de amazones om hem los te maken van de stadse smeerseltjes. Er moet dus wat tegenover staan. Dit zijn diepgaande rituelen. Ook worden er dingen in zijn haar gesmeerd. Het is een vruchtbaarheids-ritueel om te overleven. Deze codes zijn ook allemaal terug te vinden in de shaban maand van de islam, de maand van scheiding, die vooraf gaat aan de ramadan. Het is de maand van het oordeel, en dit oordeel gaat over de wereld komen. De komst van de islam is in de diepte de komst van de amazones. Als je naar de islam kijkt, dan is dit iets duisterders dan het christendom. Deze vrouwen zijn donker. En zoals het islamitische nachtboek al stelde is de ramadan een vrouw. Moedervlek, de opvolger van David, ontmoette haar in dat boek.

Alles wat we om ons heen zien zijn losgeslagen brokstukken van het zelf. Het past niet meer. Het is verwilderd, roekeloos, losgeslagen, maar diep binnenin liggen nog steeds de natuurcodes. Het is alleen voor de puzzelaars. Kakia staat voor niet studeren, niet oefenen, maar spijbelen, terwijl Areta voor het onderricht staat. Kies dan heden wie gij dienen zult.

Delilah staat voor de verstriking door de natuur. De mens is stads geprogrammeerd, geconditioneerd, en is laks wanneer het aankomt op de aretatische filosofie, en verschuilt zich immer in religie. Delilah staat voor de grote verwarring, maar de mens moet er doorheen om tot de diepere schepping te komen, de diepere natuurcodes. Delilah is een jager, een strikster, wat ook de woordbetekenis is van Rebekkah. De stad wil de mens tot slaaf maken tot het lagere, maar de natuur wil de mens terug brengen tot de gehoorzaamheid aan het hogere, opdat de mens door deze principes zal leven en niet ten onder zal gaan in schaamteloze kakiatische genotszucht. Alleen de filosofie brengt leven. De spijbelzucht is een parasiet die de mens ten onder wil brengen. En het ego zal ten onder gaan, en de diepere mens zal tot zijn doel komen. Dit is al in alle eeuwen vastgelegd. De diepere mens mag hiertoe ontwaken. Het ligt in ieder mens verborgen. Delilah is die code tot ontwaking. Het is een natuurmythe die door Joodse mythemakers was vastgelegd. Simson was geheel verstrikt in de orthodox Israelitische wetsystemen. Hij had hierin ook een hoge functie als richter zijnde, als een slager. Hij zat geheel vast in het systeem. Hij was een gevangene van de stad. Daarom moest Delilah, de vreemde vrouw, wel komen, om die conditioneringen te verbreken. Simson was in dat opzicht als een Israelitische Heracles. Delilah was zijn Areta, zijn noodzaak tot verdiepende geoefendheid, opdat hij aan Kakia kon ontkomen, de gifklauwen van de stad. Zij moest hem opnieuw programmeren. In dat opzicht wordt Rebekkah dus genoemd in de gnosis, omdat Rebekkah de moeder was van Jakob en Ezau, en de wilde Ezau stond voor de toekomst van Jakob, waarin hij met de stadse tradities zou breken en zou terugkeren tot de vreemde wildernisgnosis van Ismael. Daarom zette Rebekkah hen al vroeg tegen elkaar op. Ezau was het teken dat Jakob zou overleven.

Hoofdstuk 22. De verwerping van ismael

De shaban maand is de achtste maand, en voorafgaande aan de ramadan. De shaban betekent de afzondering en de gespletenheid, de verstrooiing, en is een hele belangrijke maand in de twaalver shia islam van Iran, vanwege de verbondenheid van de komst en de geboorte van de mahdi, de islamitische verlosser. In de islam is ook Jezus, Isa, hieraan verbonden. Het zijn natuurlijk ook Jezus principes, dat de mens zich moet afzonderen om los te komen van de bedriegelijke kakiatische kudde mentaliteit. Deze afzondering moet ook binnen de mens zelf plaatsvinden als een heilige gespletenheid. Je mag je linkerhand niet laten weten wat je rechterhand doet. Vaak heeft het volgen van de kuddegeest te maken met eierzucht. Maar de heilige gespletenheid brengt verwarring en verwerping.

De shaban moet genoeg verdiept en verlengt worden totdat het vreemde wordt bereikt, de laatste, twaalfde maand, de dulhijjah, de maand van de pelgrim, de nomade. Alleen met het Jezus, Isa, principe zal de mens er niet komen. Dan zal de mens weer vastraken in de stad als Koekejan

basterdsuiker. Neen. De mens moet het Jezus, Isa, principe toepassen totdat de mens als Ismael is geworden en zo tot het vreemde is gekomen. Het vreemde beproeft de mens, test de mens, verstrikt de mens en inspireert de mens.

Moet je water bij de wijn doen, compromissen sluiten, om maar overal binnen te kunnen komen, in de smaak te vallen? Moet je daarvoor je eigen hoge standaarden verlagen? Dan ben je kakiaitisch bezig als je mensen naar de pijpen danst om maar aardig gevonden te worden. Waar is dan het offensief? Wildernis profeten waren niet geliefd. Ze spraken een harde boodschap, en moeilijk te begrijpen. Ze hadden een vreemde tong.

Zij die onge oefend zijn zijn automatisch dienstknechten van Kakia. Zij worden in de stad aan haar gewijd, wat het lot is van de kinderen. Hulpeloos als ze zijn leren ze Kakia lief te hebben, gevoelig te zijn voor Kakia. Daarom is de shaban hard nodig. Het is de uittocht uit de stad. Daarom is Ismael's verworpenheid zo belangrijk, want als hij niet verworpen zou zijn, dan zou hij nog steeds een stadse kakiaiet zijn. De mens heeft eerezucht nodig voor kakiaitische sexualiteit, waardoor kakia haarzelf voortplant, maar de sexualiteit van de gnosis gaat door de verworpenheid, door Ismael's verworpenheid, de bok verbannen tot de wildernis, want zo wordt de mens afgezonderd, en zo komt de shaban als fundament van de ramadan.

De kakiaitische mens wil aardig gevonden worden, leuk gevonden worden, wil stadse complimentjes ontvangen, en ooit zichzelf daarmee op. De kakiaitische mens is een volgeling van sinterklaas, oftewel sinterkakia. Deze mens vindt zijn waarde niet in de aretatische filosofie, maar in de complimenten van anderen, wat anderen van zo'n persoon denken, ook al is dat vaak huichelarij en omkoperij, als onderdeel van de kakiaitische jacht. Het zijn verlokken de, exotische valstrikken. De mens valt er zo graag in. Zo is de mens onderdeel van het kakiaitische systeem. De mens lust er pap van. Telkens ooit de mens zichzelf ook weer op om aan deze jacht deel te nemen. Het is psychologische oorlogsvoering. Blijf er omheen draaien en zie wat het is. De mens is diep in het oerwoud, en gevaarlijke, goed gecamoufleerde exotische jagers proberen de mens te strikken. Kakia meent het. Ze heeft miljoenen jaren ervaring in deze jacht. Het schijnt te werken. Alles lijkt te zijn vastgelopen. Alles is Kakia wat de pot schaft. Daarom moest de islam wel komen. Het was zo duister en onbegrepen, en ook Kakia mengde zich erin, als laatste strohalm. Het was een gevecht tussen Kakia en Areta, tussen onge oefendheid en ge oefendheid. Onge oefendheid schijnt op korte termijn te werken. Het is grissen en grijpen, en veel pretenderen. Maar Areta is een ge oefend krijger. Zij gebruikt strategie en denkt op lange termijn. Het pad van de shaban is lang.

Juist ter voorbereiding op de shaban maand van de afzondering is er de rajab maand van de ontwapening. Eerst moet de mens alle camouflages van kakia afleggen, al haar make up afdoen. De mens moet dan vluchten, niet strijden. Juist het strijden zou de mens weer vast doen haken in het kakiaitische systeem. Vaak is strijd nog eerezucht, gelijk willen hebben. Maar het gaat er in deze maand niet om om gelijk te krijgen en recht te hebben. Het gaat erom weg te wezen voordat het te laat is. Kijk niet om naar de stad. Verander niet in een zoutpilaar. Laat de dingen zoals ze zijn, en neem afstand, anders raak je weer vast. Accepteer het, zoals ook Ismael zijn verworpenheid moest accepteren. Hij was uitgekotst door de stad.

De mens die vol wil houden in de Rajab maand wordt blootgesteld aan enorme pesterijen door de kakiaieten, die de mens zo willen verleiden om toch maar weer te gaan protsen. Een heleboel mensen vinden de prijs van de rajab te hoog. Zij willen niet ontwapenen. Dan voelen ze zich naakt, leeg en verworpen, alsof ze anderen niets te bieden hebben. Ze zouden teveel gehoond worden. Dan horen ze er liever bij, en staan liever aan de kant van zij die pesten, laf als ze zijn. Ze doen dan gewoon mee. De diepere mens moet hier allemaal doorheen. Kakiaieten komen in allerlei vormen en maten, om de mens te verwarren. Er wordt gesold met de ontwapende mens, maar dit is slechts schijn. De mens die volhoudt in de ontwapening zal uiteindelijk winnen. Er is dan een strijd gaande

om die mens. Het ware wapen is dus de ontwapening in de rajab maand, voorafgaande aan de shaban maand van de afzondering. De mens kan dus niet zomaar afzonderen. De mens moet eerst de wapenrusting afdoen. De mens voelt zichzelf dan misschien kwetsbaar. Alle maskers zijn afgegaan. Maar het feit is dat de mens dan echt tot leven komt. Zo komt de mens terug tot Areta, de natuur filosofie.

Ontwapening is belangrijk ter voorbereiding van de maand van afzondering, shaban, en de ramadan. Soms is het beter te ontwapenen en creatief met dingen om te gaan. Wapens zouden dan juist de creativiteit blokkeren. De creativiteit is de ware overwinning en de ware bevrijding. Vaak is het dan het leren denken in langere termijn.

Ismael moest de nacht van de ontwapening in en werd verworpen, waardoor hij in de oerverwarring kwam, in het grote misverstand, maar dit was de enige manier om deze nacht in te gaan. Alles in de wildernis kon zijn einde betekenen. Daarom werd hij paranoïde, nam hij geen risico's, en kwam tot een nieuwe bewapening die grote voorzorgsmaatregelen trof. Hij werd tot satan, oftewel een tegenstander van elk mens. Hij werd tot vijandig, zoals ook God in de satan veranderde in het boek Numeri, en ook Jezus veranderde in de satan aan het kruis. Hij werd gelijkgesteld aan de vijand. Alleen de vijand zal overleven, niet de overmoedig vertrouwende. Pas op elke stap die je zet in dit mijnenveld. Je grootste vriend kan je ergste vijand zijn. Blijf testen, blijf verdiepen, weest vijandig naar de systemen van de stad. Kom tot het vreemde. Ga dubbelzinnig met dingen om, ga tot de diepere lagen. Maak het niet normaal en niet traditioneel, want dan heb je het spel verloren.

Op het diepste punt van het kruis veranderde Jezus in Ismael, en werd de verwoorpene. 'Mijn god, mijn god, waarom hebt gij mij verlaten?' Hij was ouderloos geworden. God had geen kinderen. De geboorte van de islam. Het was als de nachtreis van Mohammed in de rajab maand, in de maand van ontwapening, de maand voorafgaande aan de shaban maand. Er werd een verbinding gemaakt tussen Mekka en Jeruzalem, en zo kwam Mohammed tot de hemel. Dit is een mooie belofte van de verzoening tussen het christendom en de islam om de wereld op de paradijs aarde voor te bereiden, want alleen zo zal het paradijs kunnen komen. Maar om dezelfde nachttocht te kunnen maken in de rajab zal de mens dus moeten ontwapenen. De mens moet durven dingen weer in twijfel te trekken en niet snel de wapens te grijpen en eigen rechter te spelen. De lagere mens wil altijd gelijk hebben, ook als de lagere mens niet gelijk heeft.

Zou er een vreemde interpretatie mogelijk kunnen zijn voor alles om ons heen? Zou de wereld er dan niet een stuk beter uitzien? Of zal dit een nieuwe oorlog zijn? De vreemden zullen komen, en ze zullen alles wat de mens denkt te weten overweldigen. Oh, de mens is zo vol van zichzelf, maar ze zullen vol worden van iets anders, want de waarheid valt aan het einde niet te ontlopen. Het christendom zal worden tot de islam, zoals Jezus werd tot Ismael. En dat is ook de wortel van het Jezus woord, Iysh in het Hebreeuws, de dienstknecht van het hogere.

Het is een brug die de mensheid dient over te gaan, en die brug is onvermijdelijk. Het is al veel te ver gegaan. De natuurkrachten roepen de mensheid weer terug. Een oud indiaans gezegde luidt: 'Je kan alleen je vijanden verslaan als je als je vijanden wordt.' Dat betekent dus dat de mens van vijanden heel veel kunnen leren. Vaak representeert het iets wat de mens is vergeten.

De ontwapening leidt tot de afzondering, ook de afzondering binnen de mens zelf, de gespletenheid, waarin het ene moment niet weet van het andere moment. Het zijn allemaal delen van de mens.

Hoofdstuk 23. De verworpen Ismael

De man in de stad : 'kijk naar mij, kijk naar mij. Ik wil je aandacht voor mijn uiterlijkheden : mijn stropdas, mijn verleidelijke ogen (doortrapt), mijn overweldigende lichaam, mijn kaartendek waarmee ik sjoemel, mijn grote auto, mijn net pak, mijn gevoel voor stadse mode, mijn keurig gekamde haar, met scheiding, mijn vlotte humor, ik heb altijd mijn woordje klaar,' enzovoorts.

Maar de man in de wildernis heeft kinderlijke schoonheid, en kent zichzelf niet eens. Hij kent zijn delen niet, en die weten ook niets van elkaar af. Hij begrijpt de stad niet, en de stadse man. De stadse man is erg zelfverzekerd, erg pretentius, en denkt dat hij met deze eigengemaakte soep de lotterij heeft gewonnen. Maar de man in de wildernis twijfelt. Het is natuurlijk een groot contrast.

De man in de stad : 'Kijk naar mijn bling bling, naar mijn gouden tanden, naar mijn broek half afgezakt. Kijk hoe ik dom naar je kijk, hoe ik je op je billen sla. Dat wil je toch ? Kijk hoeveel geld ik heb gestolen, hoe ik mensen heb lopen bedriegen en oplichten. Kijk hoe dom ik ben, want zo is alles binnen ons bereik. Dom is 'sexy' in de stad. Je krijgt zo snel dingen gedaan in de kakiatische industrie. Je hoeft er niet veel voor na te denken. Alles wordt voor je gedaan. Gewoon dom wezen, en daar ga je. Dom is sexy. Wat sexy is weet geen kip, en dat willen ze ook niet weten. Ze goochelen graag met woorden die ze niet begrijpen. Alles maken ze snel en overmoedig sexueel. Alles wordt zo uitgebuit. Het is één grote machine, want ja, Kafia wil voorplanten. Daarom heeft ze het altijd en immer over sex, en gebruikt ze triggerwoorden zoals 'sexy' en 'hot'. Ja, dat is hot. Koffie is al klaar hoor, in een wip. Ga maar zitten, schuif ik het zo naar binnen.

En daar loopt ze met haar knalrode centimeters lange nagels en hoge hakken van bijna een halve meter. Naaldhakken. Want ja, ze mocht de aarde eens raken. Nee, dat is vies, en Liesje mag niet vies worden. Daarom lopen ze op hun tenen, vol van angst voor de natuur. Nee, er moeten grote betonblokken tussen. Als ze haar schoenen uittrekt, dan weet je hoe laat het is, en moet je hard rennen, want het is een moordwapen in haar hand. Vrouwen en hun naaldhakjes. Hevig overstuurd zijn ze als je er iets van durft te zeggen, want naaldhakken zijn 'sexy' in hun ogen. Zelfde verhaal. Het is hun inkomen.

Een wildernis man moet kotsen van al die vreemde chemische troep, stinkende lak, die vrouwen vandaag de dag op hun nagels smeren. Het stinkt een uur in de wind, stadse stank. Je krijgt er een nare smaak van in je mond. Maar de stadse man vind het heerlijk. 'Ja, ze heeft lef hè,' wordt er dan gezegd. Altijd trekken ze hun snuiten los als zulke vrouwen langslopen. En maar kijken en fluiten. Nou, daar komt wat langs zeg. Lekker met z'n allen in de groeps-illusie. De wildernis man vindt het walgelijk, maar die telt niet mee. Liesje mag niet vies worden.

De stadse man : Dom is sexy. Kijk hoe dom ik ben, hoe dom ik loop, hoe dom ik naar je staar. Als je ook dom bent kunnen we samen hokken. Kafia zal ons rijkelijk belonen.

De wildernis man : Hoe bestaat het. Kafia wil ik niet, maar Areta is onbereikbaar voor me, lijkt het wel. Die geeft haarzelf niet zo makkelijk als Kafia.

De stadse man is vals zelfverzekerd, maar de wildernis man is in grote twijfel, in de verworpenheid van Ismael. Hij voelt zichzelf tussen wal en schip. Alles heeft een hoge prijs.

De stadse man : Ja, zelfverzekerdheid is sexy. Een vlotte babbel ook. Dat vinden vrouwen heerlijk, want dat glijdt zo makkelijk weg. Alles makkelijk. Makkelijk is sexy.

Wildernis man : Kun je ophouden met dat woord 'sexy'. Je weet niet eens wat het is. Het is bijna verbale aanranding als je dat woord om de haverklap gebruikt.

Stadse man : Ah joh man, zeur niet zo. Filosofen zoals jij moeten altijd weer roet in het eten gooien. Heb je niets anders te doen ?

Wildernis man : Sexy zei je hè ? Ik zal je laten zien wat sexy is.

Stadse man : Haha, jij zeker. Ik ben toch zeker geen homo ?

Wildernis man : Ik heb hier een boek wat jij niet durft te bestuderen.

Stadse man : Laat zien dan.

Wildernis man : Het boek is zeer sexy, maar het is dodelijk.

Stadse man : Ga jij dan maar lekker met je boek. Ik heb liever een echte vrouw.

Wildernis man : Maar je bent niet eens een echte man.

Stadse man : Hoor wie het zegt. Wie gaat er nu boeken lezen als er vrouwen in de buurt zijn.

Wildernis man : Het zijn mijn types niet. Ik ga liever voor wat diepte.

Stadse man : Nou, denk niet te diep, anders breekt je brein nog en kun je helemaal niets meer.

Wildernis man : Bedankt voor de goede zorgen.

Stadse man : Geen dank. Geef maar een tientje.

Wildernis man : Ik heb geen geld. Ik heb alleen maar een broek en een fluit.

Stadse man : Nou geluk ermee. Ik ga er nu vandoor.

Wildernis man : Goed zaken gedaan.

Stadse man : Ik kan me niet meer bewegen. Wat heb je gedaan ?

Wildernis man : Je hebt je nooit kunnen bewegen. Het waren slechts illusies.

Stadse man : He doe nou niet zo flauw. Ik heb jou toch ook niets gedaan. Laat me gaan.

Wildernis man : Geen sprake van. Je bent een verbale aanrander. Op heterdaad betrapt en gearresteerd.

Stadse man : Je bent de politie toch zeker niet. Dan ben je toch echt verkeerd bezig. Ik doe geen vlieg kwaad. Maak me los.

Wildernis man : Ik maak niks los.

Stadse man : Dan roep ik Kakia.

Wildernis man : Dan roep ik Areta.

Stadse man : Die komt toch nooit. Ik heb het eens geprobeerd, maar ze kwam niet, en toen heb ik maar voor Kakia gekozen. Lekker makkelijk. Lekker uit eten met haar iedere donderdag avond. Lekker romantisch, lekker kip eten.

Wildernis man : Ze heeft je versteend.

Stadse man : Is ze een heks ?

Wildernis man : Nou en of. Wat denk je.

Stadse man : Alsjeblieft help me dan.

Wildernis man : Help jezelf. Lees wat meer boeken, doe wat meer onderzoek voordat je je mond lostrekt.

Stadse man : Alsjeblieft.

Wildernis man : Heb je gehoord wat ik zei ?

Stadse man : Alsjeblieft.

Wildernis man : Dit is hopeloos.

Er is scheiding tussen de wildernis man en de stadse man, zware scheiding, in de shaban maand. Ze kunnen elkaar niet verstaan, komen niet dichterbij elkaar. De wildernis man moet gaan tot de ramadan in de wildernis. Hij kan niet bij de versteende stadse man blijven staan. Langzaam verstenen ook de kaken van de stadse man, en hij kan niet meer spreken. Er komen kakiaitische vrouwen langs op hoge naaldhakken met lange bloedrode nagels. Hij zou ze graag op de billen willen slaan en ze nafluiten, maar hij kan niets meer. Plagerig botsen de kakiaitische vrouwen hun billen tegen de versteende stadse man aan. 'Wat een stijve hark !' roepen ze giechelend. 'Staat daar als een houten plank !' En weer botsen ze plagerig hun billen tegen hem aan. Hij krijgt zijn kaken niet meer van elkaar, en staat daar bijna te trillen. Hij wil spreken maar hij kan het niet. Dikke tranen lopen er over zijn wangen, maar de vrouwen zijn meedogenloos. Ze lachen hem zelfs uit. Ze honen hem, want heeft hij ooit medelijden met hen gehad ? Hij onderdrukte ze, en gebruikte ze. Nu zouden ze hem gebruiken. Voor hem waren vrouwen slechts als sigaretten, maar nu had hij er een longkanker door opgelopen. Vrouwen waren voor hem slechts wegwerpdoekjes, maar nu was hij de weggeworpene. 'We kunnen hem als standbeeld zetten op het kinderpleintje,' giechelt een vrouw.

'Nee, nee,' denkt de versteende stadse man, maar hij kan niets beginnen. Hij is hulpeloos als een baby.

Hij is zijn wapens kwijt.

De rajab maand is begonnen. Hij wordt geplaagd door de kinderen van de stad, en tegen de avond wordt hij de wildernis in gekieperd. Even later vindt de wildernis man hem, helemaal onder het zand. 'Hi,' zegt de wildernis man. 'Van gedachten veranderd ?'

'Ja, helemaal,' zei de versteende stadse man. 'Neem mij mee tot de shaban maand opdat ik hiervan afgezonderd wordt, en neem mij dan mee tot de ramadan.'

'Heel goed,' zei de wildernis man, 'en dan zullen wij samen tot Mekka gaan.'

'Oh mekka,' zegt de versteende stadse man dan, terwijl zijn ogen glinsteren. 'Zij was altijd genaamd bakkah of rebekkah, zo'n prachtige vrouw.'

'Ze is een boek,' zei de wildernis man, 'een filosofie.'

'Laten we tot haar gaan,' zegt de versteende stadse man. 'Zij is onze enige hoop. Ik heb gezien dat de stadse vrouwen tot de dood leiden.'

Zo zij het, zei de wildernis man, laat je ene moment niet weten wat je andere moment doet. Kom, het is tijd. Laten we gaan.

'Maar ik kan me niet bewegen,' zei de versteende stadse man.

'Niemand kan zich bewegen in de nacht van de ontwapening,' zei de wildernis man. 'Je moet wachten tot de morgen.'

Laat me hier niet alleen, smeekt de versteende stadse man. Roofdieren zullen me vast eten.

Geef me je hand, zei de wildernis man.

Ik kan me weer heel iets bewegen, en ik kon ook alweer spreken. Het gaat iets beter nu ik hier ben, en nu jij er bent.

Dat doet de natuur, zei de wildernis man.

Op naar het eeuwige leven, zei de man.

Op naar het eeuwige leven, zei de wildernis man.

De man begon jonger te worden, en was aan het einde niets dan een jongen. Er zat dik speeksel op zijn lippen, en hij gaf de wildernis jongen een kus op zijn wang.

Einde

Hoofdstuk 24. de egyptologische wortels van ishmael – de verloren egyptische steen

De twee jumada maanden gaan vooraf aan de rajab maand van de ontwapening. Jumada kan zowel de woestijnvlaktes als de ijsvlaktes betekenen in de wortel, het bevriezen, oftewel het vertragen. De valse bewapening van de stad kwam namelijk door overmoed, door versnelling, dus de mens

ontwapend weer door vertraging. De hadith stelt dat er iets moois gebeurt tussen de jumada maanden en de rajab maand. Dan zal de man weer zijn schuilplaats vinden in de vrouw, als de terugkeer tot de grote moeder. Dit kan dus alleen als de man ontwapend.

Shama is een mannelijk hebreuws woord wat horen, luisteren en gehoorzamen betekent, wat de essentie is van de man. Het is ook de wortel van Is-shama-el en Shama-el, twee belangrijke personages in het OT. Het heeft diepe Egyptologische wortels. Sma is fallus in het Egyptisch, als een middel van het jezelf verbinden aan iemand, als een mengsel (sma, smai). Smai is ook een andere naam voor Seth in de wildernis. De sma is ook een beest geslacht om geofferd te worden in de Egyptologische demonologie. Dat is ook wat de fallus uitbeeld. De fallus gaat de vagina in als in een tabernakel tent om geofferd te worden, opdat het diepere zaad vrijkomt. De smaiu zijn in dit verband vijanden, zoals ook Is-smai-l een vijand was van iedereen, als een beeld van het toetsen. Ook Seth, oftewel Smai, vecht tegen iedereen, als de Egyptische satan, de Egyptische Ismael, als beeld van alles toetsen. Hij gaf zich niet zomaar over. Dit is ook waarom de fallus zwelt, om zich niet zomaar over te geven, maar om weerstand te bieden. Zo gaat de fallus toetsend de vagina in, om geofferd te worden opdat het diepere zaad vrijkomt. De fallus is dus noodzakelijkerwijs een beeld van de vijand, van Ismael, van smai (seth, hij die in de wildernis is). De sma is in de Egyptologie de slager en ook de boodschapper. De fallus is een woest beest dat de valse vrouw en de valse man moet verslaan, om zo tot de ware vrouw in te gaan. In dit gevecht zal de fallus dus ook sterven en geofferd worden om zijn bloed en zaad te geven. Zo wordt de man opgenomen. We hebben het dan over de Egyptologische oorsprong van Ismael. Dit is in de Egyptologie ook het geheim van de visioenen, wat ook 'sma' is. Het geeft de man het ware zicht, s-ma. De stadse man wil hier allemaal niet doorheen en gaat bij voorbaat al protsen in de stad met zijn dikke spierbundels. Zo maakt hij een karikatuur van het diepe natuurproces van Ismael. Vaak als er een T achter Egyptische woorden wordt gezet dan wordt het weer vrouwelijk, want de Smaiti zijn de twee godinnen Isis en Nephthys, en dit betekent ook de insluiter van de fallus, als de vagina. De Egyptische sam wortel van I-sam-l, Ismael, betekent de wilde, hij die in de wildernis is. Ismael was het wildernis-kind, zoals Seth, Smai, dat was in de Egyptologie. Altijd was hij in gevecht met anderen. Hij onderwierp zich niet zomaar, maar was onderworpen aan de natuurgodin.

Suma, sm, was in de Egyptologie de koppige, die niet zomaar om mensen te behagen zijn richting of opinie veranderde. De sma was de ruggegraat van Osiris, van Aser. Smaa is in de Egyptologie dat wat bewezen is, getoetst is, het geoefende, het volkomen offer was gewijd is. Het heeft met de herbouw te maken (smaui). Het is het recht maken van de paden (smaa). De sma is de gesel. Het is de verkondiger van het verhaal. Het is de zaadlozing van de natuurmens. Seth in de wildernis werd ook genaamd Smi, ook een wortel van Is-smi-l, wat slager betekent. Smi betekende ook de stam van Seth. Shemi is de weggedrevene, hij die terug is gegaan, shm, wat ook weer terugkomt in het Ishmael, en een Egyptologische wortel ervan is. Sham is vuil zijn, bedekt met moeder aarde, shm. De shum wortel is de kleine, de mindere, de hongerende (shuam, sham). Shmamu is het vreemde. Shmam is beloven, opgeven, offeren, bidden. De shma is een steen van het zuiden, wat ook vernietigen betekent, pervers en corrupt maken.

Soms is alles te steriel geworden, te stads, en moet het eerst corrupt, pervers en vuil gemaakt worden, in contact met de natuur. Het moet weer gecamoufleerd worden met moeder natuur. Dat is waar Seth voor stond in de Egyptologie, als de brenger van de oerchaos. Seth, Smai, als de Egyptische I-smai-l stond voor de geweldadigheid. Dat is een demonologische, toetsende, metaforische geweldadigheid, uitgebeeld door natuur-elementen zoals storm, duisternis, wildernis. Ook was hij verbonden aan het vreemde. Hij was koppig, tegendraads. Hij hoorde niet bij de stad en bij de samenleving. Hij had zich afgezonderd. Ra had hem nodig in zijn tocht door de onderwereld. Seth was dus altijd dualistisch. Hij kon voor het goede staan, maar ook voor het kwaad. Hij stond voor de metaforische mutilatie. Hij was getrouwd met Nephthys en gaf geboorte aan Anubis, de zwarte wolf, hond (anup, jn-p, jn-peh). Ook had hij relaties met vreemde godinnen zoals Anat en

Astarte.

Net als ishmael was ook seth een verstotene, een verbannene, tot dieper in de wildernis. Hiervan is de fallus een beeld, sma, zoals seth ook smai werd genoemd. Zo kwam smai tot het vreemde, en leerde horen, luisteren en gehoorzamen.

Hoofdstuk 25. de tranen van ezau en de egyptische wortels

De oerchaos is de code die de ware realiteit draagt, en is het ingewikkelde beveiligingssysteem. Het kan niet lineair komen, want dan is alles verloren. Het is een zuiveringssysteem, als een bliksemafleider. Alles wordt zo geleid tot de waarde waarin het verwerkt kan worden.

Voor Ezau was er geen genade meer. Hij had zijn eersteboorterecht verkocht, en zocht het onder tranen, maar tevergeefs. Er was geen plaats meer voor berouw. Natuurlijk had hij berouw, maar de zaken waren al gedaan, dus er was geen weg terug meer. Ook Ezau was een verstotene, net zoals Ismael, en was de vijand van God, want 'God had Jakob lief, maar haatte Ezau.' Waar was dit voor nodig, want klaarblijkelijk had dit een diepere betekenis, en hebben de christenen het niet begrepen. Zei Jezus ook niet eens : 'Mijn god, mijn god, waarom hebt gij mij verlaten ?' Aan het kruis was hij gelijkvormig geworden aan de satan, en daarom een verstotene. De toorn van god rustte op hem. Hij was een vijand van god geworden. En zei ook David niet eens : 'mijn god mijn god waarom hebt gij mij verlaten ?'

Esav was de hebreeuwse naam voor Ezau, dus gewoon Sv oorspronkelijk, wat dus uit India komt, van Siva, wat een gelijksoortig verhaal is, want ook Siva ging diep de wildernis in met een bedelkom, om zo tot de godin parvati te komen, waarmee hij geboorte geeft aan ganesha, de god met het olifantenhoofd, als beeld van de wachter van de tong, oftewel de diepere egyptische mysterieën omtrend kain. Ook Kain was een verstotene en kwam aan in het land Nod. Ook Kain klaagde en weende over zijn lot. Het loopt allemaal parallel aan het ishmael verhaal. Moet de mens niet eerst verstoten worden, loskomen van waar hij vandaan kwam ? De mens moet komen tot het vreemde, en komt daar niet zonder de verstoting. De mens zoekt het dan onder tranen maar zal het niet vinden, totdat het vreemde hem opneemt. Wee de mens die tot de normale stadsgoden komt in plaats van tot de vreemde wildernisgodin. Als de mens niet verstoten wordt en iedereen spreekt maar wel over hem, dan is er iets goed mis. Ezau weende bittere tranen, en ging rond met de bedelkom, want dat is de enige weg om tot de natuurgodin te komen. Uiteindelijk zien we dan weer de verzoening tussen Jakob en Ezau, en spreken we van de kus van Ezau, een kus als een mengsel van dikke saliva en tranen. Het zijn twee kanten van dezelfde munt. Daarom moet de mens soms eerst de hoop geheel verliezen. Een mens in wanhoop is de ware vruchtbare bodem, niet de mens in valse, overmoedige zelfverzekerdheid. Daar kan niks meer bij. Valse hoop zou de mens nog teveel vast laten houden aan de stad.

Ezau zocht het onder tranen. Hij was een gebroken man. Ook David heeft deze tranen gekend, en ook Jezus. Het zijn de tranen van de verstoten Ishmael. Maar alleen zo komt de mens tot het vreemde. In tranen zal de mens het ontvangen, opdat de mens het niet corrupt zal kunnen maken. Ezau had het juiste deel gekozen : de bedelkom. Hij gaf niet om eerstgeboorterecht, sociale status, familie posities. Ezau was de hongerende. Hij was de wildernis man. Hij stond niet te protsen in de stad. Nee, hij ging de eenzame wildernis in om op jacht te gaan naar de dingen die waren verloren en vergeten, om op zoek te gaan naar zijn ware identiteit. Hiervoor hongerde hij. Ezau was een Ismaeliet. Hij ging geheel de rivier over, net als Siva, om te komen tot een geheel andere tent, van de tentgodin, Parvati. Ook Ezau ging tot de vreemde vrouw.

Ezau ging door de droge jumada maanden, om zo te komen tot de rajab maand van de ontwapening, waarvan de tranen een beeld zijn. Een mens die huilt wordt ontwapend. Het is een diepe ontlading. De mens moet loslaten. Ezau moest huilen, anders zou hij nooit tot het vreemde kunnen komen. Hij moest alles van de stad loslaten. Door het huilen komt de mens weer terug tot de wildernis en het vreemde. Dan voelt de mens zich weer heel anders. De verstoting is wreed, maar dan zal de vriendelijkheid van het vreemde de mens ook weer verbazen. De natuurwreedheid is uiteindelijk zoet, als een moederlijk instinct om haar kind te beschermen. De moeder moest het kind wel uitschakelen, want het kind had een valse identiteit gekregen. Zo neemt de moeder het gevaarlijke speelgoed weg. Alles stroomt, alles zal ook weer voorbij gaan. De mens mag daarom kijken naar de natuurrivier wanneer hij met verworpenheid in aanraking is gekomen. Het is niet het einddoel, maar slechts een onderdeel van iets veel groters.

Ieder mens is gelijk. Ieder mens gaat door hetzelfde heen en moet door hetzelfde heen. Daarvan is het communisme een symbool. Het zijn archetypes. Alles moet gezien worden vanuit de grotere context, en alles moet benaderd worden vanuit de grotere context. Laat het zo altijd weerklinken in je gedachten, waarin de grotere context het klankbord is voor alles wat je denkt.

Ezau kwam tot drie vreemde vrouwen :

Adah – sieraad (de shawwal maand van de logistiek)

Bashemath – het zoete, of zoete geur (vgl. het suikerfeest als schakel tussen de ramadan en de shawwal maand)

Oholiybamah – nomadische tent in de wildernis, tent van de moeder schoot, wat in de wortels ook aanbeddingsplaats van een cultus betekent (vgl. bakah, mekka)

jumada maanden – droogte, woestijntocht, de bedelkom van ezau
het wonder van de vrouw

rajab – ontwapening, de tranen van ezau

shaban – afzondering, de verstoting van ezau

ramadan – vasten, minderen, de honger van ezau

het suikerfeest

shawwal – logistiek, opname, het sieraad van ezau

dulqida – ge oefenheidheid, bezit zijn, de kus van ezau

dulhijjah – bedevaart naar bakkah, het vreemde, de ballingschap van ezau

Ezau, esav in hebreuws, is suw in het aramees, komende van het Egyptische sa, sw, die samen met Re door de onderwereld ging. Sa, sw, betekent kennis, onderscheiding, bewustzijn, en sprak voor Re de poortwachters aan in de uren van de nacht. Altijd weer was sw aan Re's zijde. Ook staat hij voor schepping, creativiteit. Altijd weer is dit de ontwapening van Re, de tranen van Re, waardoor hij uiteindelijk door de poorten kwam, oftewel de tranen van Ezau, de huilende Ezau. Re verandert in de litanie van re ook in de huilende. Sw is de ingewijde in het mysterie van de tranen. Re kon alleen winnen door de ontwapening. Als de islamieten het hebben over Isa, over de islamitische

Jezus, dan wijst dit in principe ook gewoon terug naar Esau, die een jesus van het OT was, de huiler, wat dus zijn oorsprong heeft in de egyptologie als de gids van re. Uiteindelijk opent de traan de poorten van de onderwereld, telkens weer. Hiertoe was sa, sw, uitgezonden. Isa zou je kunnen zeggen, die ook zal terugkeren in de islamitische eschatologie (eindtijdleer), samen met de mahdi. Ezau zal dus wederkomen om het volk terug te leiden tot de tranen en de initiatie in de leer der tranen. Het is een belangrijke gids in de onderwereld van Egyptische oorsprong, de sa, sw. Dan zal de rajab maand dus daadwerkelijk aanbreken in het mensenleven.

Ra werd dus tot Sw, tot Ezau, de huiler, anders zou hij de poorten niet doorkunnen. Alleen de tranen zijn het toegangsbewijs tot het paradijs. Zij met droge gezichten zullen niet kunnen binnenkomen. Het mysterie van Ezau zal begrepen moeten worden. In de droogte en de bevrorenheid van de jumada maanden wordt de mens al afgeremd, loopt de mens vast, omdat de mens niet snel tot het vreemde kan komen. De mens moet eerst ontwapend worden, en dat gaat door de tranen die ontstaan door het vastzitten, door de verstoting, wat zijn hoogtepunt heeft in de shaban maand vlak voor de ramadan. De mens huilt, en nog steeds is het er niet. De mens is nog steeds verstoten. Ezau zocht het onder tranen maar vond het niet. Er was geen plaats voor berouw, geen plaats voor genade. Ezau moest de diepte in, en zou zo tot ramadan komen. Ezau was een Ismaeliet. Zo werd Ezau uitgehongerd, om hem klaar te maken voor de initiatie in de ware logistiek, de logistiek van de wildernis. De stad is valse logistiek, altijd maar weer op de verkeerde plaats zijn, op het verkeerde tijdstip tegen de verkeerde prijs. Daarom was Ezau een balling geworden om hem daar tegen te beschermen. Hij werd gevoerd tot de donkere, vreemde tent in de wildernis.

Jezus weende bittere tranen van angst in de hof van Getsemane, biddende of de drinkbeker van het lijden van hem weg genomen mocht worden, maar hij beleed ook dat god's wil zou geschieden. Hij moest de beker tot de laatste druppel leegdrinken.

Hoofdstuk 26. de kus van ezau

Genesis 27:38

En Ezau sprak : 'Zegen mij, zegen ook mij.' En hij smeekte en barstte in tranen uit.

De zegen was al weg. Ezau was bedrogen, in de val gelokt. Hij smeekte en huilde, en dat werd nog erger toen hij zag dat hij niet meer terug kon. Hij was verstoten van het eerstgeboorterecht. Dit kreeg Ezau te horen :

'Zie, ik heb hem (Jakob) tot een heerser over u gesteld, en al zijn broeders heb ik hem tot knechten gegeven, en van koren en most heb ik hem voorzien; wat kan ik dan voor u doen, mijn zoon?'

In de uiteindelijke verstoting kwamen de tranen van Ezau tot een hoogtepunt. Toen barste hij pas echt in tranen uit, en smeekte weer. Was er dan nog niet een hele kleine zegen voor hem overgebleven ? Had hij dan echt daadwerkelijk alles verloren ? Ezau was in grote paniek en grote wanhoop. Hij haatte zichzelf en werd verscheurd door wroeging. 'Oh, had ik het maar niet gedaan.' Maar het was al te laat. Toen werden er deze woorden gesproken :

'Zie, ver van de vette streken der aarde zal uw woonplaats zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.'

Ezau zou tot de ramadan geleid worden, de plaats van honger. Ezau had toen een hele grote bitterheid naar Jakob toe die hem dit allemaal had aangedaan. Daarom moest Ezau eerst door de shaban maand gaan van de verstoting, de maand voorafgaande aan de ramadan. Hij moest alles achterlaten om het vergetene en verlorene te vinden. En voor de shia islamieten is dit een belangrijke maand, omdat hierin de mahdi geboren is, die de mens verzoent met God. SIA of sa, sw, was de gids van ra door de onderwereld, wat tot ISA werd in de koran, oftewel de islamitische jesus, die niet god was, en ook niet de zoon van god. De shia in de islam zijn de sjiiten, wat terugwijst op de shitta jongens in de amazonologie, zij die zijn teruggekeerd tot de amazones. Shitta was in de oertaal een reinigingsritueel. Zij zijn de wedergeborenen door de moeder-anus van het oer-oerwoud van het onderbewustzijn. Dit zijn dus veel diepere fundamenteën van het jesus mysterie. Het is een uitdaging in deze tijd om tot een heel ander beeld van jesus te komen om te zien waar het daadwerkelijk voor staat, en dan komen we bij ezau uit, en uiteindelijk ISA, SIA, de shia, terugleitend tot het shitta mysterie van het amazone oer. Er is voor een mens geen tijd te verliezen want de valse stadse schoonheid van Kakia is ziekelijk en hysterisch bezig om de mens totaal voor haar te zombificeren. De cosmetische industrie waar veel moderne westerse stadse vrouwen vandaag de dag aan verslaafd zijn zit vol met heksen-drankjes om het brein van de mens onder zware hypnose te houden, in dienst tot kakia. Het zijn chemische dodelijke cocktails voor de ziel, wat uitbundig op de nagels en de lippen wordt gesmeerd, opdat de vrouw haar camouflage verliest, en zo ook het kind de camouflage verliest, en geen veilige donkere, natte baarmoeder meer heeft als schuilplaats. Zo sterven zowel moeder als kind, en ze worden opgesteld in de stad als reclame borden.

Daarom moest Ezau wel komen, en hadden we niet slechts een Jakob. Ezau leidt terug tot de ware Rebekkah, de vreemde Rebekkah, Bakkah, Mekka. Uit haar anus was hij geboren. Zij is de duistere rebekkah van het amazone oer.

Deze mythes schreeuwen om diepte, want de stad overweldigt en zombificeert. Ezau moest terugkeren tot zijn ware moeder. De kus van Ezau is een groot mysterie.

Het speeksel van Kakia is een slangengif waarmee ze haar cosmetische rotzooi heeft gemaakt, godslasterlijke chemische giften waarmee ze de hoofden van de mens dolmaakt en hen tegen elkaar opzet. Ook haar moedermelk heeft ze er doorheen gemengd. Alleen Ezau zal aan haar ontkomen. Hij werd teruggefloten door de amazones. Genoeg was genoeg.

Als een vrouw haarzelf opmaakt naar kakiatische maatstaven met de felle aandachtstrekende kleuren van de stad, dan wordt ze een jaagster voor kakia, als een verkeerslicht voor de stadse man. Ook zal zij zo het kind doden. Dit zijn nakers, de levensgezellen van de nephilim. Ezau moest terugkeren tot de duistere oer-anus van het oerwoud, om in haar wederomgeboren te worden. Hiertoe moest Ezau eerst verstoten worden. Ezau moest opnieuw begrijpen wat nu het daadwerkelijke verbodene was, als in de eerste maand van de islamitische kalender. De oer-anus was oorspronkelijk een jachtzintuig. De mens kan de gevangenneming niet voorkomen. Dan wordt de mens in een gesloten hof gezet, in een kooi, in een stelsel van limieten, in de eerste maand, de muharram. Hier kan de mens geen oorlog meer voeren. Hier moet de mens de tentendienst weer leren. Zo wordt de mens voorbereid op de demonologie in de tweede maand, de safar, zodat er in de daaropvolgende lentemaand een duistere geboorte van mohammed zal zijn. Daarna is er weer een lentemaand, en dan volgen de droge maanden.

Ezau ging in gevangenschap, waarvan de vreemde vrouwen een beeld waren. Zij waren de vrouwen van het beloofde land. Een vrouw is niet zomaar een vrouw, maar een heilige gevangenschap voor de man, waarin de man wedergeboren kan worden en wederopgevoed. De vrouw is de bron, en de bron beveiligd haar kinderen, en camoufleert ze ook. Daarom gebeuren er zoveel verwarrende dingen in een mensenleven, omdat de mens deze code niet begrijpt. De vrouw is een zeer abstract wezen, een principe. Zonder de vrouw overleeft de man niet. Dit zijn realiteiten, archetypes, binnen de mens zelf.

Ezau moest op zoek naar het jachtszintuig. Hiervoor moest hij de duisternis in.

Hoofdstuk 27. het logistieke sieraad van ezau en het natuur communisme

Wanneer de mens huilt dan maakt de mens contact met het vreemde. De mens voelt zich vreemd en zwak, kwetsbaar, wanneer de mens huilt, maar het kan ook heel veilig voelen en vreemd, buitenaard. De mens wordt dan soms zelfs opgenomen tot een andere sfeer. Het is ook niet zo vreemd. Bakah, het vreemde, de oorspronkelijke naam van Mekka, het smalle pad, betekent in het Hebreeuws 'huilen' zoals in de passage waarin Ezau huilt in Genesis 29:38 wordt dit woord in het Hebreeuws gebruikt.

In de stad zegt men : 'Niet huilen.' Of nog erger : 'Een man huilt niet. Dat is iets voor vrouwen.' Maar de tranen zijn de schoonheid van de man. Ezau werd getooid door zijn tranen als een welgevallig geschenk voor de natuurgodin, voor Rebekkah. De diepte der kennis wordt door tranen gedragen en is een welgevallig offer voor de godin van het leven, de levensbron. Waarom zou een man dan niet huilen ? Dat zou kakaitische bedriegelijke theologie of theosofie zijn. Nee, de mens moet huilen, opdat de mens niet vastloopt. Het zijn de rivieren die zo kunnen stromen. Als je kunt huilen, dan is dat een teken dat je nog leeft.

De hemel weet dat we ons nooit hoeven te schamen voor onze tranen, want ze zijn regen op het verblindende stof van de aarde en bedekken onze harde harten. - Charles Dickens

Je vreugde is je verdriet ontmaskerd. En de zelfde bron waaruit je gelach opsteekt werd vaak gevuld met je tranen. En hoe anders kan het zijn ? Hoe dieper dat verdriet in je wezen gekerfd is, hoe meer vreugde je kunt bevatten. – Kahlil Gibran

Wat water is voor het lichaam om het te wassen, zo zijn tranen om de ziel te wassen. – Joods spreekwoord.

Zware harten, zoals zware wolken aan de hemel, worden het best verlicht door een beetje water te laten te laten stromen. – Antoine Rivarol

De ziel zou geen regenboog hebben als de ogen geen tranen hadden. – John Vance Cheney

Het verbodene is in de islam verbonden aan de eerste maand, muharram. Het verbodene is dus verbonden aan een tijdperk, en gaat in dit geval om de oorlog, zoals er wel meerdere maanden zijn

waarin de oorlog verboden is. De mens moet eerst aan bepaalde voorwaarden voldoen voor de demonologie. De tweede maand is dan juist een oorlogsmaand. We kunnen de boom van kennis dus alleen benaderen door de logistiek.

De betraande kus van Ezau is een vreemde kus. Ezau was altijd een vreemdeling in zijn eigen land, omdat hij een wildernis mens was die de logistiek kende. Hij was niet snel van vertrouwen, maar toch werd hij bedrogen door Jakob, misleid, omdat hij in een positie van honger terecht was gekomen. Ook Adam werd in een onbehoed moment door Eva misleid. Adam is ook het wortelwoord van Edom, het volk van Ezau. Ezau was de huilende misleidde. Hij was in een valstrik gelopen. Waarom ? Omdat hij moest mengen. Hij moest opgenomen worden. Dat is ook de hebreeuwse betekenis van arab, wat ook donker worden betekent, en wat verbonden is aan de wildernis, de arabah, als het terugkeren tot de donkere moederschoot. Daar staat ook geheel arabië voor, rb, ook verbonden aan de rjb, r'b maand van de islamitische kalender, als de maand van de ontwapening. Alleen door de ontwapening komt de mens tot de wildernis, en dat is dus tegelijkertijd leidende tot de ware bewapening van de tranen van Ezau. Arab is een woord van verzoening in het hebreuws wat tot uitdrukking komt in de betraande kus van Ezau. Dit kan alleen in de logistiek plaatsvinden, de maand na de ramadan (shawwal) wat als het sieraad van Ezau is. Ook lezen we in Genesis 28 dat Ezau een ismaelitische vrouw toevoegt, genaamd Makalat, een dochter van ishmael, wat verzwakken betekent, minderen, want Ezau moest minderen, zoals de profetie uit hoofdstuk 27 sprak. Makalat was de ramadan van Ezau, opdat hij tot Adah zou komen, zijn sieraad van de logistiek, oftewel zijn shawwal maand na de ramadan, wat de maand van de opname is. Hierin ontvangt hij zijn halsketen en de heilige gebondenheid. De nadruk op de ramadan, die nodig is voor het betalen van de zakaat, de armenbelasting, in de islam, is een vervulling van de profetie van Genesis 27 dat ezau ver van de vette streken der aarde zou leven, en zonder dauw des hemels van boven. Maar daarna als hij tot goede oefening zou komen (vgl. areta), dan zou hij het juk van zijn broeder Jakob verbreken en overwinnen. Dat gaat om de logistiek na de ramadan. De vrouwen van ezau stonden voor deze natuur dynamieken. Hij zou niets zomaar gedaan kunnen krijgen. Hij moest volharden.

De islam was ontwikkelingshulp communisme, het communisme van de armenbelasting, van de eerlijke verdeling, als een zorgzame natuurmoeder, nog voordat het Russische communisme kwam opzetten. De islam is een natuurcommunisme. Dat is waar het in de logistiek om gaat. Er is dus een groot verschil tussen natuur-communistische logistiek en stadskapitalistische logistiek. Dit lag allemaal verborgen in het logistieke sieraad van Ezau. Het was een natuursieraad. Ezau moest tot dienstknecht worden van de natuurgodin, van Eva, zoals Adam dat was. Daarom is er een strijd tussen Abadja, de abad, dienstknecht, van jah, havah, oftewel Eva, en Edom, het volk van Ezau. Ezau moest eerst verbroken worden en vernederd, opdat hij zou kunnen dienen.

Abadja:6

Hoe wordt Esau doorzocht, worden zijn verborgen schatten opgespoord ?

:2 – Zie, Ik maak u klein onder de volken: gij wordt diep veracht.

Hiertoe is de islamitische kalender een beeld. De mens moet hier doorheen om een abad-ja te worden, een dienstknecht van eva. Uiteindelijk was het de hoogmoed en overmoed van ezau die hem had misleid. Dit wordt in het boek Abadja aan de kaak gesteld. Jakob kan in dit opzicht ook de zonde van Ezau zijn, of zijn ego. Daarom moet Ezau Jakob overwinnen, en zal hiertoe in staat zijn, zoals Genesis 27 profeteerd, door areta. Dit is dus iets wat in Ezau zelf moet gebeuren. Dit gebeurt alleen als Ezau door zijn volharding in de oefening komt tot de diepte van alles. Hij moet leren inzien dat het ware communisme een toetsen is aan de context van alles.

Hoofdstuk 28. Wie is Sheda ?

Sheda spreekt altijd mee met de meerderheden, en spreekt altijd de minderheden tegen. Sheda is laf en staat altijd aan de kant van de machthebbers, altijd aan de kant van de elite. Sheda weet het altijd beter en twijfelt niet aan wat zijn hogeren hem vertellen. Sheda is laks.

Sheda wil altijd meer, altijd meer kracht. Sheda haat zwakheid, en veracht het. Sheda wil altijd de gemakkelijke weg volgen. Sheda heeft geen diepte. Sheda is krokodils. Hap, slik, weg. Sheda strijdt tegen de moeder en het kind. Sheda volgt altijd de valse mannelijkheid. Hij zal er geen traan om laten vallen. Sheda is altijd ondankbaar, maar dankbaar naar zijn hogeren. Sheda is een informant.

Je zou er niet goed van worden. Als je met dit beest samen in een oerwoudsrivier ligt, dan moet je maken dat je weggomt. De hele maatschappij is zo ingericht. Je ziet het overal om je heen. Maar het is geen echte krokodil. Het is iets mechanisch, een stadse karikatuur van een krokodil. Daarom is het zo belangrijk door de hele ramadan maand heen te gaan, door het minderen, totdat de shawwal maand aanbreekt, de maand van de logistiek, van het wie, waar, wanneer en hoe. Ben je op de juiste plaats, in de juiste verhouding, tegen de juiste prijs ? Zo niet, dan val je in de handen van Sheda.

De mens moet loskomen van het sheda apparaat. Toen het sheda apparaat aan mij getoond werd was er een luid gegil. Het was vlak voordat ik in slaap viel, zodat ik nog net even wat op kon schrijven.

Ook Ezau moest ontkomen aan het sheda apparaat, aan de gehoorzame Jakob die altijd maar ja en amen zei naar wat zijn hogeren hem opdroegen. Ezau was rebels tegen het sociale systeem. Ezau was een eenling, altijd in de natuur, altijd op zoek naar diepte. Jakob zag er altijd netjes uit. Geen haartje door de war. Alles lag keurig in een scheiding, en als ze in die dagen stropdassen zouden hebben verkocht, dan zou Jakob er zeker één genomen hebben. Het was een keurige, nette, gehoorzame, goede jonge man waarvoor gedacht werd. Hijzelf hoefde niet na te denken. Hij was keurig aangekleed volgens de laatste mode. Er lag altijd een brede glimlach op zijn gezicht, en dat terwijl zijn broer de huilende in de wildernis was, zoals Jezus en Jeremia. Het kon Jakob niet deren. Jakob was een bedrieger. Daar leefde Jakob voor. Natuurlijk zien we in het latere leven van Jakob dat deze stadse houding werd rechtgezet op Pniel, waarin hij in gevecht was met God, en hij moest werken, hard werken, voor elke cent en ieder bezit, en werd zelf ook bedrogen. Uiteindelijk begon hij Ezau meer en meer te begrijpen, en uiteindelijk ontving hij de betraande kus van Ezau, en was een veranderd mens, een mens die ook Ezau in zich droeg en het koesterde als zijn laatste bezit.

Aan het einde van het verhaal had Jakob het sheda systeem overwonnen. Wij kunnen het sheda systeem alleen overwinnen door onze tranen, door de rebelse tranen van Ezau, door terug te keren tot de wildernis, waar deze rivier van tranen stroomt. Soms is het geen tijd om nederig te zijn, maar moeten we woest zijn en rebels, anders hebben we deel aan de zonde van het sheda systeem. De mens moet breken met de stadse heks, Kakia, en breken met het sheda beest waarop zij rijdt. Dit is geen echt beest, maar een nagemaakt beest. Het is een machine, waar heel veel aan mankeert. Er is dus hoop voor de mensheid.

Sheda zal altijd de meerderheid volgen, maar valt de eenling aan. Sheda weet het altijd beter, en laat zich nooit ompraten. De heks, Kakia, rijdt op haar beest. Een hele stoet volgelingen achter haar aan.

Maar Jakob en Ezau volgen haar niet. Zij hebben elkaar omarmd en elkaar gekust. Zij hielden in elkaars armen en verzoenden zich met elkaar.

Ook voor ons ligt deze boodschap : 'Gaat uit van Kakkia, ga uit haar weg, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en aan de plagen die over haar zullen komen.'

Dit houdt dus tegelijkertijd in dat we niet met haar hondje, Sheda, moeten spelen. Met haar en haar zal dit hondje ons opvreten als we te dichtbij komen. Kakkia laat graag haar hondje zien. In de nacht is het een groot beest waarop zij graag rijdt. Dan gaat zij naar de zee, met een heleboel doodse volgelingen. Allen dragen zij maskers. Zij zijn in een grote oorlog, om uw en mijn ziel.

Wee de aarde en de zee, want Kakkia is tot hen nedergedaald. Zij is hevig opgemaakt met giftige parfum. Met Sheda is zij op weg naar een vervroegd pensioen. Ook als jonge vrouw heeft zij haar oma knotje al in. Haar haar mag niet door de war gaan. Zij staat de hele dag voor haar spiegel, en kucht, want zij is de allerschoonste, en wat zijn de anderen lelijk en vies. Het is altijd weer de ander. Het spiegeltje van Kakkia liegt, zoals haar hondje Sheda, de kleine klikspaan. Alles werd gerapporteerd, zelfs de kleinste dingen. En zij liegen, liegen, zoals Jakob eens deed.

En zo komen wij tot een bitter kruis van Ezau in de natuur, een kruis van rebelse tranen, van oorlogstranen. Ezau was de bedrogene, zoals wij ook bedrogen werden in deze wereld, door de stad. De stad spiegelde alles verkeerd voor, omgedraaid. Wat wit is was zwart, en wat zwart is was wit. Sheda draaide alles om. Ezau werd erdoor verpletterd en was meer dood dan levend toen hij uiteindelijk weer in de wildernis kwam. Hij wist dat hij toen dieper dan ooit moest, want Sheda was naar hem op jacht, door Kakkia uitgezonden. Hij moest op zijn hoede zijn. Sheda kon achter elke boom zitten. Hij moest oppassen met wat hij at, oppassen met wat hij dronk. Elke stap kon de laatste zijn. Ook Ezau moest tot Bakkah gaan, tot Mekka, waar Ishmael een schuilplaats had gebouwd, samen met Abraham. Dat is de islam. Laten we daarom nu het nog kan de islam met het christendom verzoenen, want er zal een nacht komen waarin niemand nog kan werken, zoals Jezus sprak, en die nacht wordt ook in de islam besproken.

Het is niet iets voor de meerderheid, maar iets wat in jezelf moet gebeuren, en dan zal vanzelf het overblijfsel getoond worden. Dat zijn de sleutelpersonen voor je leven, die een archetype ergens van voorstellen, diep in jezelf. Leer de sleutels om je heen te ontdekken, en grijp niet naar de giftige sleutels van Sheda. Net als Ezau zijn we in dit mijnenveld.

Wij mogen daarom de logistiek van de natuur leren, de Ezaitische logistiek, door de shawwal maand, opdat we tot de dulqida maand van de geoefendheid zullen komen, de maand van Areta, opdat wij de betraande kus van Ezau ontvangen. Zo zullen ook wij uiteindelijk Bakkah, Mekka, bereiken in de daaropvolgende maand, de dulhijjah. Dan is de cirkel van de maanden weer rondgeworden en beginnen we weer bij de eerste maand, de muharram, waarin we zullen zien wat het daadwerkelijke verbodene is. Op de tiende dag wordt het Ashura feest gevierd, de dag waarop Israël tot de wildernis kwam in de exodus. Telkens weer mogen we in onszelf dit feest vieren. Het is een heilsfeit wat ook heel persoonlijk mag worden, en telkens weer opnieuw beleefd mag worden. Ook het binnengaan van Bakkah, Mekka, is een groot feest. Dit zijn allemaal nuttige, symbolische feesten binnen de mens zelf. Dat hoeft niet op gezette tijdstippen, zoals deze kalender dus ook een schuivende kalender is, de zogeheten maan-kalender. We mogen het metaforisch, filosofisch toepassen.

Het Ashura feest van de exodus komt ook weer terug in het feest waarin Adam tot de Assur boom kwam, oftewel de boom van kennis. Zo kwam hij tot een diepere dimensie. De mens in de stad wordt namelijk vaak in de waan gelaten alsof hij zich in het paradijs bevindt. Zo bedrieglijk kan de stad zijn. Maar dan moet de mens tot de boom van kennis, de boom van Assur, komen, net als

Adam, om van haar vrucht te nemen om te ontwaken, in de gnostische theologie.

Sheda is op jacht. De mens slaapt. Alleen de enkeling zal ontwaken. De rest zal doorslapen. Wat is het een mooi en feestelijk moment als de enkeling die tot het einde toe heeft volhard dan een andere enkeling vindt, zoals Jakob en Ezau elkaar na lange tijd vonden en elkaar kusten onder tranen. De betraande kus draagt dan de gehele natuur van kennis met zich mee, en ze konden elkaar versieren met de hemelse filosofieën die ze hadden geleerd. Dan is de bedevaart tot Bakkah, Mekka, tot zijn doel gekomen. Alleen de natuur kan de één tot twee maken. De stad maakt hier altijd weer een karikatuur van door haar Shedaitische flutromannetjes van hoogmoed en overmoed. Worden de armen erbij betrokken ? Neen. Altijd maar weer gaat het over de rijken en succesvollen die elkaar hebben gevonden. Aan de armen wordt niet gedacht. Die krijgen geen liefde. Het is alleen voor de Shedaitische elite. Dag en nacht staan ze voor de spiegel, geen haartje door de war. Zowel man als vrouw hebben tegenwoordig oma knotjes in. Vervroegd met pensioen gegaan. De natuur is vies. Gelukkig hebben ze hun luxe troep om hen tegen de natuur te beschermen. Hun knalfelle rode nagellak, en hun knalrode lipstick die je van vijf kilometer afstand al kunt zien als een waarschuwingsbord : 'Verboden voor de natuur.' Nee, in chemische, ziekelijke troep verlustigen zij zich, opdat ze aan de armen niet meer hoeven te denken. Totaal dement. En islamofobisch, want de belangrijkste boodschap van de islam was de armenzorg, de ontwikkelingshulp belasting, waardoor alles eerlijk verdeeld werd, oftewel het islamitische communisme. Nee, dat gaat te ver voor de shedaitische elite. Ze zouden er eens door besmet worden. De shedaitische elite is al totaal verkankerd. Zij willen niet meer genezen worden, want dat doet teveel pijn, en pijn is vies, want dan moet je de ander weer voelen. Ze voelen niet. Ze verbeelden slechts. Allemaal pretentie.

Wie, waar of wat ? Het zal hen allemaal een rotzorg zijn. In hun rolstoel rijden ze overal naartoe met hun flutromannetjes waardoor ze zich de koning en de koningin wanen. Kakia is getrouwd met Sheda. Het perfecte huwelijk noemen ze dat. Getrouwd met een rol closetpapier. De hele dag maar op de wc zitten om alles eruit te poepen. Weg, weg, weg ermee. Wij verdiepen niets, wij willen dat allemaal niet. Weg ermee. Hup, poep het er maar uit. Lekker de hele dag doorpoepen op de wc, spiegeltje in de hand. Tekeningetje erbij. Hup, bedrieg de zaak maar. Lekker poepen op je troontje de hele dag door, over anderen heen. Geboren op de wc. Dan weer even wat flutromannetjes lezen. Hup, wat is het leven toch mooi. En maar weer poepen. Zo gaat dat daar de hele dag door. Dat is wat het grote bedrog van de stad doet. Ze zijn er blij mee. Hoeven ze ook niet na te denken. Het zijn kinderen die nooit opgroeien, en weer babies worden, als varkens rollende door de modder.

Daarom vluchtte Ezau, en daarom was Ezau rebels. Daarom moest de islam komen, en daarom moet het christendom verzoend worden met de islam. Daarom moet een mens tot Bakkah komen, tot Mekka. Wat is het ? Jeremia zei : Vlucht zolang het nog kan. Het vreemde zal komen. Jeruzalem en haar tempels zullen branden. Maak dat je weg komt. Blijf niet staan of treuzelen. Wie geeft er gehoor ? Alleen de eenling zal gehoor geven, alleen de Ezauit.

De mens droomt, de mens waant, en het zijn allemaal parasieten, en de mens liegt, liegende totdat hij brandt. Jeremia kijkt op een afstand naar het brandende Jeruzalem en schudt zijn hoofd. 'Had ik het niet gezegd ?' Maar de mens leest liever flutromannetjes. De mens denkt dat hij in een koeken wonderland is gekomen en grijpt maar raak, van koek tot koek, en maar vreten en poepen. De hele dag door. Waak ervoor. Je wordt zo meegesleurd met deze smerige, stinkende rivier als je niet oppast. Zij leven niet meer. Het is de dood zoekende de dood. Wie is Sheda ? Er is maar een bepaalde tijd voor de mens aangesteld om dat raadsel op te lossen, anders zal Sheda ook die mens meesleuren in het verderf.

Hoofdstuk 29. Het Ezautische pad in de vur

Alles is netjes in de stad, alles is keurig en geordend in de stad, alles is op z'n plaats. Er kan niets meer bij, alles is al helemaal in een eigen hoekje betutteld, er kan geen vieze vreemdeling meer bij. Ook de natuur is niet welkom, daar gaat direct een gifspuit tegenaan. Ishmael en Ezau waren natuurmensen, en die kwamen nogal vaak onder de modder thuis. Altijd waren ze te vinden in de wildernis, en op een dag hoefden ze ook niet meer terug te komen. De stad had het helemaal gehad met hen. Toen kregen ze een stempeltje op. Het waren woestelingen, als een storm, de oerchaos. De stad had alles al in hokken en vakken verdeeld, alles was al in dozen, en iedereen had al een passend hoedje op. Dus waarom moesten Ishmael en Ezau dan roet in het eten gooien? Ishmael en Ezau stonden voor de twijfel, de onzekerheid, het toetsen, want de zelfverzekerdheid en oververzekerdheid van de stad was vals en overmoedig. Oh, wat was de stad hoogmoedig en egoïstisch. Ishmael en Ezau konden er niet meer tegen. Ze hadden lak aan al die rechten en wetten, en alle spelletjes van status en familie positie. Ze verlieten de veilige stad om op zoek te gaan naar de verloren en vergeten schapen in de wildernis, de armen, de verbannen. Hiertoe bouwden ze Bakkah, de oorspronkelijke naam van Mekka, als een schuilplaats voor de verworpenen, de achtergelatenen, de vals beschuldigden.

Daarom begint de Vur ook met het boek de Orkaan, oftewel de oerchaos, de oertwijfel, als wapen tegen de valse, overmoedige zelfverzekerdheid en oververzekerdheid van de stad. Het gaat over het wachten op de bijzondere, speciale nacht, over het geduld. Ongeduldigen hebben alles al geordend. Zij wachten niet, dus maken er zelf een potje van, bouwen zelf een feestje en nemen het recht in eigen handen. Geen tijd om te lijden, geen tijd om advies in te winnen, onderzoek te doen. Neen. Alles moet snel, snel, liever afgerafeld dan helemaal niet. Nee, deze dag is vals. Daarom moet de nacht komen. En dan zal de mens op zoek moeten gaan naar de bijzondere nacht, maar de mens zal het niet vinden, omdat de mens eerst aan zichzelf moet sterven. Daarom zegt de Vur ook: 'wie zoekt zal niet vinden.' Het kan niet geforceerd worden. Het is iets van de natuur. Daarom moet geduld geleerd worden. Alleen de geduldigen kunnen de zakaat betalen, de armenbelasting. Het is iets persoonlijks, iets diep binnenin, als een gewoonte, een natuur. Zij die zomaar een keer een goede daad verrichten, af en toe wat goede werken doen, zullen het niet halen. Het moet de persoonlijkheid van de mens zijn, het karakter. Goede daden op zich zullen weer vergaan. Het gaat erom je leven te geven, door in geduld aan jezelf te sterven.

Alleen de oerchaos, de orkaan, kan hier doorheen komen, haar weg vinden, tot het paradijs, stelt de Vur in het eerste boek. Alle herinneringen die het mensenleven ziekelijk geordend hebben moeten het vuur in. De twijfel moet weer komen. Weg met al die valse zekerheden van dit is dit, en dat is dat, en die is zus, en die is zo. In de stad hebben ze altijd het hoogste woord en altijd wat op de ander aan te merken, in oppervlakkigheden: 'Oh, kijk eens hoe die zijn haar heeft zitten.' 'Oh, moet je die broek zien.' En ga zo maar door. Om ziek van te worden dat ze het altijd over uiterlijkheden hebben. Ook bij ons in de familie vroeger bij de tv. Het is alles waar ze het over kunnen hebben. Je zou wel met een geweer het beeldscherm aan flarden willen schieten. De stad aanbidt het boze oog, en ze hebben alles verdraaid. Het oog liegt. Sluit je ogen als je wil leven. We zijn in het oerwoud, en de roofdieren gebruiken gevaarlijke kleuren en vormen om de mens te verleiden en te bedriegen. Geloof niet wat je ziet, want het is uitgezonden om je te doden. Een stuk vlees is alles wat je voor hen bent. Het zijn jachtpatronen. De mens is totaal gevloerd.

Dan zitten de omaatjes breiend bij de tv. 'Nou zeg, moet je die lippen van die vrouw eens zien.'

wordt er dan gezegd. Nee, zij hebben lekkere bekjes wouden ze zeggen, met hun oma knotjes in en hun uitpuilende ogen die altijd de ander naar beneden willen praten opdat ze zelf hoog en droog veilig zijn onder moeder's vleugels. Het zijn afweertaktieken. Ze praten over de ander, zodat er niet over hen gesproken kan worden. Als er dan wel iets over hen wordt gezegd, dan zeggen ze : 'Ik zei het het eerst.' Alsof het daar om gaat wie wat het eerste zegt, wie het eerst komt die het eerst maalt. Maar hiermee zijn ze shedaitisch geprogrammeerd dat het niet om de waarheid gaat maar om wie er het eerste wat zei of deed. Net zoiets als wie het eerste de ander door de kop schiet heeft altijd gewonnen. En zo lijden de geduldigen tijdelijk onder dit gedrocht. 'Get them before they get me,' denkt dit gedrocht, maar zo maak je natuurlijk geen vrienden, en zo zul je aan het einde geheel alleen en eenzaam overblijven, en is er niets meer voor je over. Je hebt alles in je overmoed weggemaaid, de schepen achter je verbrandt.

Daarom : vuur in de herinneringen. Er is een pad van diepere dromen hier doorheen, stelt de Vur (1:21). Staar eens naar de vissen in de rivier in plaats van naar je herinneringen (1:22). Maar dat is een oorlog, want de herinneringen slaan dan weer toe, en dan moet de mens tot de oerchaos komen, de woeste rivieren, en komen tot de paardrijders, stelt de Vur in het eerste boek. In de tweede bijbelse mythologie reed Adam op het rode paard van Ezau, dieper de wildernis in. Ook in het boek Openbaring wordt dit rode paard getoond, wat zal komen om oorlog te brengen, de valse vrede van de aarde weg te nemen. Het zal rebelseheid brengen, zij die durven deze woeste rivier over te steken, contact te maken met het vreemde, als een brug tussen het christendom en de islam. De mens moet weer durven twijfelen, want dat is de enige brug over deze rivier heen. Zelfverzekerden zullen in deze rivier vergaan. Twijfel niet weinig, maar veel. De twijfel is de wever van de komende wereld.

Dat is ook wat de stormbloem is in de Vur, het geheim van het alles achterlaten. Alleen als je dingen weer in twijfel durft te trekken zal dit gebeuren (boek 119).

Ook Adam moest het pad van Ezau op, moest zijn eerstgeboorterecht verkopen, opgeven, zijn paradijselijke rechten, om de diepte van de kennis in te gaan, op het rode paard van Ezau, dieper in de buitenwildernissen van het paradijs. Hij verloor ook alles, en zocht het onder tranen, maar tevergeefs. De tranen brengen ware vruchtbaarheid. Eerst moet de mens sterven aan zichzelf en zijn herinneringen.

Hoofdstuk 30. Ramadan – de spanning tussen pasen en pinksteren

Sheda is de stad van Kafia, die de mens geheel insluit. Je krijgt een huisje en daar ga je, tenzij je in de natuurlogistiek bent. Anders zullen de muren je opvreten, en dat doen ze toch wel. Hoe kan de mens uit Sheda ontsnappen ? Door de logistiek, de shawwal maand na de ramadan. Maar velen komen nooit door de ramadan maand van het vasten en minderen heen. Ze stoppen ergens halverwege. Zo komen ze tot de valse logistiek van Sheda.

God is niet iets of iemand, geen zelfstandig naamwoord, maar een werkwoord, een staat van zijn. David had een zieleworsteling met God in Psalm 39, en dat is wat het gebed is.

13 Hoor mijn gebed, Here, en neem mijn hulpgeroep ter ore,
zwijg niet bij mijn geweën,
want ik ben een vreemdeling bij U,
een bijwoner gelijk al mijn vaderen.
14 Wend uw blik van mij af, opdat ik mij wederom verblijde,
eer dat ik heenga en niet meer ben.

Hij noemt zichzelf een vreemdeling omdat hij in een vreemd land was gekomen, als een balling. Al het godsgebeuren was hem een beetje teveel geworden.

2 Ik had gedacht: ik wil mijn wegen bewaren,
opdat ik niet zondige met mijn tong;
ik wil mijn mond met een muilband bedwingen,
zolang de goddeloze voor mij staat.
3 Ik was verstomd, sprakeloos,
ik zweeg, verstoken van het goede;
maar mijn smart werd heviger,
4 mijn hart gloeide in mijn binnenste,
bij mijn verzuchting laaide vuur op;
ik sprak met mijn tong –

10 Ik ben verstomd, ik doe mijn mond niet open,
want Gij zelf hebt het gedaan.

Hier zien we hetzelfde vuur als bij Jeremia die het niet meer kon tegenhouden. Eerst moet de mens door de ramadan ervaring, het vasten, het minderen, het hongeren, het verstommen, en dan zal de natuur vanzelf de mond openen wanneer het nodig is in de logistiek van de daaropvolgende shawwal maand. Je mond zal dan geopend worden op de juiste plaats, tegen de juiste persoon, op het juiste tijdstip, in de juiste hoeveelheid, en in de juiste verhouding. Dit zijn de vreemde tongen die de mens moet ontvangen, zoals op het pinksterfeest gebeurde. Echter, dit was in Israel het oogstfeest. Er wordt dan uit het boek Ruth gelezen, het boek van de oogst. Ruth sliep op de dorsvloer aan het voeteneinde van Boaz, en zij werd ervoor beloond dat zij niet met andere mannen was meegegaan, zoals Heracles aan de voeten van Areta sliep in de wildernis, en ervoor werd beloond dat hij niet met Kakia was meegegaan. Het zijn metaforische verhalen over geduld, over het volbrengen van de ramadan totdat het natuurzoete shawwal feest aanbreekt.

Hoe kan een mens iets doen of zeggen buiten het oogstfeest om ? Dat is wat Kakia de mens aanbiedt, maar het is vals en leidt tot de dood. Ruth trouwde met Boaz op grond van oogst principes, zoals ook Heracles omgang had met Areta op basis van oogst principes. Zonder de natuur erbij te betrekken en geduld te oefenen is alles waardeloos en geforceerd. Daarom leidde Calvijn de mens tot de put waarin de mens zijn eigen wil moest verliezen en onderworpen moest zijn aan de wil van de natuur, oftewel de oogstkennis. De uitverkiezing was dus in diepte gewoon puur een oogstfeest, en de relatie die de mens had met God. Zo werd het kaf van het koren gescheiden.

Er is dus een groot verschil tussen het vuur van de stad en het vuur van de natuur. Het vuur van de natuur is meer een subtiele vurigheid.

Ragnarok, oftewel de Noord-Germaanse ramadan, loopt over in de komst van Surtr, de komst van het natuurvuur. Surtr komt daarvoor op zijn schip met de doden en de bewoners van hel, tegenwoordig uitgebeeld door het sinterklaasfeest, wat ook gelijkstaat aan het suikerfeest ter afsluiting van de ramadan in de islam (id-al-fitr). In de Noord-Germaanse mythologie worden dan de bruggen tussen de goden en de mensen afgebroken, als een strijd tussen het kapitalisme en het

natuurcommunisme. Dat is dan ook wat het surtr feest is, of het suikerfeest, dat de mens de context gaat zien, en dat er gelijkheid zal zijn, waarvan het communisme een symbool is. In Israel komt het oogstfeest dus na het paasfeest. In Israel is het pasen de viering van de exodus, waardoor het volk tot de wildernis kwam om te hongeren om zo los te komen van alles, en op het hoogtepunt daarvan was er het oogstfeest. Dat is in het christendom ook de spanning tussen pasen en pinksteren. Het laat zien dat er voor alles geduld nodig is.

Ragnarok werd in het Zuid-Germaanse de godenschemering genoemd. Hierin zouden de goden ten onder gaan, opdat de mens de eigen verantwoordelijkheid zou leren. Ook de mens zou ten onder gaan. Er zou een andere schepping komen. Het is een beetje als de afgod van de stad die aan het kruis moest sterven opdat het vreemde zou kunnen komen, oftewel de spanning tussen pasen en pinksteren. Surtr is dus het pinksterfeest van het germanendom, waarin het natuurcommunisme de ware verzoening is. Het zijn uiteindelijk hele zoete momenten die maar kort duren, want daarna moet de mens de logistiek in van de shawwal maand. Er moet werk gedaan worden. Vandaar dat de mens zich niet blind moet staren op het suikerfeest. In het suikerfeest wordt er ook heel veel vernietigd, wordt er een offer gebracht voor de armen, opdat de natuur weer in balans komt. Surtr komt met het natuurvuur. De tweede bijbelse mythologie van de Vuh stelt dat het natuurvuur voort zal komen vanuit de oermelk. Het zal de dag zijn waarop het ijs zal branden, en dit is puur metaforisch natuurvuur. Het zal de gehele wereld op z'n kop zetten.

De mens komt dus niet tot het suikerfeest door een jaartje ouder te worden, zoals het bespottelijke verjaardagsfeest stelt, maar alleen door het proces van de ramadan, de tocht door de wildernis, volledig te begaan. Hierin mag de mens dus niet sjoemelen, niet afrafelen, niet spijbelen, zoals bij het verjaardagsfeest. De mens moet stoppen de feesten van Kakia te vieren en moet terug keren tot de natuurfeesten van Areta in de wildernis. Dit zal geen letterlijke, vaste kalender zijn, maar een symbolische, logistieke natuurkalender.

De uittocht door Mozes tot de wildernis ging maar half de wildernis in, en raakte toen vast in Kakiatische afgoderij. Daarom stelt de Bilha dat de ware exodus behoorde tot het volk van Ismael, die in diepe verworpenheid tot het vreemde land kwam (Bakkah, Mekka), in de diepte van de wildernis, de ramadan, oftewel de hongertocht, volledig volbracht. Dat is het ware suikerfeest.

Zoals er dan een opname is in de shawwal maand na de ramadan door de shawwal godinnen in de exegetische islam, zo is dit de opname door de valkyries in het Noord-Germaanse en door de walkuren in het Zuid-Germaanse. Ook Heracles werd door zijn tocht in de wildernis, door het achterlaten van Kakia, opgenomen door de Aretaitische godinnen. Al met al is dit ook de ware opname in het NT waarover Petrus en Paulus spreken. Beiden waren zij Aretaieten die Areta verwachtten in de Griekse grondtekst. Dit is pure mythologie, want Areta betekent geoefendheid en initiatie, vaardigheden, wat dan ook de daadwerkelijke betekenis is van de opname. Zij die geen vaardigheden hebben aangeleerd op dit niveau zullen dus niet tot de opgenomenen kunnen behoren.

Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan, omdat hij het volk had laten vastlopen door zijn overmoed. Het volk moet dus verder gaan, door de Mosaische mythologie te overstijgen, te komen tot het pad van Ishmael die uiteindelijk wel Bakkah, oftewel Mekka had weten te bereiken, omdat hij diep genoeg op zijn hongertocht de wildernis was ingegaan, en niet overal kakiatische offerplaatsen en vestingen had lopen bouwen zoals Mozes dit deed. Ook Jeremiah wijst op het Ishmaelitische pad, het pad van het vreemde.

Het paasfeest heeft me altijd geïnteresseerd, wat dus oorspronkelijk het hongerfeest in de wildernis was in het Judaïsme, oftewel de Israelitische ramadan. Zo kon de oogst dus gezuiverd worden. De natuur brengt altijd een oogst voort door het minderen, door het sterven, niet door het meerderen. Dit in tegenstelling tot de kakiatische stad, tot Sheda.

Er is wel een soort van shedaitische ramadan in de stadse, shedaitische kalender van Kakia. Dit is strict een vrouwen-ramadan, alleen voor vrouwen dus, de nachtelijk genoemd, omdat het om een gescheiden kalender gaat, verschillend voor man en vrouw. In de islam is het suikerfeest pas na de ramadan, maar in de sheda religie van de stad is er een groot suikerfeest in het midden van de vrouwen-ramadan, om de ramadan te onderbreken. In de stad moeten de vrouwen minderen, de vrouwen hongeren. De mannen hoeven dit niet. Discipline is iets voor vrouwen, en zo ook uiterlijkheden. Schoonheid is iets voor de vrouw. Dat wil niet zeggen dat mannen niet ijdel zijn in de stad, maar het kan de kakiaitische vrouw vaak niet zoveel schelen, want alles draait om haar eigen kuisheid. Het moet zo kuis mogelijk, vooral in de vrouwen-ramadan. De man hoeft dat allemaal niet. De man moet vaak rijk zijn, stropdas om, grote auto, zodat de vrouw een goed suikerfeest kan vieren in het midden van de ramadan. Pure godslastering, maar onderdeel van de sheda religie in de stad van Kakia. Dit feest wordt uitbundig gevierd met veel felle rode nagellak, als snoepgoed gesmeerd op de nagels, en knalfelle rode lipstick op de lippen. Zo eert de vrouw het suikerfeest goed. Als een man misvormt is door zijn ramadanloze levensstijl in de vorm van uit de kluiten gewassen spierbundels, als karikatuur van de man, dan kan de kakiaitische vrouw dat ook niet schelen, want voor de man draait het toch niet om het uiterlijk, maar om zijn portemonnee en zijn grote auto. Een groot huis is dan ook mooi meegenomen. Zo kan de vrouw ook nog eens uitbundig haar snoepfeest vieren. En omdat het de vrouw toch niet kan schelen gaat de man zich rustig te buiten in het opblazen van hemzelf, opdat hij met zijn grote misvormde spierbundels over de domme vrouw in de stad kan zegevieren. Alle ijdelheid en discipline, alle ascese, draait immers om de vrouw. De domme man denkt voor zichzelf dat kwantiteit gelijk staat aan kwaliteit, dus die blijft zichzelf opblazen als hij niet slim genoeg is voor de stropdas. Dan heeft hij in ieder geval wat, denkt hij. Geen geld, dan maar grote spierbundels, maar zelfs veel kakiaitische vrouwen trappen daar niet in, want het laat vaak de luiheid zien van de man. Veel kakiaitische vrouwen willen gewoon geld zien.

Er zijn verschillende ramadans voor de vrouw in de shedaitische kalender. Ook is er een rajab maand van ontwapening, want de vrouw moet wapenloos zijn en blijven. Wapens is iets voor de man. De kakiaitische vrouw schenkt geen aandacht aan de demonologie. Daarvan moet ze geheel ontwapend worden. Ook is er een shawwal maand van de stadse logistiek als een soort oogstfeest voor de vrouw. Bij de kakiaitische vrouw draait alles om het suikerfeest. Zoet moet ze zijn, en zoet moet ze blijven. Het suikerfeest wordt te pas en te onpas gevierd, het hele jaar door, en kinderen worden er ook bandeloos mee verwend. Het hoogtepunt voor de vrouw is dan ook de suikermaand zelf, de Jane Ewling maand, genoemd naar een klein meisje die verzot was op snoep en in allerlei gedaantes kon veranderen om dit te krijgen. Het is het absolute hoogtepunt van de shedaitische kalender, en wordt ook wel de bedevaartsmaand genoemd. De hele maand door wordt Jane Ewling uitbundig vereerd, en worden er vrome pelgrimstochten georganiseerd naar het graf van Jane Ewling ergens aan de rand van de natuur. Deze maand wordt voorafgegaan door de shaban maand, waarin de vrouw haarzelf afzonderd en haarzelf voorbereid op de suikermaand, de maand van Jane Ewling. Het is een belangrijke drie-eenheid voor de shedaiet : Kakia, Sheda en Jane Ewling. Jane Ewling is het snoepmeisje, als het snoephuisje van de heks van Hans en Grietje. Dat is wat de stad is, lieve mensen. Laat je niet, nee nooit, bedonderen. Kakia is op jacht, en heeft de mens al gevangen. Ook de suikerfeesten middenin de vrouwen-ramadans worden Jane Ewling feesten genoemd, de kleinere Jane Ewling feesten, en zo wordt haar feest het hele jaar door gevierd. Het is een bepaalde vorm van Kakia, als haar innerlijke verwende kind.

Ik kan me herinneren dat ik op een economische hogeschool ging rondkijken vanwege beroepskeuze. Ik kwam er kotsmisselijk weer vandaan. Alles draait daar om geld. Daar moet je dan de hele dag mee bezig zijn. Puur zielsdodend. Maar velen kiezen hiervoor, ook in mijn familie. Die ging er naartoe, en die. In de stad draait alles om geld. Zo ook in de sheda religie van Kakia. Geld, geld en nog eens geld. De vrouw vast hiervoor, opdat zij een grote geldoogst zal hebben, in de vorm

van de stadse man. Zo worden huwelijken gesloten, op die basis, en zo brengen zij geld-parasieten voort vanuit een zwart gat in het universum. Ontwaakt, gij die slaapt.

De vrouw viert de nachtelijke maand, oftewel de vrouwenramadan, als een ijdele discipline, voortijdig onderbroken door het suikerfeest. Even bijkomen, even bijtanken. De man in de stad heeft al helemaal niks met de ramadan maand te maken. Dat is een werkpaard. Die moet verdienen, vermeerderen, niet verminderen. De kakiatische vrouw zal er voor zorgen dat ze een goed werkpaard koopt. Kan ze geen stropdasman vinden, rijk, met grote auto, dan moet ze met minder genoegen nemen. Maar als alles mislukt dan kan ze altijd nog verwen-omaatje worden, en dat wordt ze toch wel, want ze houden er immers allemaal van om lekker vervroegd met pensioen te gaan. Al snel voelen ze zichzelf te oud om nog te leren. Daarom, hup, op jonge leeftijd al het oma knotje erin gooien, en de oma oorbellen in. En maar suikerzoet doen, want dat is immers vrouwelijk in de stad. Dan gaat ze zolang het nog kan op zoek naar haar gehoorzame, brave stropdasman, zo zeker van al zijn meegekregen waarden, en zijn geld. Wie zoet is krijgt lekkers. Zo kunnen ze heerlijk als jonge opa en oma vroeg met pensioen en gaan rentenieren. Maar lieve mensen : dat kan helemaal niet. Er zijn natuurregels voor. Deze stad zal vergaan.

Zo zeker zijn ze er allemaal van dat ze normaal zijn. Maar gehoorzamen is het woord shama in het Hebreeuws, maar dit komt van het Egyptische smai, de oerchaos, de twijfel, verbonden aan de oervruchtbaarheid, de sma, en verbonden aan Seth, de natuurmens, want eerst moet alles getoetst worden aan de natuurwetten. Voordat men tot het geweten gaat moet men eerst gaan tot de twijfelzone. Gij die meent te staan, ziet toe dat gij niet valle. Het geld liegt en geeft valse zekerheid.

Vrouwen zijn er voor het uiterlijk, mannen voor het geld, in de stad. Maar als je zulke laagstaande principes hanteerd, dan wordt ook alle esthetiek tegelijkertijd verdraaid, die oorspronkelijk dus gewoon kennis was (kennis is de ware schoonheid, intelligentie). De mens weet het niet meer.

De vrouw viert de ramadan uitbundig in de stad, voortdurend onderbroken met veel suikerfeesten, om de ramadan belachelijk te maken, en het is alleen voor de vrouw. De man hoeft dat allemaal niet, en daarom is de stadse vrouw een godslasteraar naar de eigenlijke ramadan, het hongerfeest, wat al in de exodus bestond, toe. Daarom is de stadse vrouw een aanbidder van Kakia. Kakia is het ziekelijke en hysterische ongeduld die de ramadan verstoort, voornamelijk in haar Jane Ewling gedaante, het kleine verwenmeisje wat haarzelf een prinsesje waant. Suikerroompjes, en suikerpappaatjes is waar ze naar op zoek is, ja-knikkende opaatjes. Gehoorzame stropdasdragers die haar telkens weer verzekeren dat alles wat in de stad gebeurt zeer normaal is, zeer normaal.

Wat is de stropdas dan ? Het is de geldpees van de man, de stadse suikerpees, de impotente geldpenis van de opa-man die vervroegd met mentaal pensioen is gegaan, zijn marktuintje heeft gebouwd, en nu maar is gaan rentenieren. Suikeropaatjes.

De stad is nog steeds in de vijftiger jaren. Dat is wat de ramadan voor de kakiatische vrouw is : vervroegd met pensioen gaan, opgaande tot het suikerfeest om de kleinkinderen te verwennen oftewel te vergiften. Suiker en geld is een heerlijke combinatie voor de kakiatische vrouw. Ook voor de kakiatische man. Die snoept lekker mee op de achtergrond. Ach, het is toch zo'n goeie sul, wordt er dan gezegd. De mens in de stad leeft nog steeds in de 50-er jaren. De vrouw is er voor het aanrecht. De man is een gehoorzame, brave suikerpees voor het stadse systeem. Er zit niks meer bij, geen creativiteit. Wat een saai consumerend stel. De ouwe sok heeft haar ouwe schoen gevonden. Toen kwamen de zestiger en zeventiger jaren, de flower power, gelijkheid voor man en vrouw, de terugkeer tot de natuur. De vrouw emancipeerde, maar de 50-er jaren boer moest het zo nodig weer afschieten.

De mens komt niet ver. Kakia zit achter de mens aan. De sheda honden van de stadse religie zitten

achter de mens aan. Daarom moet de mens weten wat de sheda religie betekent, wat het inhoudt. Ken uw vijand.

Laten we beseffen dat vervroegd, geforceerd suiker gif is, zoals in de valse stadse ramadan en het stadse suikerfeest. De Vur stelt dat het ware snoep alleen in het verborgene te vinden is, in de verborgen kennis (boek 129). Het is een minderende, smeltende kracht (boek 127).

Hoofdstuk 31. Hoe Calvin te overleven ?

De hongertocht door de wildernis naar het beloofde land, oorspronkelijk was dit de hongertocht van de verworpen en verbannen Ishmael, tot nog veel dieper de wildernis in, totdat hij in het vreemde land Bakka kwam, de oorspronkelijke naam van Mekka. Dat is wat de oorspronkelijke ramadan was, en wat de Bilha weer rechtzet. De hongertocht van Mozes wordt namelijk ergens middenin afgebroken, omdat hij door overmoed een kakiaitisch altaar bouwt, waardoor hij dan ook het beloofde land niet binnen kon en mocht gaan. Zo ontstond de stad en de stadse sheda religie in dienst tot Kakia.

De shedaitische kalender is een gescheiden kalender, een dubbele kalender, met verschillende indeling voor mannen en vrouwen. Zij worden strict gescheiden gehouden. De vrouw is er voor de ramadan, het minderen, terwijl de man er is voor het meerderen, als een ramadan-boer die de vrouw fokt op de ramadan velden, om zo grote oogsten binnen te halen. Op de suikerfeesten komen man en vrouw bij elkaar om dit te vieren. Dan heeft ook de man zijn grote oogst, zijn suikeroogst. Voor de man is dat de tuun maand, die gelijk valt met de bedevaartsmaand van de vrouw, oftewel de suikermaand. 'Tuun' is voor de man het sleutelwoord. Daar leeft hij altijd naartoe. Maar verder viert hij het hele jaar door de tuun feesten. Die vallen samen met de suikerfeesten van de vrouw, middenin de ramadans van de vrouw. De man is er maar druk mee. Het gaat bij de man niet om het minderen, maar om het werken en het meerderen. Hij werkt met vrouwen als zijn vee.

Terwijl de vrouw de ramadan viert heeft de man zijn werkfeesten en zijn economische feesten, met veel alcohol, en daaruit voortvloeiende zijn stadse logistiek. Rajab, ontwapening, wordt niet gevierd. De man is altijd bezig te bewapenen, altijd weer meer en meer. De stadse man heeft nooit rust. Rust is iets voor vrouwen. De stadse man is een werkpaard. 'Tuun' zegt de stadse man, en hij heeft weer een rijke suikeroogst. Dan rolt het geld weer binnen in het laadje, waarvan de vrouw uitpuilende ogen krijgt en lange neuzen, en dan hebben ze ineens weer van alles op anderen aan te merken, opdat niemand een graantje van hen mee kan pikken. Dan zijn hun alarmen ineens superscherp, en overparanoïde. 'Zeg, overdrijf je nu niet een beetje ?' wordt er dan gezegd tot zulke vrouwen, en dan hebben ze altijd weer hun smoesjes. 'Ja, ik heb menstruatie.' Nee, ze bewaken gewoon hun snoepgoed.

Uitpuilende ogen en lange neuzen, die graag liegen, om de buit maar te kunnen behouden, net als Pinocchio. 'Een beetje paranoïde.' 'Ja, maar ik heb menstruatie.'

'Wat ga je doen met het geld ? Oh, meer kinderen kopen ?'

Dan worden ze geïrriteerd en gaan ze puffen, en nog meer liegen. De stadse vrouw, het is een hel, net zoals de stadse man overigens. Ze gebruiken elkaar gewoon als muntgeld. Ze zijn gescheiden maar doen net alsof ze bij elkaar zijn. Ze hebben elkaar nodig, want ze zijn beiden maar half werk.

Ezau was hongerig. Hij hield het niet meer uit. Hij was moe van zijn werk in de wildernis, en zijn tocht. 'Mag ik wat van dat rode, dat rode daar ?' smeekte hij. Het was een beeld van de besnijdenis van zijn hart. Hij moest de macht die hij over zijn broer had opgeven, zijn status, zijn familie positie als eerstgeborene. Ezau was hongerig en koos het rode boven al het andere. Hij wilde mentaal en sociaal besneden worden. Ezau was in die zin de vurigheid zelve, en daarom wees Mozes ook op de vurige slang in de wildernis in de tweede bijbelse mythologie, als een beeld van Ezau. Hoe kon het dan dat Mozes hier later van afviel ? Hij kon er het geduld niet voor opbrengen. Hij wilde niet sociaal besneden zijn, en werd overmoedig. Het duurde hem allemaal te lang. Hij wilde niet volharden. Mozes was lauw geworden. Het radicale leven van Ezau was hem een te hoge prijs.

In de vrijere kerken wordt het bijna niet geleerd : de oer-twijfel. Alles draait om het geloof, en wat je gelooft is bij toverslag de waarheid. Ja, zo kan ik het ook. Zo kun je alles wat krom is goedpraten door geloof. Je groeit dan op met de zekerheid des geloofs omdat je je toerversje hebt opgezegd dat je gelooft, dus ben je een kind van God en hoor je erbij en ga je naar de hemel. Toen Calvijn kwam met de uitverkiezingsleer was het één grote chaos, want velen wisten niet zeker of ze wel uitverkoren waren. Het geloof was ineens niet meer voldoende. Wie was er wel en wie was er niet uitverkoren ? De mensheid stond voor een groot raadsel, en Calvijn stelde dat de uitverkorenen het zouden weten van zichzelf, maar waarschuwde tegelijkertijd voor zelfbedrog, dus zo kon nog steeds niemand het zeker weten, alhoewel hij wel preekte over het verschil tussen de zekerheid van het uitverkoren zijn en het zelfbedrog.

De tweede bijbel stelt dat de zekerheid alleen te vinden is in de heilige gebondenheid, en dit is altijd omgeven door de oer-twijfel, oftewel het toetsen, wat volkomen is geworden. 'Uw twijfel moet volkomen worden.' Ook gaat dit altijd gepaard met het minderen, de hongertocht. 'Uw minderen moet volkomen worden.' Zowel de twijfel als de honger leiden de mens tot een breekpunt waarin de mens aan zichzelf sterft, en zo opgenomen wordt tot de hemelen, wat zich dan uit in de heilige gebondenheid, en wat een innerlijke zekerheid geeft. Zo ontwaakt de levenskiem van de mens en vereeuwigd zich. Dan gaan de ogen van de mens open en dan ziet de mens de benodigde demonologie. Dat is pas het begin van de strijd. De mens ziet dan dat de hemel een school is, en geen lustoord. Vandaar het tweede bijbelse gezegde : 'alleen studenten gaan naar de hemel.' De hemel is dus het doorleren. Zolang je door blijft leren is er niets aan de hand.

Wat de mens moet leren beseffen is dat het loon niet uitgelooft wordt naar maatstaven van kwantiteit, zoals bij verjaardagen dat je kunt zeggen dat je weer een jaar langer hebt geleefd, dus mag je daarvoor cadeau's krijgen. Neen. Dat zijn spijbeltruukjes. Het wordt gemeten naar de maatstaven van kwaliteit. Het verjaardagsfeest is dus een suikerfeest ter onderbreking van de ramadan. Als je het snoep voortijdig aanneemt, dan stopt de tocht, en zul je niet kunnen aankomen in het beloofde land, net zoals Mozes. De mens moet niet denken alsmaar vergif te kunnen innemen en toch maar denken te kunnen leven.

Vroeger was de oertwijfel juist heel belangrijk, opdat de mens niet losbandig zou worden. Het behoedde de mens voor de zonde. Alleen op het pad van de oertwijfel, van de onzekerheden, zal uiteindelijk de ware zekerheid komen, wanneer de oertwijfel rijp is geworden. Buiten dit pad is er slechts zelfbedrog.

Calvijn leidde de mens weg van de katholieke god, en bracht de mens door onzekerheden en twijfel tot een vreemde god, net zoals Ishmael. Dit was zeer zeker geen makkelijke god, geen sinterklaas. Deze god had iedereen bij voorbaat al veroemd, maar sommigen waren ondanks alles toch uitverkoren. Dat had niets met een eigen wil te maken. De eigen wil zou de mens teveel in de weg kunnen staan. Het had te maken met een hogere wil van de natuur, een hogere wiskunde. De eigen wil moest juist sterven in de ogen van Calvijn, want die was veel te corrupt. Hij had het hier in diepte over de opgelegde katholieke wil die moest sterven. Er is dus zeker een zwaar dualisme te vinden in de geschriften van Calvijn, voor meerdere interpretatie mogelijkheden, niet alleen maar negatief. Daarom zeggen we ook telkens : Calvijn een kwartslag draaien. Hij heeft iets in zijn hand wat belangrijk is. Het moet alleen nog op de juiste plaats komen door de natuur logistiek. In de heilige gebondenheid heb je niets meer met een eigen wil te maken, want die heb je opgegeven. Hier heb je dus in eerste instantie wel eerst zelf voor gekozen, dus helemaal geen vrije wil hebben is natuurlijk onzin.

Calvijn gaf een hele andere interpretatie aan de geschriften van Jezus en Paulus, en bracht grote verwarring. Hij gooide het hele katholieke wereldrijk op z'n kop. Hij was dus als Seth die was wedergekomen, de Egyptische oer-chaos, oftewel Smai, de wortel van Ishmael. Het stormde zwaar op het erf van religie. Buitenaardsen waren gekomen. Het was al met al een heel gevaarlijk heerschappij, met heel gevaarlijk gedachtengoed, maar met groot potentieel. Nu was het dus belangrijk dat de exegete zou komen. We maken dus zwaar onderscheid tussen orthodox calvinisme en exegetisch calvinisme. Calvijn moest de ramadan wel herstellen in het christendom. Het christendom was al veel te ver afgedwaald. Het christendom had haarzelf een stad en een naam gebouwd, en was hierin geheel vastgelopen. Hoe uit het minderen in de ramadan zichzelf ? – In grote twijfel. En dat was juist wat het christendom zo nodig had. Ik lees dus liever geschriften van zwaar gereformeerde en bevindelijke predikanten die niets zeker weten dan dat ik overvolle zelfverzekerde evangelische geschriften lees die klinkklare leugens verkondigen vanwege het overmoedig grijpen naar meer en meer geloof en genade, zonder te voldoen aan de ramadanse voorwaarden. Durft de mens terug te keren tot de ramadan en zijn valse zekerheden los te laten ? Dat is de grote toets hierin. Het zal zeker niet stormlopen. Het is slechts voor de eenling.

Calvijn brak de valse zekerheden in stukken, en leidde de mens terug tot de tranen van Ezau, terug de woestijn in. Het was een gesel in de hand van God om het volk te redden. Het volk was namelijk met het katholieke materialisme aan de rand van de afgrond terecht gekomen. Calvijn greep de mens in z'n kraag en trok de mens terug. Maar nu moest de mens nog de boodschap van Calvijn op diepte leren schatten. Calvijn was een theologische reus, als een komeet, maar niet zonder truiken. De mens was weer in een ander zeer gevaarlijk mijnenveld terecht gekomen. Hoe Calvijn te overleven was toen ineens de vraag.

Het is een vraag die me vaak bezig houdt, een onderwerp wat me diep interesseert, vanwege de diepe pijn, maar ook vanwege de diepe vreugde. Het is zeer zeker iets waar ik hele gemengde gevoelens over heb, maar waar ik wel een hele diepe waarde van inzie, een grote belangrijkheid en zelfs een noodzaak. Het is een gesel van grote wonderen en verdiepende kennis. Het is de verdieping van het pad van Ishmael en de verdieping van de islam. Calvijn heeft me altijd geboeid, ook omdat ik zag hoevelen er onder Calvijn leden. Er moest een antwoord zijn. Het viel niet zomaar weg te snijden. Er moest iets mee gebeuren. Calvijn rijdt op zijn paard. Hij draagt tegelijkertijd het suikerfeest na de ramadan. Het is niet slechts de ramadan die hij brengt, de hongertocht. Hij gaat veel, veel verder dan Mozes, veel dieper de wildernis in. Waar anderen stoppen gaat Calvijn rustig door. Dat maakt hem een interessante persoonlijkheid. Levensgevaarlijk, maar interessant.

Schaken met Calvijn. Het is iets wat ik graag doe. Ik wil meer van deze man weten. Ik wil hem leren kennen, zijn goede dingen en zijn slechte dingen. Het inspireert me, het waarschuwt me ook. Het opent werelden voor me, en ook sluit het werelden voor me. Ik moet mijn pad hier zien te

vinden. We zitten allemaal tot onze nek in het calvinisme. Verdieping is de enige doorgang. Het is een moeras waar de mensheid niet zomaar uitkomt. De mens moet deze natuur leren kennen.

Hoofdstuk 32. de bakker van het exegetische calvinisme in strijd tegen de stadse suikerfeesten

Ezau liet zijn identiteit besnijden. De valse, opgelegde identiteit moest eraf. Zowel man als vrouw dienen door deze besnijdenis heen te gaan. Het is een besnijdenis van het hart. Daarom moet de mens de put van Calvijn in om de opgelegde wil af te leggen, de uitverkiezing door de stad, om zo tot de uitverkiezing van de natuur te komen, die alleen de eenling uitverkiest. De wil is in die zin altijd ondergeschikt aan de natuurkennis. Niet de wil, maar de natuurkennis.

In die zin was Calvijn ook een na-middeleeuwse Ezau. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten van hem die goed nieuws brengt, en zalig zij degene wiens voeten zijn geschoeid met de bereidvaardigheid van het eva-ngelie des vredes. Wat is dit evangelie dan ? Adam moest tot Eva komen om van de vrucht van de logistieke kennis te nemen, van de oogst-kennis, opdat hij niet meer door het suikervadertje beetgenomen zou worden. Ook Jezus zei : 'Het gaat om de kennis die de sleutel tot behoudenis is.' Daarvoor moet alles opgegeven worden. Daarvoor moeten we bereid zijn ons eerstgeboorterecht op te geven, zoals ook Jezus en Ezau eens deden, en ook Jeremia. Jeremia ging niet uitgebreid de verjaardagsfeesten van de stad vieren, de stadse suikerfeesten. Neen. Hij vervloekte zijn geboortedag.

Jeremia 20

14 Vervloekt zij de dag waarop ik geboren ben; de dag waarop mijn moeder mij baarde, zij niet gezegend. 15 Vervloekt zij de man die mijn vader de blijde boodschap bracht: U is een jongen geboren, waarmede hij hem zozeer verblijdde; 16 die man zij als de steden die de Here onderstboven heeft gekeerd, zonder dat het Hem berouwde; hij hore des morgens geschreeuw en des middags krijgsumroer, 17 omdat Hij mij niet deed sterven in de moederschoot, zodat mijn moeder mijn graf ware geworden en haar schoot voor immer zwanger gebleven. 18 Waarom toch ben ik uit de moederschoot voortgekomen om moeite en kommer te aanschouwen en opdat mijn dagen in schande ten einde spoeden?

Jeremia zag wel in dat het leven in de stad één grote leugen was, en dat hij aan zichzelf moest sterven, opdat hij een deel zou zijn van de hogere natuur. Hij snakke naar de natuurkennis, en gaf zijn valse identiteit op, net zoals Ezau en Jezus. De gehele religie die de stad had opgesteld was vals, en Jeremia vocht ertegen. Alles moest andere waarden krijgen, andere betekenissen. Jeremia moest het oog van de stad verlaten om te komen tot het oog van de natuur. Het oog van de stad loog altijd weer, en schreef die leugens ook op als richtlijnen voor de stadse mensen om naar te leven. Oh hoe armelijk en bedrieglijk waren die stadse geesten in de ogen van Jeremia. Jeremia kon het vuur van de natuur wat aan hem trok niet meer tegenhouden, een vuur waar ook Calvijn over sprak : Als je uitverkoren bent, dan kun je het niet meer weerstaan. Dat is de heilige gebondenheid waarover de tweede bijbel spreekt.

Kan er dan nog zelfbedrog zijn ? Oh jazeker. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Daarom moet de mens dieper gaan dan Calvijn, en er een waardig commentaar op geven, oftewel het exegetische calvinisme. Zo moet dat ook met de islam gebeuren en met het communisme. Hoewel Calvijn zwaar orthodox was gaf hij ook de sleutels om aan de stad te ontkomen. De cadeau's moesten nog uitgepakt worden. Dat is een missie voor de mens vandaag. De mens kan niet zomaar om de natuurdynamiek van Calvijn heen. Hij ging verder dan Jezus, Mozes en de katholieke kerk. Hij was een man ter paard. Hij ging door tot de vergeten en verloren paden van Ishmael en Ezau, dieper de wildernis in, tot het Kaïnsloon. Was de mens maar zo vindingrijk. Calvijn stak met kop en schouders boven de mensen uit, maar was ook een schurk. Hij had de schatten van de islam geplunderd. Abadja profeteerde er al over :

4 Al zoudt gij uw nest zo hoog bouwen als de gier, ja, al was het geplaatst tussen de sterren, vandaar zal Ik u neerhalen, luidt het woord des Heren. 5 Indien er dieven tot u kwamen of nachtelijke rovers – hoe wordt gij verdelgd! – zouden zij niet stelen zoveel hun genoeg was? Indien druivenlezers tot u kwamen, zouden zij geen nalezingen overlaten? 6 Hoe wordt Esau doorzocht, worden zijn verborgen schatten opgespoord! 7 Naar de grens zenden u al uw bondgenoten; u misleiden, u overmogen uw vrienden; wie uw brood eten, leggen u een valstrik. – Er is geen inzicht bij hem. 8 Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des Heren, de wijzen uit Edom doen vergaan, en het inzicht uit het gebergte van Esau ?

Calvijn diepte het gehele Ezau verhaal uit en bouwde zijn eigen wereldrijk, zijn eigen theocratie. Alle protestantse kerken vandaag de dag hebben hun fundament in Calvijn, of ze dat nu willen of niet.

9 Ook uw helden, o Teman, zullen verschrikt staan, opdat alle man van het gebergte van Esau door moord worde uitgeroeid. 10 Wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob zal schande u bedekken, en gij zult voor altoos worden uitgeroeid.

Calvijn had zijn eigen inquisitie. Hij stond bekend als de man die pauzen vermorzelde in zijn zwarte stalen vuist. Het is daarom belangrijk dit verhaal recht te krijgen. In de reformatie ging niets zo diep als Calvijn, tot het punt dat een prediker het uitriep : Het is gemakkelijker de duivel uit een mens te krijgen, dan Calvijn uit de botten !

Het zit in de botten en het blijft in de botten, omdat de mens het niet begrepen heeft. De mens moet het leren vertalen, en over de terreur van dit wereldrijk heen zien te komen door deze puzzel op te lossen. Daartoe kwam ook het boek de Calvijn Code. 'Hoe Calvijn te overleven ?' Dat is tegelijk de vraag : Hoe Calvijn te leven. Calvijn was te groot en te diep om zomaar overboord te kieperen. Hij staat naast de groten zoals Jezus en Paulus in de kerkgeschiedenis. Ook staat hij naast Mohammed. De mens moet er zicht op krijgen. Wat zijn deze standbeelden ? Welke boodschap brengen ze ? Is dat zomaar iets zwart-wits, iets extreems, of is er meer gaande ?

In de tweede bijbelse mythologie ging Adam op het rode paard van Ezau dieper de wildernissen van het paradijs in om het te doorvorsen, te doorzoeken, om te gaan tot het verborgene, het vergetene en het verlorene, ja, zelfs tot buiten het paradijs, waartoe hij van de vrucht van Eva nam. Dit was het oorspronkelijke pad van de gnostiek, maar het christendom heeft het gedemoniseerd. Calvijn plunderde de schatten van Adam en Ezau en diende het aan de kerk op met een christelijk sausje, anders zou niemand ervan nemen. Calvijn verzoette de boodschap niet. Integendeel. Hij verbitterde het. Vaak wat nogal krom wordt opgeschreven in de orthodoxie kan weer rechtgezet worden door de exegeese, oftewel door commentaren die een vast pad kunnen laten zien door deze wildernissen, als een gids, een leidraad. Zij die ziek zijn geworden van de protserigheid en huichelarij, de orthodoxe roekeloosheid en botte onvoorzichtigheid van de overigens suikerzoete evangelische beweging

mogen dan weer een schuilplaats vinden in het calvinisme nu Calvijn er zelf niet meer is. Het spul is allang van gedegen commentaar voorzien zodat de mens niet meer in de valstrikken van deze beweging hoeft te vallen. Het is opgesteld als de benodigde oerchaos, en zeker is het zo dat twijfel een mens voor vele zonden kan behoeden. Ware studenten blijven twijfelen en zoeken totdat deze twijfel rijp is geworden. Heb dan geen oogst voordat het rijp is, anders val je in de klauwen van de stadse suikerfeesten die de mens vergiften en meesleuren op een dwaalspoor. Het zijn verhalen. Deze realiteiten zijn neergezet opdat de eenling er iets van kan leren.

Ik groeide op in zware orthodoxe gebondenheid, dus ik had de wat vrijere groepen nodig om wat balans te brengen, maar toen ben ik als medicijn nog dieper gegaan dan mijn al hele zware opvoeding, eigenlijk tot de nog zwaardere gebondenheid van mijn vriendjes en vriendinnetjes van vroeger die om ons heen woonden, de gebondenheid van Calvijn. De weg eruit is altijd dieper, zoals een tweede bijbels gezegde stelt, wat ook in mijn leven waar is gebleken. Alles verandert in de diepte. Alles krijgt nieuwe betekenis, en er gaat dan een zee en natuur van kennis voor de mens open. Kan Calvijn nieuwe betekenis krijgen in deze dagen? Ja, het kan. En het moet. De mens is te diep afgedwaald in de stad, te roekeloos geworden. De mens zit geheel onder de giftige suiker, en daardoor zijn zijn zintuigen verwaasd geraakt. Dan is het tijd voor de mens om weer terug te keren tot de bakker, want die kent alle ingrediënten, en de juiste verhoudingen, en alle kook-reglementen voor zijn wonderbare kookkunst. Niets wordt te heet opgediend, en niets te koud, niets te vroeg en niets te laat. De bakker kent zijn tijd. Hij weet waar alles staat, waar hij alles kan krijgen wat hij nodig heeft. Hij kent de tovenaars die hiervoor nodig zijn. Hij heeft als doel gesteld, de mens te behoeden tegen het grote kwaad van overmatig eten, teveel nemen van het goede. Overdaad schaadt.

Hoofdstuk 33. Calvijn – de anti-sinterklaas

Op de planeet Mintaka in de riem van Orion :

Een natuurvrouw staat op een boot en aan de zijkant van de boot hangt een naker (een stadse vrouw geest) in fetus houding. De kakiaitische naker verstijft helemaal, versteent als het ware, en wordt weer tot vis en glijdt weg in het water. Iets in het gezicht van de natuurvrouw draait als een kalender.

De mens is omringd door kakiaitische stadse vrouwen, omdat deze mintaka natuurlens hersteld moet worden. De hersenen vertalen de krachtige straling van de vissen als stadse vrouwen omdat de hersenen het nog niet kunnen verwerken. In de hersenen ontbreken namelijk vitale tussenstappen die zich in de mintaka natuurlens bevinden. Het is een bepaald slijmvlies op de ogen en over de hersenen waardoor de straling gefilterd wordt. Vandaar dat de mens in contact moet treden met de Mintaka planeet in de riem van Orion.

Het katholieke rijk was zeer zoet orthodox materialisme, maar bitter naar andersdenkenen, zeer bitter. Het snoep was dus zeer elitair, en tot de tanden toe bewapend. Daarom kwam er iets nog bitterders : het calvinistische wereldrijk. De snoepkast ging toen op slot, maar er waren ook zekere

snoepfeesten voor de calvinistische elite, de uitverkorenen. Die waren daartoe verzekerd. Er kwam een grote verbittering over de aarde. De mens wist het niet meer. De nieuwe machthebbers hielden de mens in grote twijfel. Geloof was de weg ten hemel niet, en ook geen goede werken, maar het uitverkoren zijn. De mens had niets meer in te brengen. Het snoep smaakte ineens niet meer zoals tevoren. De lapijnse honden van mintaka, van orion, waren gekomen. Zij waren bitterder dan het katholieke rijk ooit geweest waren. Dat had het overzoete gif van het katholieke rijk zelf opgeroepen. Er waren langharige honden gekomen, lapijnse honden, die geen spier vertrokken. Oh, wat waren zij bitter, want de aarde was veel te zoet geworden, en het zoet was aggressief. Denk maar eens aan het geweld van de katholieke inquisitie.

Grafhonden waren er gekomen. Zo bitter waren ze dat de mens de toffee in de mond niet meer proefte. Het snoep had totaal zijn smaak verloren. Alles was bitter nu, en de eeuwige hel hing als het zwaard van Damocles boven het hoofd van de mens, aan maar een heel dun zijden draadje. Nee, van het snoep kon de mens niet meer genieten. Ook het materialisme deed de mens geen deugd meer. Een zwaar oordeel hing de mens boven het hoofd. Maar wat zei Calvijn eigenlijk. De mens begreep het niet, en hij zal het zelf ook niet begrepen hebben. Hij had een schat geroofd waarvan hij de betekenis niet kende. Hij moest en zou een einde maken aan het katholieke wereldrijk, met wat voor middelen dan ook. Oh, wat was die Calvijn bitter, alhoewel mysterieus. Geen snoepje kon er langskomen. Nee, daar had Calvijn een streng oog voor. Zij die snoep smokkelden kwamen niet ver. Toch bouwde Calvijn ook nauwkeurig met snoep. Het mocht niet zomaar aangeraakt worden, en al helemaal niet zomaar gegeten worden. Het waren de muren van zijn kerk. Je kon ervoor hangen.

Calvijn, wat een portret. Geen lachje kon eraf. Er was geen plaats voor grapjes, want die waren al veel te ver gegaan. Toch waren zijn preken wonderbaarlijk, voor hen die daarvoor oog hadden. Hij had immers een grote schat buitgemaakt. Calvijn was heiliger dan de paus in Rome. Hij was immers de baas van de lapijnse honden. Hij was zowel heiliger als bitterder dan de paus. Maar had de paus daar zelf niet om gevraagd? Al dat mierzoete snoep had velen omgebracht. De snoepsoldaten van de paus waren van top tot teen bewapend en kenden geen medelijden met andersdenkenden. Het was waar: Calvijn had tegen heel wat op te boksen. Nu moest het dan maar bitterder dan bitter, bitterder dan het graf. Volgens Calvijn was er geen andere weg. En zo trok hij alle laden en registers van zowel de erfverdoemenis als de eeuwige verdoemenis los. Geen mens was onschuldig. Ieder mens was al bij voorbaat veroordeeld. Ieder mens hing al in de wieg, allen op weg naar de eeuwige hel. Begreep hij wel wat hij zei? Het was weer zwaar religieus fatalisme met een kern van waarheid. Maar wat was die kern?

Ieder mens was al opgezet door het katholieke rijk. Ieder mens had al een stempel gekregen en een valse identiteit, en daar ging Calvijn tegenin, op zijn eigen manier. Er was een kleine elite die 't zou overleven, volgens Calvijn, en die elite zou het ook van zichzelf weten. Daarom als je het niet wist, dan zou je daarvan zwaar in de psychische problemen kunnen komen. Sinds toen zaten de psychiatrische ziekenhuizen ook propvol. De mens kon hier niet mee omgaan.

De lapijnse honden renden door de straten, zonder medelijden voor mens en kind. De mens moest verlost worden van het valse snoep, en dat kon volgens hun baas alleen maar door de zware verbittering, een bittere god die geen snoepje meer kon zien. Het was al veel te ver gegaan, alhoewel Calvijn zijn eigen snoep had voor speciale bijzonderheden, zijn eigen natuursnoep, gewonnen in de wildernis. Calvijn legde een bitter pad van de ramadan aan voor de kerk, om het snoep te bewaken. Pas aan het einde van de ramadan zou er een snoepfeest zijn, net zoals in de islam. Voordat dat moment was aangebroken was het snoep verboden, want de mens moest eerst zaaien en minderen. Het snoep was dus alleen maar goed als een oogstfeest, als een loonfeest, niet als gratis genade-goed, en ook geen gemakszuchtig geloofsgoed. Het was alleen voor de uitverkorenen, en alleen op hele speciale momenten, met hele strenge voorwaarden waaraan strict voldaan moest worden. Calvijn maakte geen grapjes. Hij meende het. Met een streng oog keek hij

naar het snoepgoed van het katholieke wereldrijk, alle snoeprestjes en snoeppapiertjes. Alles moest achter slot en grendel. Er was een nieuw tijdperk aangebroken, een vreemd tijdperk.

Calvijn reed door de straten op zijn paard, als een hele strenge en donkere, bittere sinterklaas, als de teruggekomen Germaanse surtr na het grote ragnarok. Nee, hij zou niet zomaar snoepgoed brengen aan gehoorzame kinderen. Hij kwam slechts de roede, de gesel brengen om het kind her op te voeden. Hij was de bewaker van het snoep. Hij kwam om het snoepgoed van het kind weg te nemen, omdat het te gevaarlijk was voor het kind. Daarom kermde ook menig kind als Calvijn op zijn paard langskwam. Het was geen 'sinterklaas kapoentje, gooi wat in mijn schoentje.' Nee, de kinderen liepen huilend van hem weg. Het was geen 'heerlijk avondje is gekomen, avondje van sinterklaas.' Neen. Integendeel. Calvijn was gekomen. Niemand wist niks meer zeker. Het snoep smaakte niet meer als voorheen, en werd zo weggegrepen. Achter slot en grendel zou het gaan. Calvijn was de grote anti-sinterklaas.

Bitterder dan bitter waren zijn honden, genadeloos als hun baas. Om de mintaka natuurlens te herstellen moest de mens namelijk eerst de twee extremen zien. Alleen deze extremen zouden het nieuwe kind kunnen voortbrengen. De natuur moest het dus wel laten zien.

Eerst moet de mens de twee kanten van de leugen zien alvorens de waarheid te kunnen zien.

Toen Ezaü van de rode soep van Jakob nam was het zoet en streekte het zijn tong, maar later in zijn buik was het bitter, want hij had zijn eerstgeboorterecht verloren, en hij huilde bittere tranen. Hij was als het ware van suikerzoete katholiek geworden tot zwaarbittere calvinist. Als er dan geen weg terug meer is, dan maar de weg dieper.

De mintaka natuurlens laat dus eerst de twee extremen van de leugen zien, waardoor je hart ongetwijfeld wordt verscheurd, want het moet diep genoeg gaan. Alleen zo zul je ontwaken tot de waarheid en zal de mintaka natuurlens het zicht in je herstellen. De leugen is dus altijd de heraut van de waarheid. De leugen zal in die zin niet kunnen ontkomen aan de waarheid, want ze dragen het slechts verdraaid binnenin zich. Vandaar : Ren niet alleen van de leugen weg, maar verwerk ook de leugen, werk ermee totdat het de waarheid wordt. Die potentie en dat medicijn draagt het diep van binnen, want ze hebben het slechts gestolen.

De ramadan-sinterklaas, oftewel het suikerfeest na de ramadan. Het mag nooit te vroeg komen, en je mag het nooit te vroeg aannemen, want dan zal het je doden. De mensen die gewoon maar het hele jaar door de suikerfeesten te pas en te onpas vieren plegen hierdoor geestelijke zelfmoord. Het zijn dwazen.

Openbaring 10

9 En ik ging heen tot de engel en zeide tot hem, dat hij mij het boekje zou geven. En hij zeide tot mij: Neem het en eet het op, en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. 10 En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op, en het was in mijn mond zoet als honing, maar toen ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. 11 En er werd tot mij gezegd: Gij moet wederom profeteren over vele natiën en volken en talen en koningen.

Hoofdstuk 34. hoe de islam te overleven ?

De mens moet van alles een heel klein beetje proeven, ook van de slechte dingen, om anti stoffen te kunnen aanmaken. Dat doet de natuur, anders zou het immunitets systeem van de mens zich niet kunnen ontwikkelen en zou de mens sterven. Moeder natuur zorgt dus goed voor de mens op deze manier. De mens krijgt echt niet teveel te dragen maar moet diep genoeg gaan voor de algemene ontwikkeling. Door het proeven ontwikkelt de mens zich, door van alles heel weinig te proeven, opdat de mens kan beoordelen wat goed en wat slecht is. Dit hoort bij het toets-proces. Ook moet de mens leren het te neutraliseren. Van alles moet er wel een bepaalde hoeveelheid zijn dus, maar de mens mag hierin niet over de limiet gaan. Het is voor onderzoeks-doeleinden.

Niet het minderen voortijdig afbreken in de ramadan. Het minderen zal vanzelf zijn oogst hebben. Daar hoeft de mens verder niet voor te zorgen. De ramadan is iets symbolisch. De eigenlijke ramadan is veel langer, en loopt door tot de maand muharram, de eerste maand van het verbodene, wat de eigenlijke ontwapening is waardoor de mens aankomt in het paradijs. Dan worden er limieten aan de mens opgelegd. Dit is de hongertocht van Ishmael en Ezau die niet stopten voordat ze in het beloofde land waren gekomen. De ramadan moet helemaal doorlopen tot de eerste lente maand, waarin de duistere geboorte van Mohammed plaatsvindt, als een wedergeboorte. De mens moet niet eerder stoppen met de ramadan, met het minderen. Het is geen opzegversje zoals in het christendom. De mens moet de hongertocht van Ishmael begaan tot wedergeboorte in Bakkah, Mekka, waar ook Mohammed geboren werd. De mens kan alleen maar wedergeboren worden door te volharden in het minderen. Zo komt de mens terug tot de moeder. Zo komt de mens terug tot de natuur, en zal een oogst hebben. Deze oogst is het komen tot het Woord, zoals Ra na zijn lange reis door de woestijn van Sokar kwam tot de grot van Sokar om daar wedergeboren te worden. Sokar betekent de opening van de mond, of de opening van het Woord. Ra ontving daar een nieuw lichaam, het lichaam van het Woord. Ik kwam tot deze grot, en deze grot was reusachtig groot en overal waren er hieroglyphen op de muren van het oer.

De ramadan is dus iets symbolisch. De eigenlijke ramadan moet het hele jaar door gevierd worden, geleefd worden. Het is de basis van het leven. Daarom is het ook één van de hoofd pilaren van de islam waarmee de mens telkens weer geconfronteerd wordt. De ramadan, het minderen, is de sleutel tot het leven. Het is de sleutel tot de natuur en de natuurkennis. De ramadan is dus ook de eigenlijke bedevaart tot Bakkah, Mekka.

Het kan niet zomaar een maand zijn, maar moet een levensstijl zijn, de natuur van de mens. Zo niet, dan zullen de stadse geesten de mens grijpen. De ramadan is het centrum van de islam, zoals het centrum was van de oertijd. In Mintaka, manataka, en de mintaka lens is het fundament van de ramadan weer hersteld.

De ramadan werd verletterlijkt en ingeknot door de orthodoxe islam, daarom moet de exegetische (uitleggende) islam komen, de diepe islam, zoals ook de koran stelt dat de koran symbolisch is. De islam betekent overgave en onderwerping, maar de mens mag nooit te snel vertrouwen. Vertrouwen kan juist heel gevaarlijk zijn in dit mijnenveld waar de mens zich in bevindt. Het is dus juist belangrijk eerst te minderen en te toetsen, en dat gebeurt in de ramadan, in de hongertocht naar het beloofde land. Als de mens zich te snel overgeeft dan wordt de mens als Mozes en bouwt zo een afgodische tempel voor kakia in de wildernis, de valse stad. Er moet daarom een grote hervorming komen in de islam, een reformatie. Er moet ook een afsplitsing komen opdat de mens geen slaaf wordt van de stadse suikerfeesten. Zo is het voor de mens belangrijk een ramadaniet te worden in

het ramadanisme. Dan is de islam bekeken vanuit het oogpunt en de context van de aretatische filosofie.

In het nachtenboek moest Moedervlek tot de godin Ramadan komen. Dat is de kern. Het is niet zomaar af te schuiven op een maand in de kalender. Het ramadanisme is de gereformeerde islam. Het laat de mens weer twijfelen aan alle zekerheden van stad en religie.

Hoofdstuk 35. het nagellakbeest – de anti-ramadan en de komst van de eeuwige ramadan

De stad brouwt haar giftige, chemische drankjes maar door : nagellak in grote ketels, smerige lipstick, en ook het voedsel zit vol met chemische en ziekelijke rotzooi, het maakt de mens doodziek, maar de stad gaat rustig door, want de stad is een parasiet, een kannibaal, en leeft hiervan.

Stinkende nagellak die je van kilometers ver al kunt ruiken, wat op de vingertjes van bedrogen kinderen wordt gedaan. Hup, oma knotjes in, vervroegd met pensioen, al op zeer jonge leeftijd. Kunnen ze ook geen bedreiging meer vormen voor het stadse systeem. Waar zijn de amazones ? Waar zijn de filosofische warrior women ? Ze bleken hun huid, opdat hun baarmoeder open en bloot ligt, opdat het kind sterft. Ze plegen zowel zelfmoord als moord, allemaal als een offer aan de stad, aan de heks Kakia. Haar beest, Sheda, haar alter ego, heeft ook honger.

Er is een groot verschil tussen de Exodus van Ishmael en de exodus van Mozes. Mozes liep ergens vast in de wildernis, en ging zijn markt opzetten, zijn kakiatische eredienst, terwijl Ishmael was verbannen door zijn eigen familie en in grote honger alleen maar meer begon te twijfelen en niks durfde aan te raken. De gevaren waren te groot, en Ishmael begon paranoide te worden en weende bittere tranen, net zoals Ezau. Ishmael werd geen orthodoxe islamiet, maar een ramadaniet. Het kon hem niet schelen wat mensen van hem dachten, want mensen waren al eens eerder zijn valstrik geweest. Neen. Ishmael was een vijand van ieder mens. De mens was te gevaarlijk in zijn orthodoxe vorm. De Bilha stelt dat Areta de moeder van Ishmael was. Zij was de geoefendheid, de initiatie, door de ramadan. Het was een deel van Ishmael, zijn gids. Hij kwam alleen tot haar door de ramadan, en die ramadan moest volkomen zijn. De mens kon het zich niet veroorloven om te gaan lopen sjoemelen. Er stond een hoge prijs op. En zie daar het resultaat : de stad. De mens was afgedwaald, had de ramadan ingeknot als een oma knotje, lange vakanties, vervroegd met pensioen, of ze hadden de ramadan geheel verworpen.

De lucht hangt vol met stinkende nagellak en doodsgiftige auto gassen, en fijnstof van vliegtuigen en ga zo maar door : een dodelijke mix voor de mens, maar de mens smeert het op de boterham. De één z'n dood is de ander z'n brood. De mens gaat lachend ten onder. De mens is een parasiet. Totaal ongrijpbaar. Er zitten geen handvaten aan. De orthodoxe mens is een creatie van Kakia. Die mens vertrekt geen spier om het leed van een ander. Ze doen er graag nog een schep bovenop ook. Spaart u ook zegeltjes ? Nog wat stickertjes erbij voor de kinderen ? De kleine een stukje worst ? Snoepje erbij voor de kleine ? Eet smakelijk en nog een fijne dag.

Daarom moet de mintaka natuur lens komen, die doorzichtig groene driehoek lens, waarin de onderlaag van de waarheid alleen maar kan groeien door de twee zijdelingse wanden van de aan elkaar tegengestelde extremen van de leugen. Het is maar dat u het weet.

Zoete moedertjes bij het avondeten, aaien de bolletjes van hun bedrogen kinderen. 'Fijne dag gehad, schat ?' Dat de kinderen worden vetgemest voor de slager wordt er niet bijgezegd. Het zijn de slaapliedjes die vooraf gaan aan de vernietiging.

Daarom moet de ramadan komen, de langere ramadan, als laatste redmiddel voor de mens. Nee, geef je niet over. Nee, vertrouw hier niet. Geen islam, maar ramadan.

Ook aan Areta kun je je niet zomaar overgeven. Je moet met haar worstelen, want er is ook de valse geofendheid van de stad. Mensen die hun uiterlijkheden oefenen, hun maskers, maar het geestelijke oefenen ze niet. Ze zijn dood en witten slechts hun graven. Natuurlijk is het mooi voor hen. Zolang het dood is is het mooi. Hoeven ze ook niet na te denken. Joe sixpack is echt geen bedreiging voor het stadse systeem, hij die zijn misvormingen heeft geofend. Mooi zo. Mooi domhouden, dat is wat de stad denkt. Geen bedreiging. We hebben ze. Daar staan ze met hun verkankerde spieren te protsen, maar wat valt er nog te protsen ? Hun brein hebben ze al verloren. Ze zijn verkocht. Kijk maar eens goed naar de oude mannetjes in stropdasjes die er omheen dansen.

Maar Jakob werd door Areta geslagen op zijn heupspier op Pniel. Zijn spier moest slinken. Het was om zijn leven te redden. Hij moest de ramadan in. Waar zijn de warrior women ? Waar zijn zij die hun baarmoeder nog nat en donker houden opdat hun kind niet voortijdig zal sterven ? Waar zijn zulke ware moeders nog te vinden ? Zij houden de ramadan hoog om hun kind te beschermen. Zij hebben het snoepgoed hoog verborgen in de kast, achter slot en grendel. Zij lopen niet rond met knalrode nagellak en lipstick, want dat trekt de parasieten aan en de ratten. Zij zijn sober en eenvoudig, natuurvrouwen, dichtbij en in de natuur. En zij leren hun kinderen de natuur. Tough love. Discipline moet er vandaag de dag wel zijn, want er zijn teveel gevaren, teveel roofdieren. Waar zijn zulke vrouwen ? Of zijn er alleen nog maar stadse vaatdoeken ?

Het heeft geen zin te zoeken naar zulke vrouwen. Ze kunnen er zijn of niet. Waar het om gaat is zelf zo'n vrouw te zijn, te zoeken naar die vrouw in jezelf, in de filosofie. Op anderen kun je nu niet gaan wachten. Dan kom je bedrogen uit. In de mintaka natuurlens zijn de kakiatische vrouwen die we om ons heen zien, van dertien in een dozijn, slechts vissen. Het brein kon het niet meer verwerken.

De cirkel van de ramadan moet weer rondkomen, opdat de mens het overmoedig grijpen afleert, ook het overmoedig grijpen naar de wapens. De mens moet volkomen minderen, dus : niet de islam, maar de ramadan. Er moet een reformatie komen in de islam. Stinkende nagellak op kindervingertjes. Het is een verschrikkelijk beest wat aan de oppervlakte is gekomen : de anti-ramadan. Dit beest is Sheda. Het heeft een spotbeeld van de ramadan gemaakt. Duizenden kindervingertjes met nagellak, met de stempels van de anti-ramadan, het zijn de schubben in uitsteeksels van dit monsterlijke gedrocht. Kun je het ruiken ? Het is het beest van de kakiatische stad die de kinderharten bewaakt.

Daarom moet de mintaka natuurlens komen, want het zijn slechts vissen. De hersenen moeten dieper de ramadan in om dit te begrijpen.

Ieder mens moet persoonlijk dit beest overwinnen. Je kunt niet op anderen bouwen, het van anderen verwachten of van een superheld. Je kunt het niet verwachten van een Jan Sixpack, een Billie Biceps of een Theo Triceps, en ook een stropdas kan de mens niet redden, of veel geld of een grote

auto. Dat zijn allemaal onderdelen van het beest. In de stad is het dom zoekt dom, en daar hebben ze allemaal hun gimmicks en gadgets voor, om elkaar te bedriegen en te bedotten. In de mintaka natuurlens zijn het allemaal vissen. In plaats van jezelf op te dossen met stadse troep en stadse drogredenen, stadse reclame-praatjes, kun je het beste terugkeren tot de ontbrekende hersen-links van de mintaka natuurlens van de riem van orion, tot herstel van de ramadan, het volledig herstel, opdat je de islam zal overleven. De man achter het stuur is allang de controle kwijtgeraakt. Dit ding rijdt op zichzelf. Spring eruit nu het nog kan.

Nagellak rotzooi is dezelfde troep, dezelfde junk, als de sixpacks, allemaal als de kanker van het hamburger-eten. Het is een hamburger restaurant. De mens wordt geheel verkankerd en gegrild. Het is het sheda beest wat aan de oppervlakte is gekomen. Woest grijpt het om zich heen om mee te sleuren wie het kan meesleuren, mee de ondergang in. Dit beest haat de ramadan, bespot de ramadan, onderbreekt de ramadan voortdurend. Dit beest wil alsmaar meer, totdat het explodeert, en dan is er nagellak en zijn er gratis sixpacks, alleen voor idioten. Met brede grijnzen gaan ze de ondergang tegemoet. Ze zijn al dood. Ze smeren het op het behang. Hun hele huizen stinken ernaar, en maar televisie kijken totdat ze totaal gegrild zijn, en dan zijn ze zelf niets dan nagellak en sixpacks geworden, als een uit de hand gelopen voetbalwedstrijd. 'Broodje kanker, mevrouw ?' 'Ja graag. Ik ben toch al dood.'

Een verrotte rivier van stinkende nagellak en sixpacks, en grote bluffende opgepofte borstspieren stromen uit de grote muil van Sheda voor de stedelingen. Het is spul wat op het randje van exploderen staat. 'Gehaktbal erbij, mevrouw ?' 'Ja hoor, ik ben toch al dood. Kan er nog wel bij.' 'Goedzo.' 'Krantje erbij ? Roddelblaadje ?' 'Ja, graag. Hebben de kinderen weer wat te lezen.' 'Die zijn ook dood ?' 'Tuurlijk.'

Daarom moet de eeuwige ramadan komen, door de mintaka natuurlens, om dit te blussen. Dan zal de mens ook een duidelijker beeld krijgen van wat de ramadan precies is.

De eeuwige ramadan is in gevecht met de anti-ramadan van de stad, het nagellakbeest. De eenling wordt door dit gevecht in de eeuwige ramadan geïnitieerd. Zo wordt de eenling een aretaitische ramadaniet, en overleeft zo de islam.

De mens kent de wetten van zaaien, rijpen en oogsten niet. De mens grijpt maar raak. Ze zijn zo bang er niet bij te horen, het grote stadsfeest te missen. Alsof de natuur hen niets te bieden heeft. Het zijn natuurlasteraars.

Maar de eeuwige ramadan reikt tot de natuur van mintaka in de riem van orion. Eerst moet de mens dan door het mysterie van de lapijnze honden van de oververbittering, oftewel de calvinse honden, aan de rand van de mintaka natuur. Eerst moet de mens door de tegengestelden van de leugen om zo tot de waarheid te komen.

Nagellak : overmoedige tekens van stadse logistiek. De stad speelt zo met de hersenen van de mens, als een piano speler, als een typiste. De mens wordt geprogrammeerd. Waak voor het nagellakbeest.

Hoofdstuk 36. de riem van Orion

Calvijn verklaarde de katholieke kerk en overigens de gehele mensheid failliet. De mens was verloren en had alles verloren. Calvijn was het helemaal zat, en stelde dat de mens helemaal niets had, en nergens trots op kon wezen. De mens was totaal verdorven, tot niets goeds instaat. De mens was totaal verdoemd. Calvijn bracht een bittere ramadan die ieder mens bij voorbaat al op het nulpunt neerzette. De mens had niets meer te verliezen.

In het minderen wordt de mens beschuldigd, bedrogen en verworpen, zoals Ishmael en Ezau, om zo deel te hebben aan een hogere opname. Calvijn wierp elk mens in de put van het minste. Calvijn maakte ieder mens tot een eenling, opgesloten in zichzelf. Dat was de weg tot de uitverkiezing, alhoewel dat maar voor enkelen was, omdat het eenlingenschap volkomen moest zijn, de ramadan moest volkomen zijn. Het was iets symbolisch, niet iets letterlijks. De eeuwige ramadan zou de eeuwige hel vervangen, en een ieder die waarlijk calvinist was geworden zou daarmee ook te kennen geven uitverkoren te zijn. De erfverdoemenis was er om de mens te zuiveren.

Kun je dat een Chinees uitleggen, de calvinistische leer? Neen. Zij zijn zo abstract als Calvijn was, en Calvijn had het niet eens in de gaten hoe abstract hij wel niet was. Hij werd gedreven door het abstracte, het is dus ook dikke kul en onzin om al zijn tegenstrijdigheden letterlijk te nemen. Dat is alleen wat babies doen, zij die Calvijn niet kennen en niet op diepte kunnen schatten. Het gaat per slot van rekening om religie, wat in de kern al abstract is, omdat het een abstracte schrijver heeft die metaforen gebruikt om zijn filosofieën te ondersteunen en handen en voeten te geven. Religie is een symbolische kunst, net zoals een schilderij of een gedicht. Je moet het met een korreltje zout nemen, en het beleven in zijn diepte, niet in zijn letterlijkheid. Zij die het letterlijk nemen zijn kunst-barbaren. Het begint vaak met jonge mensen die door hun ongeleerdheid en gebrek aan relativering en overzicht iets verkeerd begrijpen en dat dan aan nog jongere mensen doorgeven, waar ze dan helemaal niet meer uitkomen, en deze drama geeft grote stoeten volgelingen. Zo gaat dat door van geslacht tot geslacht, als een lange keten. Kettingreacties.

Er is een exotische brug tussen de ramadan en het vreemde, tussen mintaka en alnilam in de riem van Orion. Mis deze brug niet. Houd vol tot het einde. Laat je ramadan volkomen zijn. Durf dingen weer in twijfel te trekken, ook al is iedereen om je heen er zeker van. Laat je niet bedriegen door de mechanische massa's. Ze zijn er om jou te testen. Bied weerstand, als een teken dat je een eenling bent. Dat signaaltje zal uitgezonden worden het heelal in, zodat ze het weten. Blijf op je strepen staan. Het tegenovergestelde zal je testen. Het zou niet best zijn als dat niet zou gebeuren. Er moet wel een contrast zijn om een afdruk te kunnen maken. Het vreemde zal je leiden tot het woord, tot alnitak, in de riem van Orion. Deze ontwapening is tegelijkertijd je wapenrusting. Zo neem je de riem van Orion in bezit. Zo draag je de waarheid.

Efeze 6

14 Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid.

Hoofdstuk 37. de germaanse exodus

De sexuele daad is iets totaal onbegrepen van de natuur. Het gaat over de ramadan, over de man die de leegte ingaat, waarvan de vagina een beeld is. De man mindert, geeft zijn voorvocht, en dan aan het einde van de ramadan geeft hij zijn speciale gave, zijn zaad, en dan is er het suikerfeest. Zo komt de man tot het vreemde, waarvan de suiker een beeld is. Dit kan alleen voortkomen als de ramadan volkomen is, als de man volkomen de leegte, de vagina, heeft geopenetreerd. In de stad is alles losgekoppeld van de ramadan. De sexuele daad heeft zijn filosofie verloren. In Orion stelt de mintaka planeet de ramadan voor, en er is een brug tussen de mintaka planeet en de alnilam planeet in de riem van orion, als een brug tussen de ramadan en het vreemde. Deze brug is van de planeet saiphe, de energie ervan, die in een zuidelijke uithoek van Orion ligt.

Saiphe is een zeer belangrijke planeet om de ramadan, het minderen, de leegte, volkomen te maken. Ik had als kind al veel dromen over Saiphe. Ik was daar aan een strand bij een camping, en ik raakte in gevecht met suikerclowns. Er was ook een stad dichtbij, waarachter een wildernis was, en in de wildernis waren allerlei markten. Die markten leidden tot een kloostergebied nog dieper in de wildernis, en daarachter was nog een speeltuin. Eigenlijk kwam ik daardoor niet in de vrije wildernis. De stad floot me telkens terug. Ik moest spelletjes spelen, die waren verplicht, en de mens moest voortdurend gewassen worden. Maar de mens werd alleen maar vuiler. Ik ben toen terug gegaan naar het strand, tot de zee, en wist dat ik het op een andere manier moest spelen. Ik kwam toen in aanraking met een schip van muzikanten. Het schip inspireerde mij ook literair gezien.

Als de mens door het vreemde wordt overweldigd dan begrijpt de mens het niet, en daarom moet de mens volkomen worden in het vreemde, zodat er een brug wordt gemaakt tot het woord, als de brug tussen alnilam en alnitak in de riem van orion. De brug daarvan is de planeet bellatrix. Deze maakt het vreemde volkomen, opdat de mens tot het woord komt.

Moet de mens de sexuele daad letterlijk uitoefenen, of alleen in het geestelijke, of is het slechts iets zuiver symbolisch? Hier zijn dus allerlei wetten voor verbonden aan de ramadan en de ragnarok, waarin de mens dus ook moet leren vasten in het sexuele, want de realiteit die de stad om de mens heeft heengebouwd is vals. Alleen de filosofische realiteit is de ware realiteit. De mens moet dus niet het sexuele als drijfveer hebben, maar moet dit beteugelen door de filosofie. Het is dus niet een plezierhof of sexueel paradijs waarin de mens terecht is gekomen, maar een school. Er is ook zoveel bedriegelijke seksualiteit dus daarom moet de mens leren erop te vasten, en er niet zomaar roekeloos mee omgaan. Laat de filosofie van de natuur je drijfveer zijn, want dan is er voor alles de juiste plaats en de juiste tijd. Dat is de logistiek.

Heimdall is de germaanse wachter tussen de mens en de natuur, een brugwachter op de brug bifrost, tussen mens en godin. Heimdall werd geschapen vanuit negen godinnen, ontstaan vanuit het schuim van de branding. Hij is verziend en ook verhorend, want hij kan zelfs het gras horen groeien. Hij is ook de aankondiger van ragnarok, zoals de shaban (afzondering) dat is voor de ramadan. Heimdall blaast hiervoor op zijn hoorn die overal gehoord wordt. Hij woont in hemelberg, himinbjorg, een burcht aan de regenboogbrug (bifrost). Heimdall is eigenlijk dus de wachter van de brug tussen de planeten van de orion riem, oftewel van de bifrost. Deze brug leidt in etappes terug tot de natuur voor de mens, door de ramadan (mintaka), het vreemde (alnilam) en het woord (alnitak).

De ragnarok begint wanneer Loki (vgl. logos, het woord, de context) samen met de reuzen de godenburcht, Asgard, aanvalt. De reuzen zijn ook een metafoor voor de grotere context, die dus

tegen de goden, een beeld van het kapitalisme, strijdt. Tegelijkertijd is dat dus ook een grote exodus. Heimdal blaast op zijn hoorn, en dan is de ragnarok, de germaanse exodus, begonnen. De ragnarok betekent de ondergang van de goden en van de wereld. Ook zal de brug bifrost dan instorten, de brug tussen de mensenwereld en de godenwereld.

Hel was in het germanisme de onderwereld en het verborgene, en naar de hel gaan, of naar hel gaan (een godin van de vruchtbaarheid) was soms ook om het verlorene terug te halen, zoals Odin naar Hel ging, en ook Heimdal ging naar Hel, als een shamanistische taak. Hel besliste dan of ze het gaf of niet, maar ook de tochten tot hel waren dan een soort van ramadan of ragnarok tochten omdat degene die de tocht maakte daarvoor alles moest achterlaten.

Hoofdstuk 38. Secret Doll Tech

Elnio, een Amerikaanse geest van onverschilligheid, de superziel chip van de sheda stad, die telkens de ramadan onderbreekt, verstoort, en hackt. Het houdt de stad in overtechnologie, overmoedig en gehaast, want Elnio wil de stilte niet. Elnio wil niet vasten. Elnio is ook praatziek. Hij kan niet stoppen. Hij roddelt om zijn doelen te bereiken, roddelt zijn weg naar de top. Elnio is het mechanische hart van Kakia, als een anti-hart. Als een dansende leprechaun gaat hij vaak en graag de stad in om de stadse mens te bezweren met zijn fluit. Dan dansen ze allemaal achter hem aan, in hypnose. Ze dansen Elnio naar de pijpen en worden ervoor beloond. Hij houdt ze allemaal graag aan de drugs. Soms is hij een afgehakte kop op een steen, of een hoofd van glas die kapotvalt op de rotsen, en dan de zee in druipt om de zee te vergifigen.

Rechtertje spelen, doktertje spelen ? Ga eerst demonologie studeren. De stad is totaal afgeweken van de demonologie, oftewel van de immunologie van de natuur, de regels van de logistiek. Dat komt door de Elnio superziel chip die de stadse mens afleidt. De stadse mens is lauw. 'Ik weet wel dat het verkeerd is, maar ik doe het toch.' De stadse mens is onverschillig. Overmatig auto gebruik, vlees eten, en ander materialisme. God houdt van ieder mens, en wil dat er geen mens verloren gaat. Dat is iets wat zelfs in de bijbel staat, en dat is waar. Maar de mens kan zelf kiezen, en dat maakt het eng. Hoe eng is het als eenling om te zien dat de mensen om je heen het niet zo nauw nemen en kiezen voor het verloren gaan. Ze denken dat ze alles zonder consequenties kunnen doen. Er zijn nu eenmaal natuurwetten dat de mens zichzelf ook kan vernietigen. Niemand wordt gedwongen om te leven. Dat maakt het eng voor een eenling, als je ziet hoe de mensen waarvan je houdt totaal ongestoord doorgaan met zelfvernietiging. Alles verdoezelen ze door zelfbedrog. Je krijgt lauwe mensen te zien in de stad, zeer lauwe mensen, niet radicaal. Altijd maar weer achten ze zichzelf hoger dan dieren, hoger dan andere mensen, en hoger dan de natuur. We kunnen klagen als we vernederd worden, maar het is ook om ons te beschermen tegen kapitalistische roofvogels van hoogmoed. Dan raak je los van het schip.

Deze roofvogels zijn zeer subtiel. Hoogmoed is een zeer sluwe geest. Ook beschuldigt de geest van hoogmoed de vernederde eenling die zich afgezonderd heeft van hoogmoed. Zo dekt de geest van hoogmoed zich in. De geest van hoogmoed kan hysterisch worden als je uit z'n klauwen probeert te ontsnappen. Dan wordt je eigenwijs genoemd, want je moet je totaal onderwerpen aan de wijze van de geest van hoogmoed. Laat je niet bedotten door dit soort slinkse strategieën. In de stad is alles

omgekeerde wereld. De geest van hoogmoed leeft door projectie. De geest van hoogmoed kan immers geen hoogmoed hebben. Dat is altijd de ander.

En alles moet normaal zijn in de stad, vertrouwd, maar je kunt de stad niet vertrouwen. Alleen het vreemde zou de stad nog kunnen redden, maar daar staat de stad niet open voor. Alleen de eenling staat er open voor.

Oh, wat zijn we weer normaal, en de ander is altijd vreemd, en vreemd is negatief. Maar waar leef je dan voor? Is de uniekheid van de ander er niet om je te inspireren? Dit zijn ook weer allemaal truken van de trukendoos van de Elnio superziel chip van de stad. Het draait telkens zijn hoofd om om anderen te bekijken en te bekritisieren op oppervlakkigheden, en om anderen te staken. Een leger van lauwe spijbelaars die een spijbelstad hebben gebouwd. Dat is wat de superchip van Elnio heeft gedaan. En zij noemden de stad Sheda. Kakia troont in haar hoogmoed. Oh ontwaakt, gij die slaapt. Laat de eeuwige slaap je niet meenemen tot de vergetelheid. Je bent een mens, je hebt verantwoordelijkheid. Gebruik het nu. Blijf je niet verharden naar moeder natuur, want op een dag zal je dan haar geklop niet meer kunnen horen.

De mens maakt altijd weer excuses tegen moeder natuur, hele slappe vaak. Het komt allemaal van de Elnio superchip. Het maakt de mens hoogmoedig en betweterig. Spijbelen is een vorm van betweterigheid. Ze gaan hun eigen pad, dwars tegen de natuur in. De stad walst de natuur plat, onderbreekt de natuur, en beslist zelf wel wat wel en niet mag bestaan van de natuur, maar de stad heeft het bij het verkeerde eind. Het is omgekeerde wereld. Deze Elnio superchip zal afbranden. Het is een goede test om te zien wie een kudde dier is en wie een eenling is. De dode kuddes gaan de afgrond tegemoet. Ze worden gewoon meegesleurd met de rivieren. Ze zullen verpletteren op de rotsen. De val is groot en diep. Ik heb het gezien. Niemand gaat dat zomaar overleven. Wie nog geen hoogtevrees heeft zal hoogtevrees krijgen. Die diepte is niet normaal meer. De natuur zal het betweterige verstand van de mensheid gaan overweldigen. De mensheid staat nog maar aan het begin van evolutie. Alleen de eenling zal er doorheen komen. De rest zal als een mantel weggescheurd gaan worden. Het voorhangsel zal scheuren.

Er is geen leven voor spijbelaars. Er is geen ruimte voor lauwheid. De eenling is altijd radicaal. De eenling doet geen water bij de wijn, sluit geen compromissen, maar is geen extremist zoals de massa's. De eenling is gecamoufleerd, en pronkt niet in de stad, maakt zichzelf geen naam. De eenling is geen materialist, maar werkt in het geestelijke, een beetje van dit en een beetje van dat. Er is geen overfixatie op één punt zoals in de stad. De eenling waait met zeer veel winden mee. De eenling is niet xenofobisch, maar xenografisch.

Het kwaad kan niet bestaan. Toch bestaat het, dus hoe zit dat? Het is niet zoals sommige extreme New Age groepen zeggen dat het kwaad helemaal niet bestaat, in geen enkele vorm, dus lang leve de lol. Dan ga je voortijdig met pensioen. Er moet gewerkt worden, want het kwaad is altijd een mogelijkheid, als een test, en nodig zodat je zelf je systeem gaat updaten om veilig te blijven. Daarom zijn bijen ook zo belangrijk omdat ze een anti virus bron zijn van de natuur. Hiervoor verzamelen ze honing en maken ze propolis. Daarvoor heeft de natuur allerlei lenzen voor alternatieve realiteiten die er puur voor zijn zodat de natuur kan ontwikkelen. Antistoffen kunnen alleen aangemaakt worden als de mens wordt blootgesteld aan het virus. Anders zou er dus helemaal geen leven zijn. Ingewikkeld allemaal, maar wel belangrijk om hiertoe te ontwaken.

'God heeft geen kleinkinderen,' wordt er weleens gezegd, want God, de natuur, de hogere kennis, wil met iedereen een persoonlijke relatie, niet via via. Maar de stadse mens gaat graag vervroegd met pensioen en laat het lekker de ander doen. Dat is een bepaalde lens, en een bepaalde projectie, die de mens dus nodig heeft om hiertegen antistoffen te ontwikkelen, weer jong te worden. Er is een water chip van secret doll tech die in de mens zich mag ontwikkelen, en dat is een biologische

natuur chip. De stadse mens is al tot een pop gemaakt, maar dan op de verkeerde, geprojecteerde manier, maar de mens kan dus weer hergeprogrammeerd worden, als de mens de technologie van de natuur wil kennen. Pfff, wat ingewikkeld allemaal, zeggen dan sommige gemakszuchtige, onverschillige stadsmensen, maar dan wel hun kinderen doodgooien met duffe, dode wiskunde en absurd ingewikkelde economie, en trots zijn als hun kleinkinderen raket technologie hebben gestudeerd. Het geestelijke willen ze begrenzen en belachelijk maken, maar als het om het materiele gaat, dan gaat geen brug hen te ver, en daar martelen ze hun kinderen graag voor dood. Het is een karikatuur, een projectie, en dat hebben we nodig om ware, goed ge-update poppen van de natuur te worden. Een pop worden we toch wel, maar blijf aan de juiste kant van het schaakbord. En onthoudt dus dat er geen anti virus programma is zonder het virus zelf.

Hoofdstuk 39. Het Simson verhaal als typologie van het leven van Ismael

Simson had een voorliefde voor vreemde vrouwen. Dat kun je negatief opvatten, maar ook positief, omdat het nogal dualistische, poëtische teksten zijn, als psalmen, en die draaien en slaan om. Dan lijkt het alsof de deur openstaat, maar als je dan dichterbij komt dan blijkt de deur dicht te zijn, of net andersom. In de Hebreeuwse wortels betekent Simson 'de geopende' (shemesh), en ook shama-suni, wat hele diepe Egyptische wortels heeft. Shama is hebreuws voor horen, luisteren en gehoorzamen. Dat moest Simson ook wel, want hij had een taak te volbrengen voor het Israelitische volk. Het was ook zeker niet het normale, het gewone, waar Simson van hield. Neen. Simson hield van het vreemde, en dan vooral van vreemde vrouwen. Dat kan natuurlijk riskant zijn, maar Simson dacht veel dieper. Het volk moest samensmelten met het vreemde, het hogere, om aan het normale te kunnen ontkomen. Het volk was aan het indutten in kudde mentaliteit. Dat zou het volk fataal worden. Daarom was Simson gekomen. Hij moest contact maken met een vreemd volk. Het was de enige hoop voor het volk Israel waar alles 'ons kent ons' was, en 'wat de boer niet kent dat vreet hij niet'. In het Egyptisch is suni degene die opent, de goddelijke jager, de pijl (sun, sunu), en dat zien we heel metaforisch terugkomen in het verhaal van Simson. Delila, de vreemde vrouw, want zij zorgde ervoor dat Simson niet meer wegkon. Ze lokte hem naar haar woning aan de grens tussen het Filistijnse land en de stam Dan, in Zorek, wat droog land betekent, of vreemde wijnstok, wildernis gebied. Shama komt van het Egyptische smai, oftewel Seth, de natuurmens, en betekent ook het zien in de diepte, en daardoor koppig naar het oppervlakkige en stadse. Het laat zich niet makkelijk temmen, is vijandig naar iedereen, toetsend. Daarom is het ook de wortel van i-smai-l, Ishmael.

In de diepte is het verhaal van Simson dus het verlengstuk van het Ismael verhaal. Shama-suni, of smai-suni, is Ismael die tot de suni stam, de vreemde stam, komt, en wordt zo geopend. Dit gaat niet op een directe manier, zoals huisje, boompje, beestje. Neen. Het land van Zorek betekende het land van spot, en dan kunnen we denken aan de Judas kus. Delila had dus een soort Judas functie, en moest Simson inwijden in de geheimen van het spotkleed. Nu Simson tot het vreemde was gekomen, tot suni, de goddelijke jager, degene die opent door een pijl, kon hij niet meer weg. Hij had de piercing ontvangen, en was nu slaaf tot het vreemde volk, een shama tot suni, een Ismael tot het suni volk. Ismael was geen slaaf meer tot het normale. Neen. Hij was geen slaaf meer tot het oppervlakkige en stadse. Delila, dll, liet hem niet meer teruggaan. Hij was tot de 'dul' maanden van de islamitische kalender gekomen, dat zijn de laatste twee maanden :

dulqida – geofenheidheid, bezit zijn, de kus van ezau

dulhijah – bedevaart naar bakkah, het vreemde, de ballingschap van ezau

Dit verbindt dus ook Delila met Rebekkah (bakkah), zoals ook in de Bilha beschreven staat. Ishmael was dus nu bezit geworden van het vreemde, in ballingschap gegaan, toen Simson door de Filistijnen werd opgenomen. Simson ontving de Judas kus en was toen verkocht. Ook dit heeft diepe Egyptologische wortels. SN, suni, betekent ook neerbuigen om te aanbidden, kussen (sen, sena, senu). Simson werd toen opengesneden en afgesneden, en er werden lichaamsdelen van hem afgesneden, wat ook de betekenis is van sen in het Egyptisch, en sena betekent ook slager (suni, sn). Daarom was ook Simson een (lid van) shaphat, in het Hebreeuws niet slechts een richter zoals het vaak vertaald wordt, maar ook een slager, to erect, een oprichter of opgerichte (erectie), een opgenomene, een opnemer. De richteren waren een amazone slagersvolk die het volk moesten uitleiden. Simson was gezonden van het vreemde, maar kon het vreemde niet ontvluchten. Daarom had hij zijn bijzondere krachten. Dit was al voor zijn geboorte bepaald. In het Egyptisch was het slechts een beeld (sennu) van een hogere filosofie. Het gehele verhaal is metaforisch. De senu (suni, sn) waren een groep godinnen in de Egyptologie die Ra moesten voeden aan hun borst, en zij moesten er ook voor zorgen dat hij niet teveel nam. Zij bewaakten de voedsel voorraad. Zij hongerden hem ook uit, lieten hem de ramadan ingaan. Delila hongerde Simson sexueel uit in de hebreeuwse grondtekst, om hem haar zijn geheimen te laten vertellen. Zo kreeg ze hem op zijn knieën en hij weende voor haar. De senu is in het Egypte zij die doet wenen, het wenen, maar tegelijkertijd ook het zien. Zij moest hem namelijk inwijden in de hogere geheimen, hem leren diep te laten zien. Dat is een kenmerk van het smai volk in de wildernis, het volk van Ismael (seth). Zo kreeg Simson voorrechten en rechten (sennu, Egyptisch). De senu is in het Egyptisch de belasting, en degene die de belasting bepaalt, de waarde van iets, de toetser, als een inspecteur. De s-neh, sn, was in de Egyptologie het volk wat tot slaaf maakte, het onderwerpen door vermindering, uithongering, als een beeld van het reguleren en ordenen. Het was voor de doeleinden van registratie (s-nehi, sn), van de wortel sneh, vastbinden. De snehu was een bindtouw, al dan niet met veren. In het sneh ra feest werd de heilige gebondenheid van ra gevierd. De snehu was iets medicinaals, als verband. Het was tegelijkertijd een genezings feest, het zegevieren van de genezende krachten van de natuur door het samenspel van gebondenheid, verbondenheid en verband.

De san waren geneesmiddelen in het Egyptisch, en sana was een woord voor alomtegenwoordige, allesomvattende kennis (van de context). Sanu was de prijs die er betaald moest worden. Daaraan ontkwam de mens niet. De sanu waren de snelle poortwachters, die ervoor zorgden dat niemand binnenkwam die de prijs niet had betaald. De volle prijs moest betaald worden. Er mocht niet gesjoemeld worden. Zij haastten zich om een snel oordeel te brengen over hen die hieraan niet voldeden. San is ook het inbrengen van het medijn door wrijven, wat ook een beeld is van de sexualiteit. Dit kan dus een heel bitter medicijn zijn, want het is ook de dorsvloer, het pletten van het graan. Ruth moest op de dorsvloer aan het voeteneinde van Boaz slapen, wat hier ook diep metaforisch over gaat, zoals Maria aan de voeten van Jezus zat om te luisteren, en Maria Magdalena weende aan de voeten van Jezus, wat allemaal beelden zijn van de onderwerping van Simson aan de voeten van Delila, om door haar ingewijd te worden in het diepere, waar de voet een beeld van is. Zonder de belasting te betalen, zonder te buigen en te minderen, komt de mens niet binnen.

Shama, horen, luisteren en gehoorzamen in het hebreuws, komt ook van de egyptische wortel 'saham', wat de gevangene betekent, de geblokkeerde. Dit was de enige manier om de mens te verzoenen met het vreemde, het vergetene, het weggedrukte, het verlorene, om de één te maken tot twee. Twee is ook de betekenis van het egyptische san-nu. Dit komt allemaal terug in de soeni beweging van de islam die deze diepe cryptiek en etymologie draagt. In het Noord-Germaanse liggen deze geheimen voor de shamaan opgeslagen in de Zweedse bergen, want Zweden werden vroeger suiones genoemd (door Tacitus).

Voor de Egyptenaren was deze filosofie de ware schoonheid, de s-an, het terugkeren. Dit was een werkwoord. Dit was het ware opmaken door de natuur. Dit was de schoonheid van ieder mens, een intellectuele schoonheid.

In het Egyptisch werden woorden voor hetzelfde vaak op verschillende manieren beschreven, dit opdat allerlei aspecten ervan naar voren konden komen, en zodat het progressief bleef :

s-un – wording

s-un – openen, het maken van een opening

sun, sunnu – verkopen

sun – kennen, wijzen (vergelijk het volk van Ezau, temanieten)

sunu – loon, kas (vgl. Judas)

sunnun – verleiden, strikken, overtuigen, complimenteren, smeekbede

suhen – onderwerpen

senn – verspreken, liegen

sen – het kussen van de voet, van de aarde, een vrouw

Hoofdstuk 40. De aspecten van Ismael

Er zijn een heleboel gehoorzamen in de stad, die horen en luisteren naar het stadse implantaat, een heleboel goezakken, een heleboel brave hendrikken. Maar het probleem is dat ze niet verbroken zijn, en dat ze nooit waarlijk hebben gebogen. Ze zijn niet geopend. Er is geen pijn door hen hart gegaan. Ze hebben de prijs niet betaald, hebben de voeten van moeder natuur niet gekust, maar staan nog hoog en droog te protsen in de stad : 'Kijk hoe goed ik ben, kijk naar mijn slaafse stropdas, kijk naar mijn opgepompte spieren, hoe goed ik daarmee voor iedereen zorg, hoe ik de stad bescherm, wat een held ben ik. Kijk naar mij, naar mij. Zie hoeveel geld ik heb, en hoeveel ik aan anderen heb gegeven. Door mij hebben ze nu een mooi leven.'

Ze hebben valse shama, gehoorzaamheid, omdat ze geen suni hebben, geen nederigheid, geen verbrokenheid. Ze hebben niet gebogen en aanbidden slechts zichzelf, niet de hogere principes. Het ontbreekt hen aan genuanceerde filosofie, en daarom aanbidden ze hun vlees, hun dikke pakken gespierd vlees op hun buiken en borsten, hun armen, of als ze veel geld hebben en een hoge opleiding gehad aanbidden ze hun dure stropdassen en dure pakken, en natuurlijk hun dure auto's en hun dure huizen, en andere dure dingen. Het moet vooral duur zijn. Ze hebben geen suni, het zijn geen shama-suni's, geen simsons, geen ishama-suni's dus. Ishmael kwam tot Suni, tot de initiatie in het vreemde volk. Hij durfde uniek te zijn. Als je er eentje bent van dertien in een dozijn dan leef je niet meer. Dat wist Ishmael maar al te goed. We zijn hier aangekomen bij de bottenstructuur van het oude testament. De link tussen Ishmael en Simson is groot en rood, omdat Simson een diepe typologie van het leven van Ishmael is. Hier wordt de knoop gelegd.

Veel mannen willen sterk zijn, en veel mannen willen rijk zijn. Oog voor filosofische esthetiek hebben zulke mannen vaak niet. Dan is religie nog een andere optie. Of drugs. Maar shama kwam

tot zuni. Smai was de Egyptische Ishmael, een andere naam voor Seth, de wildernis mens. Suni is de noodzaak van het minderen. Ra kwam tot dit gezelschap van godinnen die ervoor zorgden dat hij minderde, anders zou hij de onderwereld niet kunnen doorkomen. Ook Aser, Osiris, was in de Egyptologie tot het Zuni gebied gekomen, en het werd zijn gebied. Hij werd hier opgenomen.

Waar Sa de gids is van Ra in de onderwereld, daar was S-N, Zuni, dat voor S-R, Aser (Osiris), vandaar dat Aser ook verbonden is aan de Suni stam, wat via het Egyptische liep tot de Israelitische stam Aser, maar ook dit is een typologisch beeld van Ismael.

Als we dan naar Eva kijken, dan zien we in het Hebreeuws dat er twee woorden voor haar werden gebruikt, Ishsha, als vrouw of getrouwde vrouw, en Havah als haar eigenaam wat leven en ook het minderen, het hongeren, betekent. Zij schenkt honger aan de man, als het pad tot de gnosis. Vandaar dat de god van het OT Jah-Havah werd genoemd, het pad van de wording (Jah) door honger (havah), wat ook tot uitdrukking kwam in de hongertocht van de Israëlieten door de wildernis op weg naar het beloofde land, en de hongertocht van Ismael. De god van het NT is dan Yeshua, of in het Arabisch Isa, wat terugwijst op Eva als Ishsha, de vrouw, de godin, wat ook het uiteindelijke doel van de hongertocht is. We vinden daar dan de mythes van de wonderbaarlijke spijziging en de wonderbaarlijke visvangst, allemaal principes van overvloed door honger, het wonder van de baarmoeder, waarin de man door het gaan door de leegte van de vrouw komt tot de wedergeboorte van zijn innerlijk kind en het ontvangen van de kennis in de wederopvoeding.

Ismael moest terug naar de tenten, om daar dienst te verrichten, terug tot de diepere wildernis, tot Rebekka, bakka, mekka, in de dul maanden van de islamitische kalender, om zo weer eigendom te worden van de moeder wildernis. Dit komt ook terug in het verhaal van Samuel, sml, dezelfde wortel als Ismael, sml, en wat ook een typologisch beeld is van Ismael. Samuel werd door zijn moeder verkocht aan de tabernakel dienst, oftewel de tentdienst. Telkens weer zijn de verhalen van het OT beelden van Ismael. Dit loopt dus ook door Aser heen tot de Egyptologie, als de bottenstructuur van het OT. Ook David die zijn psalmen opstelde voor Batseba, de badende godin, is een typologie van Ismael. Uiteindelijk kwam Ismael tot een wildernis rivier in zijn hongeren, waar hij de godin zag baden, als in een honger visioen. Zij is een grote oorlogsgodin, ook beschreven in het eeuwig evangelie en in de verdere amazone filosofie. Haar naaktheid is het symbool van de openbaring en de ontmaskering, zoals ook in de grondteksten. Daarom gaat een man die haar naakt ziet in ballingschap, als een beeld van de heilige gebondenheid. Dit is een literaire, filosofische naaktheid, waarin de mens diepte gaat zien, dus geen oppervlakkige, letterlijke, stadse naaktheid, want die is bedrieglijk. Naaktheid is iets metaforisch. De mens heeft het niet begrepen. De mens grijpt maar raak. Hevig verrukt is de mens als hij pornografische naaktheid ziet, op de reclame borden van de stad en verder overal en nergens, maar het is allemaal om de mens te bedriegen en om het oordeel te brengen. De naaktheid van de vrouw is het oordeel. Laten we duidelijk zijn. Het toetst de mens, het brengt het hart van de mens naar boven. De mens zou er van weg willen rennen als de mens de ware naaktheid van god zou zien, in grote vreze, want het komt om de mens te tuchtigen en zijn ego te verwoesten. Kijk de mens eens rennen van de naaktheid van God. Heuvelen val op mij, roept die mens, bergen bedek mij. Daar durven ze niet meer met hun handen op te slaan. Ze kijken dan recht tegen een woeste amazone aan die haar speer op hen gericht houdt. 'Wil je me nog eens op de billen slaan ? Waar blijf je dan ? Toe, als je zoveel lef hebt ?'

De stadse mens is als een bourgondische kabouter, altijd maar weer de toverfluit achterna lopen, altijd maar weer in sexuele sprookjes geloven, terwijl ze de ware demonologische sexualiteit niet willen leren kennen.

Het hongeren leidt tot het mysterie van de vermenigvuldiging in het NT, verbonden aan Isa, oftewel ishsha, de vrouw, Eva, de oermoeder, en dit vermenigvuldigen is de ware beweging, de logistieke

motoriek die het volk nodig heeft, oftewel de logistieke tocht door de wildernis. Daar mag de mens niet van afwijken, want dan stapt de mens op een bom, op een mijn, en dan is het afgelopen. Als de mens dan wakker wordt in de stad door de hogere filosofie en uit deze stad probeert te vluchten, dan zal de mens eerst de klauwen van een joker zien op zijn heupen, als de klauwen van een spin, lange klauwen met nagellak, jokerhanden, lang en dun. Dit monster bedroog de mens altijd weer, dus eerst moet het ontmaskert worden. Als de mens dan uit de stad is gegaan, dan is de mens nog maar aan de rand van de wildernis. Klop niet aan bij huisjes waar oude vrouwtjes wonen, want je weet waar dat op uit kan lopen. Het is heksen gebied. Ga dieper de wildernis in. Ontwijk al die huisjes. Pas op voor de zielenvisser.

Johannes was in die zin ook een typologisch beeld van Ismael, want hij zag de naaktheid van de godin en hij bewonderde haar, haar filosofische diepte, waarin ze het woeste beest had getemd, want naaktheid is een beeld van openbaring. Ismael kwam tot de naakte, badende godin, en stelde zijn psalmen op tot en over haar, vol van vreze, niet van lichtzinnigheid. Hij was niet als een bourgondische kabouter. Hij kwam niet tot haar met een dubbelgespierd lijf opgevoerd door steroïden, of met een dure, gladgestreken stropdas of een grote dure auto, een snelle ferrari ofzo. Ze zou hem zien aankomen. Er zou niets meer van hem overblijven. 'Wie denk je wel dat je bent om mijn melkklieren zo te bespotten?' zou ze tegen hem zeggen, of ze zou niet eens iets zeggen en gewoon haar speer het werk laten doen, en haar pijlen. Branden zou hij. Totaal afbranden. Hoe zou hij naar haar billen durven te kijken? Hij zou het niet overleven. Hij zou met ferrari en al de rivier ingekieperd worden, tussen de krokodillen. Hij zou aan de haaien gevoerd worden. Ze zou haar varkens vetmesten met zijn vlees. Dat is wat religie is: een verslaving geestelijke steroïden die alle geestelijke kanalen afsluit. 'Dus jij denkt met deze junk even de moeder roep durven te vervangen?' zou ze tegen hem zeggen, of ze zou gewoon alleen haar lasso en mes laten spreken. Hoe durft een mens zo de donkere, woeste, natte baarmoeder te benaderen? Of dom met een mobieltje om haar heen gaan lopen om fotootjes te maken van haar naaktheid om het dan naar vrienden te zenden? Vergeet het maar. Het mobieltje zou spontaan ervan in de fik vliegen en op de grond vallen. Fotootjes maken van een naakte, woeste natuur amazone, een totale vreemde voor deze wereld? Nee, haar ogen doden. Als haar billen draaien dan ben je er geweest. Als je haar borsten ziet dan zal duisternis op je vallen. Het zijn filosofische principes. Een mens kan niet sjoemelen. Een mens kan niet even een vrouw kopen op de veemarkt of winnen op een bingo avond van de sjoel vereniging. Zonder honger kom je er niet in. Zonder honger kun je niet tot haar naderen. Een heleboel mensen proberen het wel, maar hebben allerlei reserves. De één wil nog dit, en de ander wil nog dat. Ze drinken de lijdensbeker niet leeg tot de bodem, maar laten er altijd nog een laagje inzitten.

Hoe rekenen we met dit drama af? Ken de aspecten van Ismael in de andere verhalen van het OT en NT.

Hoofdstuk 41. Het instorten van de bruggen tussen de man en de vader

Adam kwam tot havah-ishsha in de hebreeuwse grondtekst van het OT, tot Eva de vrouw, tot de god van het OT, jah-havah, en de god van het NT, yeshua, oftewel isa in het arabisch. Havah is de hongertocht, oftewel de ramadan, om zo uiteindelijk tot de vrouw te komen, de ishsha, oftewel Sa,

de gids van Ra door de onderwereld, wat diepe amazone wortels heeft in het verhaal van Aser (Osiris) die door de Zuni geleid werd door de onderwereld. Het zijn aspecten van Ismael. Er is geen veilig pad tot een vrouw dan door de ramadan, door havah, de wildernis tocht van het hongeren, het minderen. De man, Adam, moet de leegte in, niet zomaar een zijweggetje inslaan om toch nog naar luilekkerland te kunnen. Adam moest in de hebreeuwse grondtekst komen tot de riem van vreze, zoals ook heracles deze riem moest bemachtigen. Adam is dus een aspect van Ismael en mag daarvan niet losgezien worden, omdat er teveel gevaren op de loer liggen. Het archetype van Adam kan alleen maar door diepte uitgezuiverd worden. Er is een orthodoxe adamitische cultus die gewoon onderdeel is van de nephilim.

Er is een gevallen Adam, de orthodoxe Adam die over Eva regeerde. Maar de mens moet komen tot de Ismaelitische Adam, Adam als aspect van Ismael. Adam werd ook iysh genoemd, een woord voor man en ook voor slaaf. In Genesis 8:21 wordt in de grondtekst gesteld dat ra, vijandigheid, rebelsheid, in het hart van Adam, de mens, is, van jongs af aan. Daarom nam Adam ook van het verbodene, en dat is ook belangrijk als rebelse eenling, om je niet te onderwerpen aan valse regels. Adam doorbrak deze regels, omdat Ra in zijn hart was. Zo maakte hij een hongertocht door de onderwereld, met ishsha (Eva) als zijn gids, zoals Ra Sa als zijn gids had in de Egyptologie. In de amazonologie is dit Zuni als gids. Deze rebelsheid is ook verbonden aan de Bellatrix planeet, wat ook energetisch een link is tussen Alnilam, het vreemde, en Alnitak, het woord, in de riem van Orion. De rebelsheid van Bellatrix is dus om het vreemde volkomen te maken. Dit is ook een aspect van Ismael, die vijandig was, rebels. Dit is een belangrijke eigenschap om te kunnen toetsen. Meelopers en hen snel van vertrouwen kunnen niet zuiver toetsen.

Adam werkt het vijandige aspect van Ismael uit door van het verbodene te nemen. Hij laat zich niet intimideren. Ook Adam wordt dan tot een verworpene. Als een gebodene wordt hij door de slang meegesleurd, wat ook een beeld is van het hongertouw, de heilige gebondenheid. Zo wordt Adam de onderwereld ingetrokken. Hij heeft geen deel meer aan de pleziertuin. Hij lijdt zware, diepe honger op allerlei manieren. Hij zit diep in de put. Hij heeft Ra in zijn hart, wat ook in het Hebreeuws stress en depressie betekent. Adam is zwaar paranoïde geworden. De jacht is op hem geopend. De naaktheid van God is naar hem op jacht, zoals in het boek Job de naaktheid van God de verwoester genoemd wordt, de godin Abadown, die naakt op jacht gaat, en nooit met lege handen terugkeert. Adam was verdoemd, ten dode opgeschreven. Terugkeren kon hij niet meer. Er was geen terugkeer mogelijk, geen ontsnapping. Hij was nu in ballingschap in een vreemd land. Hij moest een diepe slaap in om Eva te ontmoeten, een hongerslaap waarin hij hongervisioenen zou ontvangen, hongerdromen, net zoals Ismael in de wildernis.

In de christelijke traditie wordt Adam veelal besproken als man, terwijl in de grondtekst Adam ook een volk kan zijn. In de amazonologie wordt Adam ook veel besproken juist als een volk van amazones. Ook wordt Adam gewoon als man besproken, vaak J genoemd in de amazone filosofie, zoals in de Hebreeuwse grondtekst Adam iysh wordt genoemd, J's, wat ook de door S (sa, ishsha, eva) geleide J is, zoals Jezus ook niks vanuit zichzelf deed.

Het probleem van de orthodox Adamitische orde is dat ze Adam hebben losgekoppeld van de iysh die hij was, de mannelijke slaaf als beeld van de heilige gebondenheid, en zo maakten ze Adam tot de gevallen Adam die over Eva regeerde, de man die over de vrouw regeerde, als basis voor hun patriarchie. Daarom moet Adam terugkeren tot zijn iysh identiteit, tot de J in de amazone filosofie. Dan komt ook het Jezus, Isa, verhaal weer terug, waarin Jezus zich onderwierp aan zijn gids, zoals Ra. Adam moet weer buigen voor Eva, de natuur kennis. Alleen zo zal Adam door de onderwereld kunnen komen. Ook moet Adam weer terugkeren tot zijn Aser identiteit, zoals de boom van kennis een beeld was van Assur, Aser (Osiris).

Adam, de rebelse iysh, de rebelse J's, oftewel de isra, wat de basis werd voor Israel. Alleen zo kon

Jakob, Israel, op Pniel toetsen, door het vreemde volkomen te maken. Dat is het grote Orionse Bellatrix mysterie. Zo wordt de riem van Orion uiteindelijk compleet en krijgt de mens toegang tot de Rigel planeet van Orion. Zowel Saiphe als Rigel zijn de voeten van Orion. Saiphe is ervoor om de honger volkomen te maken. Het heeft te maken met het voleindigen van de ramadan.

Rigel is de logistiek van Orion, fundamenteel voor het bestaan van Orion en het zuiveren van Orion. Rigel is dus de robotische chip van Orion maar die komt eerst maar vaag door, en eerst wordt je weggeslingerd zoals ik eens lang geleden een droom had over Rigel, over een gokstad, en er was een hele grote clown met lang donker haar, en ik werd weggeslingerd door een wind, of alles vaagde weg. Ook de lagere stad heeft hier haar robotische chip dus die moet eerst overwonnen worden. Hier heeft de lagere stad dus ook haar logistiek, haar complexe gevangenissen die zich als de aarde projecteren.

Waar denkt de mens dat de ragnarok en de ramadan naartoe leidt ? Na de ramadan, na de speciale gift aan de armen aan het einde ervan, is er het suikerfeest, zoals in het hoogtepunt van de ragnarok surtr en hel terugkomen om de bruggen tussen de goden en de mensen af te breken, om zo een nieuwe wereld te bouwen, op een hoger niveau. De ramadan zal leiden tot een diepere ramadan, minder is meer. De ragnarok zal dus leiden tot een diepere ragnarok. Minderen zal leiden tot dieper minderen. Dat is het ware zoete, als je het minderen in het minderen kunt ontdekken. De mens moet na de ramadan dus niet met pensioen gaan ineens en een feestje bouwen en denken dat alles nu wel volbracht is. Het is geen simpel Jezus programmaatje van na drie dagen de opstanding en dan de hemelvaart en dan is het wel goed zo. Op het hoogtepunt van de ragnarok kwam Hel terug, de godin van de vruchtbaarheid, van de onderwereld, om de diepere poorten van de onderwereld te openen, veel grotere ragnaroks kwamen er toen. Hel, of 'el is slechts een afkorting van het amazone L-S, Lasso. Hel is dus de vrucht van de ragnarok, maar de mens moet een beter zicht op Hel krijgen. Surtr en Hel kwamen met een dodenschip. De vrucht is een diepere dood aan het ego, aan het zelf. Niet dat de mens dan ineens in luilekkerland aankomt. Het hoogtepunt van de ragnarok is scheiding, de bruggen die instorten. De mens wordt dan op zichzelf teruggeworpen, dieper. Telkens weer herhaalt zich dit.

Het hoogtepunt van de ramadan is dus altijd de verdieping van de ramadan. Het is niet het doodwerkelijk stoppen van de ramadan, want die stopt nooit. Niet stoppen met minderen dus, maar het verdiepen van het minderen. Niet zomaar kris kras gaan lopen minderen, maar diep minderen, filosofisch minderen. Het is een heel creatief proces van decoratie, van nuance, niet van oppervlakkig, bot en extremistisch minderen.

Surtr betekent zwart, als de zwarte oermoeder, zoals ook Hel is, wat verborgen betekent. Het zijn twee wildernis godinnen van het oer, die verdrukt waren, vergeten. Het hoogtepunt van de ragnarok is het ontwaken tot het verborgene. De mens is teveel in het licht, teveel in het openbare, het publieke, teveel een massa-dier, gefokt wordend als vee. Zo sluit de Vur ook af, met het boek het Verborgene :

129. HET VERBORGENE

1. De aarde scheurt open,
Ik kan de lagen zien,
Hier zijn de veranderingen

2. Het heilige snoep zit op de troon,
De troon is het verborgene

Dit spreekt over het hoogtepunt van de ramadan en de ragnarok. Zoals Amos naar het Noorden van

Israel moest om daar te prediken. Het Noorden is in het Hebreeuws een beeld van het verborgene. Ook Amos is in die zin een typologisch beeld van Ismael. Het Noorden betekent het geheim, het sieraad, dus het wil niet zeggen dat je heel orthodox en extremistisch in het verborgene moet gaan, maar meer subtiel en dat je niet zomaar parels voor de zwijnen werpt. Het houdt in dat je je genoeg camoufleert, en dat je eens andere paadjes inslaat dan de gewone paadjes. Je mag heel creatief met het begrip het verborgene omgaan, niet geforceerd en gedwongen. De verborgenheid is een filosofisch thema. Hierover mag gesproken, gelezen en geschreven worden. Het is vooral iets wat verdiept moet worden. De verborgenheid is niet iets zwart-wits.

Het hoogtepunt van ragnarok, als surtr en hel terugkomen, is een beeld van de dubbele donkere baarmoeder, de vruchtbaarheid tussen vrouwen, die in de huidige wereld vrijwel weggekapt is. Dieper in de wildernissen van de onderwerelden en het oer zijn er zones waar vrouwen met elkaar kinderen kunnen krijgen zonder dat er een man aan te pas komt. Mannen hebben daar geen vaders, maar alleen moeders, zoals Heimdal in de germaanse mythologie. Vandaar dat de mens de shamaanse tocht door de onderwereld tot Hel moet maken, door de ramadan, de hongertocht, net zoals Odin en Heimdal dit deden. Vrouwen kunnen in dit soort zones weer wel vaders hebben, maar deze vaders zijn dus alleen voortgekomen uit moeders. Dit is heel belangrijk om de tegennatuurlijke patriarchische bloedlijnen te onderbreken en te reduceren. De ramadan leidt dus uiteindelijk terug tot de dubbele moederschoot waarin de man zijn vader verliest, want dit was slechts een beeld van de man en zijn innerlijke kind. De man moet zelf zijn innerlijke kind terugvinden, zichzelf, waardoor hij zijn vader dus verliest. Dat is een natuurlijke logica. Hel en Surtr moeten daarom wel terugkomen. Zij zullen de huidige mens lostrekken van de patriarchische banden. De bruggen tussen de man en de vader zullen instorten.

Hoofdstuk 42. Exegese boek 31 van de koran – loqmaan

De verborgenheid is de oogst van de ramadan, en ook van de ragnarok, want surtr en hel komen op hun dodenschip om de bruggen tussen de mens en de patriarchische goden te verbreken. Surtr betekent donker, en hel betekent het verborgene in het germaans. In de ramadan wachten de islamieten op de heerlijke of grootse nacht, als beeld van het verborgene. Hiervan is ook de geslachtsgemeenschap een beeld. Op het hoogtepunt gaat de man de vagina binnen als beeld van de verborgenheid. Zonder eerst door de ramadan heen te gaan kan de man niet de vagina binnengaan, en is alles slechts illusie.

Het is niet zomaar leven, niet zomaar willekeurige gebeurtenissen. Er zit een filosofie achter, een plan, een verhaal. Het komt gemaskerd. De mens moet er doorheen prikken. Alleen de eenling kan dit. Verwacht het niet van de massa's. Zij houden het juist verborgen. Zij zijn het masker.

In de Germaanse mythologie ging het over de tocht tot hel om dingen van haar gedaan te krijgen, maar de mens werd meer onderworpen aan haar. De mens verliest zijn eigen controle en wil, want het gaat om 'uw wil geschiede', en niet de wil van de lagere mens. Hel is het verborgene, de verborgen kennis, en de mens moet van wil komen tot kennis. Hel's wil is dus ook onderworpen aan

kennis. Hel loopt via el en allah in het midden oosten helemaal terug tot het amazone ila principe van de eenling, en is een afkorting van de amazone godin lasso, haar eerste letter, wat een bijnaam is van de amazone godin rebekkah, vgl. bakkah, mekka, het vreemde. Uiteindelijk kwam Ishmael tot haar, na zijn lange ramadan-tocht door de wildernis. Het vreemde is dus het hoogtepunt van de ramadan. Boek 31 in de koran is het boek lokman, oftewel crypto-etymologisch gezien : loki-amen, de logos van het verborgene, of loki-mehen, de heilige gebondenheid van de logos, oftewel de logistieke logos. Ila is een amazone bijnaam van rebekkah, dus hel is gewoon een bijnaam van rebekka, en in het boek lokman van de koran wordt het pad van ila, of allah in het arabisch, besproken. Ila is meer een titel van eenlingschap, de bevrorene, de amazone letter L, de koude godin, als een woord voor god. Areta heeft dus deze bijnaam, titel, ook.

6. En onder de mensen is iemand die door ijdele praatjes zonder kennis anderen van Allah's pad wil doen afdwalen en er mee de spot drijft, voor zulken zal er een vernederende straf zijn.

Het pad van allah, ila, hel, het koude pad (ragnarok) is dus het pad van de ramadan, de hongertocht door de wildernis, en leidt tot allah, tot het vreemde, tot hel zelf, tot rebekkah, tot haar tenten. In de stad zien we dat de ramadan voortdurend wordt onderbroken en bespot. Het minderen, sober leven, met de natuur, is niet populair, maar het pad voor de eenling. Maar het boek laat zien dat deze typisch stadse kenmerken van de anti-ramadan onder het oordeel zullen komen.

7. En wanneer Onze woorden aan hem worden voorgedragen, wendt hij zich verachtelijk af alsof hij ze niet hoorde en zijn oren verstopt waren. Kondig hem daarom een pijnlijke straf aan.

8. Voorzeker, die getrouw zijn (amanu) en goede werken doen, zullen gezegende tuinen hebben.

Het woord amanu is ook weer verbonden aan het egyptische amen, de verborgenheid. De getrouwen zijn dus zij die in de verborgenheid leven. Zij minderen (zakaat, ramadan) en leven met het natuurgebed, hun wil onderworpen aan de kennis (vs. 4,5). Zij die dus volhouden op het pad van de ramadan, zullen komen tot de tuinen, de natuur, waarvan het boek de Vur een beeld is.

Het boek lokman stelt verder dat de onrechtvaardigen in dwaling verkeren (vers 11). Zij zijn tegen de schepping ingegaan en hebben een valse schepping gemaakt. Het zijn anti-scheppers op het pad van de anti-ramadan. Zij houden er meerdere goden op na, afgoden, in de zin van innerlijk verdeeld zijn. Ze dienen zowel het goede als het slechte. Ze doen water bij de wijn. Dat de islam dus waarschuwt tegen meergodendom, zoals het christendom dat ook doet, moet dus zuiver in deze zin opgevat worden, dat de mens niet god kan dienen en de mammon. Dat houdt dus niet in dat het goede zich niet op verschillende manieren kan uiten. Je kunt vele godinnen dienen die allemaal metaforisch zijn voor kennis, maar het is de ene kennis, het een zijn in veelvuldigheid. Pas dus op voor te letterlijke en orthodoxe interpretaties dat alleen maar een bepaalde god van een bepaalde cultuur de ene ware is, want dat is een religieuze anorexia geest, anorexia religiosa. Deze geest is vaak anti-moeder, patriarchisch, en maakt vrouwen heel dun, en mannen heel dik. Ook maakt deze geest vrouwen vaak heel wit, witter dan mannen. Dat doet deze geest om de baarmoeder tentoon te stellen, uit het verborgene te halen. Dieper in de wildernissen zijn vrouwen donkerder, en mannen bleker, een heel duidelijk contrast wat er moet wezen, alhoewel mannen zich wel weer kunnen camoufleren met de donkere moeder aarde op hun huid. Als ze het er dan weer afwassen dan zijn ze weer met een blekere huid. Dit is iets metaforisch en filosofisch, niet iets letterlijks en racistisch.

13. Toen Loqmaan tot zijn zoon, terwijl hij hem raad gaf, zeide: "O mijn lieve zoon, ken geen medegoden aan Allah toe, afgoderij is inderdaad een grote ongerechtigheid."

14. Wij hebben de mens op het hart gedrukt betreffende zijn ouders, zijn moeder droeg hem in zwakte op zwakte, en zijn zogen nam twee jaren in beslag. Zeg Mij en uw ouders dank, tot Mij is de terugkeer.

Dit is het pad van de ramadan, het terugkeren tot de moeder, van zwakte tot zwakte. Durft een mens deze filosofische zwakheid in te gaan? Zwakheden leiden dus tot nog diepere zwakheden, zoals de ramadan tot de diepere ramadan leidt en zo tot de eeuwige ramadan. Durft de mens tot de eeuwige zwakheid in de baarmoeder van de donkere moeder terug te gaan? Dit is ook een zeer christelijke, paulinische boodschap. Paulus zei: Weest zwak, want dan ben je sterk. Heb een behagen in zwakheden. Anders kan de moeder je niet vormen en niet herscheppen. Alleen in deze zwakheid kan de mens tot wedergeboorte komen. De klauwen van de joker van anorexia religiosa kunnen dan breken. Een moeder met een teer, zwak kind, dat is de oorspronkelijke basis van elk leven met een onmetelijke en onbeschrijfbaar schoonheid. Zo kan zij haar kind opvoeden en tuchtigen. Zo kan zij haar kind vormen naar haar wil, onderworpen aan de kennis. Dit is een beeld wat de islam hier terugbrengt, als diepe amazone aretatische filosofie. Ook de woorden van Jezus klinken dan door: Gij moet weer kind worden. Alleen kinderen zullen kunnen komen. Verhinderd hen dan niet.

Wat een prachtige schoonheid van een moeder met haar kind, als tegengesteld aan de lompe, grove, afstotende beelden in de stad van overmatig zongebruinde mannen die hun spierbundels zo gekweekt hebben tot mentale magneten waardoor het ego wordt vastgehouden, want het zijn beelden van hebzucht, trots en egoïsme, veelvraterij. Het is een trombose en een kanker in de geestelijke kanalen. Daarom moet de mens terugkeren tot de diepere filosofie. Het kweken van overmatig grote spierbundels om aan de moeder opvoeding te kunnen ontkomen is als valse, overmoedige tuinen voor hen die de ramadan niet willen vieren tot het einde. Daar gaat het boek van loqmaan over. De islam spreekt juist heel duidelijk over de absolute noodzaak van de borstvernauwing voor de man, zoals ook de grondteksten van het christendom. De tuinen van de stad zijn illusies, grote valstrikken. Het zijn pleziertuinen, duivelse pretparken van druk maar op het knopje, dan gaat de deur vanzelf open. Kennen we dat niet ergens van? 'Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open.'

Het christendom zegt: Eer uw vader en uw moeder opdat uw dagen verlengt worden, wat dus in diepte over de geestelijke, filosofische opvoeders gaat. Vele christenen nemen het letterlijk. Maar het boek loqmaan zegt:

15. Maar indien uw ouders trachten u iets met Mij te doen vereenzelvigen, waarvan gij geen kennis hebt, gehoorzaam hen niet. Doch leef met hen samen in de wereld op een behoorlijke wijze en volg de weg van hem die zich tot Mij richt. Dan zult gij tot Mij terugkeren en Ik zal u inlichten over hetgeen gij deelt.

Ouders hoeven dus niet altijd gehoorzaamt te worden. Uiteindelijk moeten niet de ouders gevolgd worden, maar degene die op god gericht is, om zo tot god terug te keren om kennis te ontvangen. Jezus sprak dat de ware ouders hen zijn die de wil van god doen. Jezus was hierin zeer radicaal, want alles moest achtergelaten worden voor god, ook de ouders, en de vrouw moest aangehangen worden, als beeld van de godin. In het boek loqmaan, oftewel de verborgen logos, het donkere woord, als beeld van de bindende moeder kennis, komt het zoonschap weer terug, wat uniek is in de islam. Hier kan uiteindelijk weer een zuiver kindschap zijn tussen god en mens. Telkens weer spreekt loqmaan: Mijn lieve zoon. Hier begint de diepe band tussen god en mens zich te herstellen.

16. O mijn lieve zoon! Al zou het het gewicht van een mosterdzaadje zijn, en al zou het zich in een rots bevinden of in de hemelen of op aarde, Allah zal het zeker openbaar maken. Voorwaar, Allah is Aldoordringend, Alkennend.

Een ware moeder zal haar verloren kind terugvinden, waar dit kind zich dan ook bevindt, waar het kind dan ook in terecht is gekomen. Op een moment is er het heerlijke moment dat een moeder haar kind terugvindt. Voor dat moment is de mens geschapen. Het kind zal dan huilend zijn moeder in de armen vallen.

In boek 31 begint Allah haar ware hart te tonen. Vandaar dat het een belangrijk boek is in de Koran.

17. O mijn lieve zoon, verricht het gebed en beveel het goede aan en verbied het kwade en verdraag geduldig wat u ook overkome. Dit is een ernstige zaak.

18. En keer uw gelaat niet in verachting van de mensen af noch wandel in hoogmoed op aarde, want Allah heeft de hoogmoedige noch de pocher lief.

20. Hebt gij niet gezien, dat Allah alles wat in de hemelen en op aarde is in uw dienst heeft gesteld en Haar gunsten rijkelijk aan u heeft geschonken, zowel uiterlijk als innerlijk? En onder de mensen zijn er, die over Allah twisten, zonder kennis of enige leiding of een verlichtend Boek.

Maar dit is dus voor de eenling, oftewel de hogere mens, want van de stad wordt gezegd :

21. En als er tot hen wordt gezegd: "Volgt hetgeen Allah heeft geopenbaard," zeggen zij: "Nee, wij zullen datgene volgen wat wij onze vaders zagen volgen." Zelfs al zou de duivel hen tot de straf van het branden hebben uitgenodigd ?

22. Maar hij, die zich aan Allah onderwerpt en het goede doet, heeft inderdaad een sterk houvast gegrepen. Bij Allah rust het einde aller dingen.

23. En zij die niet getrouw zijn, laat hun ontrouw u niet verdrieten. Tot Ons zullen zij wederkeren en Wij zullen hen inlichten over wat zij deden, Allah weet heel goed wat in hun innerlijk is.

24. Wij zullen hen voor een poosje zich laten vermaken, daarna zullen Wij hen tot een strenge straf voortdrijven.

De moeder troost hier haar zoon, bemoedigt hem na een lange ramadan waarin hij van geen troost wilde weten omdat zijn moeder er niet was. Hij wilde niet de valse troost van de stad aannemen, van de vader die de moeder had vermoord. Dat zou verraad zijn naar zijn moeder toe.

27. En als alle bomen op aarde pennen waren en de oceaan, met nog zeven oceanen aangevuld inkt was, de woorden van Allah zouden niet kunnen worden uitgeput. Voorwaar, Allah is Almachtig, Alwijs.

28. O mensen uw Schepping en uw Opstanding zijn slechts als die van een enkele ziel. Voorwaar, Allah is Alhorend, Alziende.

Hier troost, bemoedigt en vermaant de moeder haar zoon verder : het is het pad van de eenling. De zoon zou een eenling blijven. Het verborgen woord is diep en eindeloos, terwijl het woord van de stad is ingekort.

31. Hebt gij niet gezien, dat de schepen op zee varen door de gunst van Allah, opdat Hij u Zijn tekenen moge tonen? Voorzeker daarin zijn tekenen voor een ieder, die geduldig en dankbaar is.

Hier troost de moeder haar zoon met een beeld van schepen, dat alles goed zal komen, verdiept zal worden, als hij als eenling nomadisch zal blijven.

32. En wanneer de golven hen als schaduwen omhullen, roepen zij Allah oprecht zijnde in gehoorzaamheid aan, maar wanneer Zij hen veilig aan land brengt, volgen slechts enigen hunner de rechte weg. En niemand verloochent Onze tekenen behalve de trouweloze, de ondankbare.

33. O mensen, vreest uw Heer, en ducht de Dag waarop geen vader zijn zoon iets zal baten, noch de zoon zijn vader van enig nut zal kunnen zijn. Allah's belofte is zeker waar. Laat daarom het wereldse leven u niet misleiden, noch laat de Verleider u omtrent Allah bedriegen.

Hier laat de moeder zien dat er een tijd zal komen waarin de vaderband tussen zoon en vader niet

meer zal bestaan en niet meer zal baten. Hier loopt de ramadan dus op uit, dat de zoon het begrip 'vader' moet leren begrijpen, dat het iets in hemzelf is, en niet iets wat door de massa op hem geprojecteerd kan worden. Daarom moet de zoon zijn vader 'verliezen' om zo tot de moeder te kunnen komen, wat ook het moment beschrijft in de germaanse mythologie omtrend ragnarok, dat aan het einde van de ragnarok, het hoogtepunt, surtr hel terugkeert op hun dodenschip, oftewel het donkere verborgene in het germaans, als de terugkeer van de dubbele baarmoeder, de vrouwelijke vruchtbaarheid, waarin de moeder haar zoon laat kennismaken met zijn bijmoeders. Dit is ook tegelijkertijd het hoogtepunt van het boek loqmaan.

34. Voorwaar, Allah alleen bezit de kennis van het Uur. Zij zendt de regen neder en Zij weet wat zich in de baarmoeder bevindt. Geen ziel weet wat zij morgen zal doen, en geen ziel weet in welk land zij zal sterven. Voorwaar, Allah is Alwetend, Alkennend.

Hoofdstuk 43. de bulimia matrix

De islam – een te groot en te machtig, te urgent, natuurverschijnsel om zomaar te negeren en te ontwijken. Er is een grotere buitenaardse realiteit die staat te dringen, en de aarde staat onder grote druk. De diepere boodschap van de islam moet dus begrepen worden, wat erachter ligt, want het is slechts een masker van de aretatische amazone filosofie. Net zoals de diepere kern van het christendom begrepen dient te worden. Daartoe is de exegese, oftewel de schriftuitleg, waardoor er ook een belangrijk verschil is tussen de orthodoxe islam en de exegetische islam, zoals er ook een groot verschil is tussen exegetisch christendom en orthodox christendom. De filosofie is namelijk gewijd aan exegese, en dat is niet slechts exegese van boeken, maar van alles in het leven van de mens.

Ishmael kwam na zijn lange tocht door de wildernis tot Allah in mekka, tot El, of Ila, maar in het westen volgde men al snel een eigen transliteratie, en werd er meer aandacht geschonken aan vertalingen in de eigen taal dan aan de grondtekst, want to werd El als Hel gedemoniseerd, en dat terwijl Hel een belangrijke Germaanse godin was, en ook Arabische christenen god Allah noemen omdat dat nu eenmaal het woord voor god is in de Arabische taal. Veel westerse christenen, niet gehinderd door enige kennis, denken nog steeds dat Allah puur de god van de islamieten is. Ishmael kwam dus tot Hel. Laten we daarover duidelijk zijn. Het betekent het verborgene in het Germaans. Ishmael was zo diep in de wildernis doorgedrongen, zo ver weg van zijn eigen land, dat hij tot Bakkah kwam, tot Mekka, waar hij samen met Abraham een heiligdom voor Allah maakte, in de islamitische mythologie. Ook Jezus ging tot Hel in de westers-christelijke mythologie, zoals ook Odin en Heimdal tot Hel gingen in de Germaanse mythologie.

Ishmael moest alles achterlaten. Zijn moeder leidde hem, zij kwam uit een vreemd land en werd door Ishmael's familie beschouwd als een soort slavin of dienstmaagd. Ook voor Ishmael's moeder was het dus een bevrijding, een exodus. Het was het pad van de ramadan, en het verborgene was de oogst, oftewel hel, allah. Hel is in het germaans ook een woord voor vruchtbaarheid en verzoening, en wordt ook wel uitgesproken als Hela. Het is verbonden aan de initiatie tot de natuurgeheimen waar ook Odin en Heimdal deel in hadden.

Boek 31 van de Koran gaat over de diepe verzoening tussen moeder en kind. De baarmoeder is een

beeld van de vormende tucht en opvoeding, wat de hel oorspronkelijk was, en de koran stelt dat de teksten diepere symbolische betekenissen hebben. Boek 32 is de ter aarde werping, de aanbidding, waarin het kind weer onderworpen wordt aan de liefdevolle en zorgzame leiding en terechtwijzing van de moeder. Zo moeten we ook de dualiteit van Hel beschouwen. Deels is het waar, maar in welke context? Het heeft een opvoedende functie. Het is ter bescherming van het kind. De hel is de baarmoeder, de donkere verborgen, obscure baarmoeder, en dat moet ook wel. Hier wordt het kind in de exegeese, oftewel de verdieping, ingewijd. Het is dus iets abstracts.

20. Maar het tehuis van de ongehoorzamen zal het Vuur zijn. Telkens wanneer zij er uit willen komen, zullen zij er weer in worden teruggedreven en hun zal worden gezegd: "Ondergaat de straf van het Vuur die gij loochendet."

Heeft de mens het nodig? Jazeker. Het ego, het vlees, zal van de hel proberen te vluchten, maar zij kunnen niet ontsnappen. Ook zal de mens de hel moeten toetsen. God zal de mens altijd vinden. De mens kan niet vluchten voor God, de kennis. Dit is ook één van de wetten van het calvinisme, de vijfde pilaar, van de eeuwige volharding van de heiligen, de onontkoombaarheid. Een kind kan niet ontkomen aan zijn moeder. De moeder bouwt een beveiliging in, zet het kind in de box. Dat is de liefde van de moeder. De moeder is sterk, en het kind is zwak. Als het kind rebels is kan het de moederband daarom niet breken.

Daarna wordt er gezegd:

21. Wij zullen hen inderdaad de lichtere straf doen ondergaan vóór de grotere straf opdat zij zich mogen bekeren.

De hel is er dus voor om de mens het belang van restricties en lijden te leren. Het is om de mens voor groter kwaad te behoeden. De baarmoeder is de hel, een liefdevolle, zorgzame moeder die het beste met haar kind voorheeft. Zo wordt dit ook in de grondteksten van de bijbel beschreven, als zowel tucht als genezing. Het is het medicijn voor de mens.

Psalm 3 is een morgenlied van David op de vlucht voor zijn zoon Absalom. In de amazone filosofie was dit zijn dochter. B-salom is in het egyptisch-hebreeuws de vrede, volkomenheid en verzoening van de voet, als beeld van de exegeese. B is namelijk de voet in het Egyptisch. In de amazone filosofie is David genaamd Ahn. Ahn kon niet vluchten van zijn dochter. De dochter is namelijk een belangrijk en onmisbaar principe.

Uiteindelijk gaat de ramadan vrucht dragen, voor hen die volhouden, wat de na-ramadan is, de volkomen of volle ramadan, de eeuwige ramadan, waarvan de dochter een beeld is. De mens moet volhouden totdat er een nieuwe geboorte is. Als de mens voortijdig stopt met de ramadan en gaat vreten en vreten, dan is er een miskraam. Dat is de geest van bulimia, waardoor je uiteindelijk toch alles weer moet uitspuwen. Materialistisch, vraatzuchtig leven is dus geen daadwerkelijke winst. Pas op voor de geest van geestelijke bulimia. Richt jezelf op het hiernamaals, de na-ramadan, de volledige ramadan, en ga jezelf niet te buiten aan tijdelijke pleziertjes, want die misleiden en beroven je toch. De mens moet verlost worden van de materialistische geest van bulimia die hevig in de stad staat te pronken met zijn spieren en bling bling, al zijn rijkdom en wat hij allemaal gevreten heeft en wat zich in het lichaam heeft lopen ophopen. Alles moeten ze er weer uitspugen. We kunnen er op wachten. In die zin is de materialistische bulimia ook weer heel manisch. Het is heel hysterisch allemaal. Ze vreten en vreten maar, nemen en nemen, vermeederen en vermeederen, pompen zich helemaal op, en dan moeten ze ineens alles weer teruggeven, en dan kan het lijken alsof het hele goede mensen zijn die alles voor de ander over hebben, en dat kan heel grootschalig zijn, maar ze geven slechts terug wat ze hebben gestolen.

Bulimia in de stad, het is als eb en vloed. Ik had een droom over een vrouw met een genezingsbediening, veel geprezen, hier in Nederland, een pupil van Kathryn Kuhlman. Het bleek in die droom dat haar genezingsbediening was voortgekomen vanuit geestelijke bulimia, het altijd maar meer willen en dan alles eruit moeten floepen om het zo terug te geven. Het was een rover. Vandaar dat ze ook in de Toronto beweging terecht was gekomen wat ook een soort van voorspoeds-evangelie is. Telkens maar meer en meer, en dan moeten ze alles ook weer uitkotsen en dat trekt natuurlijk veel bekijks, als een kermis attractie. Geestelijke bulimia is niet slechts een ziekte. Het is een afgod.

In rap tempo was de mens gekomen tot het romeinse wereldrijk waarop later het christelijke wereldrijk werd gebouwd, wat een materialistisch christendom was, en wat gewijd was aan de moddervette afgoden van de stad en de dubbelgespiede afgoden zijn slechts een andere vorm van vet en vraatzucht, allemaal uitingen van geestelijke en materialistische bulimia. De mens zit opgesloten in deze manische bulimia matrix als een gevangenis, en de mens kan de uitweg niet meer vinden. Daarom moest de islam wel komen. De mens heeft het niet begrepen. De mens heeft het niet verdiept.

In boek 53 van de Koran wordt gesproken :

2. Bij de ster wanneer zij valt.
3. Uw metgezel is noch afgedwaald noch afgeweken.
4. Noch spreekt zij naar eigen begeerte.
5. Het is slechts de Openbaring die wordt nedergezonden.
6. Zij die grote macht heeft onderwees haar.
7. Die kracht bezit. Zo is zij volmaakt geworden.
8. En zij staat aan de hoogste horizon.
9. Zij naderde en kwam steeds nader.
10. En werd als de spanning van twee bogen. Ja, nog dichterbij.
13. Wilt gij dan met haar redetwisten over wat zij heeft gezien ?

Kennis is te sterk. Dingen kunnen niet een eigen leven leiden. Ze zijn altijd een reflectie van iets. De islam maakte het minderen tot een van haar pilaren. Het westen wil nog steeds niet luisteren. Daarom zal er iets groters komen dan de islam, maar dit is alleen voor de eenling.

Hoofdstuk 44. van dan tot zorek - exegese van boek 63 van de koran

In de wildernis moet je net zo lang doorgaan totdat je in een gebied komt van onweerstaanbaarheid en onontkoombaarheid. Dat is de Jeremia ervaring, maar ook Simson had deze ervaring toen hij helemaal door de wildernissen van het Dan gebied kwam tot het Zorek gebied waar Delilah woonde aan de grens van het Filistijnse gebied. Zorek betekent droog gebied. Simson moest de weg van het toetsen gaan, dieper en dieper in de ramadan, in het minderen, om alles toetsend te weerstaan, totdat hij niet meer kon weerstaan, want de gnosis was hierin hem tegemoetgekomen. Het was de vrucht van de ramadan die hij niet meer kon stoppen. Wat een geweldige ervaring is dit. Het verhaal

van Simson en Delilah staat symbolisch hiervoor. Simson werd gebonden in de gnosis, en zo ook verbonden aan de gnosis, en dit was een vreemde gnosis. Simson kwam hier door zijn rebellie tegen het normale. De onweerstaanbaarheid en onontkoombaarheid zijn ook twee pilaren in het calvinisme, de laatste twee pilaren. Het is als een soort opname na de hongertocht, na het verliezen van de wil van het ego, in ruil voor kennis. Kennis is hoger en belangrijker dan wil. Hiertoe zondert de mens zich af, is er een scheiding tussen goed en kwaad, wat ook weer een pilaar in het calvinisme is. Zo wordt de mens een uitverkorene.

Boek 63 in de Koran gaat hierover, dat zij die de minste willen zijn uitgedreven zullen worden door de aanzienlijken, die voor het meeste hebben gekozen. De minsten worden verworpen, net zoals Ishmael verworpen werd. Zij worden teruggezonden de wildernis in, en dat is maar goed ook, want wee u wanneer iedereen wel van u spreekt. Dat zou een valstrik zijn, zoals ze met valse profeten doen. Durf een verworpene te zijn, want als je aanvaard zou worden, dan zou het pas echt goed mis zijn, want waar is dan het offensief? Als de duivel je aanbidt dan heb je pas echt je ziel verloren, als je op handen wordt gedragen door de massa's. Boek 63 gaat over de hypocrieten. Zij volgen het pad slechts halfgebakken, en haken dan af. Ze proberen de eenlingen te misleiden, en over te halen met hen mee te gaan. Dat kan heel subtiel gaan. Het is oorlog, en de vijand is gecamoufleerd. Ook het christendom gaat over de minste willen zijn, niet de grootste. Het pad van Jezus is dat van verworpenheid, net zoals Ishmael. De eersten zullen de laatsten zijn, en de laatsten zullen de eersten zijn. Stop dus niet voordat je bij het minste bent gekomen. Leg alles af, opdat je dieper in de wildernis kunt komen, tot deze zones. Ga tot Zorek. Keer niet halverwege om. Ga door totdat het vreemde is gekomen, en worstel ermee, zoals Jakob op Pniel, want dan zal de gnosis je belonen, en je tegemoetkomen. Laat pijn of lust je niet weerhouden. Zet door, totdat je opgenomen wordt en je je er niet meer tegen kunt verzetten. Dat is de heilige gebondenheid, en de mooiste ervaring die een mens ooit kan hebben. Je bent dan daadwerkelijk een unieke eenling geworden. De mensen om je heen zullen dan over je liegen en je verkeerd uitleggen, zoals boek 63 ook stelt, maar jij hebt de ware rijkdom gevonden :

1. Wanneer de huichelaars tot u komen, zeggen zij: "Wij getuigen dat gij inderdaad de boodschapper van Allah zijt." Allah weet dat gij Haar boodschapper zijt, en Allah getuigt dat de huichelaars inderdaad leugenaars zijn.
2. Zij hebben hun eden tot een schild gemaakt, zo leiden zij mensen van Allah's weg af. Hetgeen zij doen is zeker slecht.
3. Dat is omdat zij de trouw omhelsden en daarna verwierpen. Derhalve is een zegel op hun hart gedrukt en zij begrijpen niet meer.
4. En wanneer gij hen ziet, bent gij vol vragen en twijfels over hun voorkomen, en indien zij spreken luistert gij naar hen als naar aangeklede stukken hout. Zij denken dat ieder gerucht tegen hen is. Zij zijn uw vijanden, neemt u daarom voor hen in acht. Allah's vloek zij over hen. Hoe ver zijn zij afgewend van de Waarheid.
7. Zij zijn het die zeggen, "Besteedt niets voor degenen die met de boodschapper van Allah zijn zodat deze weglopen" - terwijl aan Allah de schatten der hemelen en der aarde behoren, doch de huichelaars begrijpen dit niet.
8. Zij zeggen: "Als wij naar Madinah terugkeren zal de aanzienlijkste er zeker de minste uitdrijven," maar eer behoort aan Allah, Haar boodschapper en de getrouwen, de huichelaars echter weten het niet.
9. O, gij die getrouw zijt, laat uw rijkdommen en uw kinderen u niet afleiden van de gedachtenis aan Allah. En wie dat doet behoort tot de verliezers.

De verliezers zijn de onderbrekers van de ramadan. Zij sleuren velen mee in het verderf die ook de ramadan onderbreken. Daarom is de beveiliging van de heilige gebondenheid zo hard nodig. Jakob kwam tot de tent van Bilha toen zijn vrouw Rachel was gestorven. Hij nam bij haar zijn intrek, als

een iysh, als een dienstbare man in het Hebreeuws. Hij was door de dood van zijn geliefde vrouw de minste geworden. Hij had alles verloren waarvan hij hield. Bilha was een beeld van het vreemde waartoe Jakob moest komen, als een beeld van de heilige gebondenheid die hij op Pniel ontving als beloning na het toetsen. Cryptisch gezien is dit ook waar de Babylonische ballingschap voor stond. Jakob, als beeld van het volk Israel wat in ballingschap ging, wat ook zijn naam was die hij kreeg toen hij de heilige gebondenheid op Pniel ontving. Israel betekent hij die met God heeft geworsteld. Jakob's heup werd uit de kom geslagen zodat hij kreupel werd, als een beeld van dat hij een gebroken man was, gevoelig geworden voor God. Babylon, Babel, is B-bl, oftewel de voet (Egyptisch, b) van Bilha (bl), waaronder Jakob terecht kwam, als zijnde een beeld van het onderwezen worden in de diepte. Dit komt dus ook weer terug in de Jeremia mythologie die een profeet was ten tijde van de Babylonische ballingschap. De mens moest terugkeren tot het vreemde.

Ook Ruben, de oudste zoon van Jakob, ging tot Bilha's tent na de dood van Rachel (Gen. 35:22), wat een beeld is van het innerlijke kind van Jakob zelf. Jakob had altijd al iets met Bilha gehad, omdat Rachel in eerste instantie geen kinderen kon krijgen, dus gaf Rachel Bilha aan Jakob, die toen Dan en Naftali baarde. Het gebied van de stam Dan is dus het gebied om tot Zorek te komen, dus in dit opzicht van belang. Later baarde Rachel dus uiteindelijk wel Jozef en Benjamin. Jakob moest voor Rachel twee maal zeven jaren werken. Na de eerste zeven jaren werd hij eerst bedrogen en kreeg een andere vrouw in plaats van Rachel. Dit spreekt dus over een hele lange ramadan die eerst volkomen moet worden. Eerst moet de mens geconfronteerd worden met de leugen, om hem te testen, en pas daarna kan de mens tot de waarheid komen, maar velen geven halverwege al op. Daarom is Rachel een groot geheimenis van de vrucht van de ramadan, maar ook is zij een beeld van de ramadan zelf, omdat zij in eerste instantie niet vruchtbaar kon zijn. Pas nadat Bilha in het spel was gekomen, als beeld van de heilige gebondenheid, werd Rachel vruchtbaar. Rachel, als Ra-gl, staat voor de openbaring (gly, aramees) van Ra (egyptisch, de tocht door de onderwereld). Deze openbaring komt alleen als we tot het einde toe volharden. Zonder volharding kan Rachel dus niet bestaan. Bilha is dus een belangrijke sleutel in het Rachel verhaal. Het is een visioen wat Bilha tot Jakob zond, als onderdeel van haar. Rachel's dood moet dus meer gezien worden als een verdieping hiervan, als een overgang tussen twee gebieden, twee tijdperken, binnen de ramadan. Als er vruchten zijn gekomen van de ramadan, dan moeten die ook weer overgedragen worden aan de gnosis, aan God, aan de moeder, opdat er niet over limieten heen wordt gegaan. De ramadan zelf mag niet uit het oog verloren worden :

10. En besteedt uit datgene waarvan Wij u voorzien hebben voordat de dood één uwer overvalt en deze zegt: "Mijn Heer, waarom hebt Gij mij niet voor een wijle uitstel verleend, opdat ik aalmoezen zou kunnen geven en tot de rechtvaardigen behoren?"

11. En Allah geeft niemand uitstel wanneer zijn tijd is gekomen, en Allah is volkomen op de hoogte van hetgeen gij doet.

Voor alles is er een tijd. Voor het behoud van de mens moeten deze tijden wel afgebakend zijn, anders gaat men over limieten. Vandaar dat er dus ook geen uitstel mag zijn. Hierover is veel verwarring. De mens wil geven, maar plotseling kan het niet meer, omdat de mens dan over een limiet zou gaan. Dit is ook zo met het nemen. Alles kan alleen maar met mate gebeuren. Ook de dag moet dus telkens sterven, en de nacht, zoals Paulus ook zegt : Ik sterf elke dag. Zo blijft de mens in de logistiek. Zo krijgt de geest van bulimia geen ingang. Uiteindelijk is de heilige gebondenheid slechts een beeld van de logistiek. Dat is de ware gebondenheid, dat je op de juiste plaats bent op de juiste tijd met de juiste mensen, de juiste producten, in de juiste hoeveelheden en de juiste verhoudingen tegen de juiste kosten, op de juiste manier, enzovoorts. Dat is dus niet duf met een touw om je nek lopen overal en dan toch doen waar je zelf zin in hebt of allerlei willekeurig gedrag om maar aan school te ontkomen, zoals de stropdas mannen in de stad. De ware logistiek is een school. Die school moet in orde komen. Dan mag je loskomen van de dodelijke zonden van ijdelheid, hebzucht, vraatzucht en trots, om zo te werken aan een mooi karakter en een mooie rol in

je leven. Dat is wat de ware schoonheid is. De rest is slechts illusie.

Hoofdstuk 45. de steniging

Ik piekerde me er als kind suf over waarom Simson zo dom kon zijn om zijn geheimen aan Delilah te vertellen, terwijl ze al had getoond dat ze niet te vertrouwen was. Suf piekerde ik me er over. In de grondtekst gaat het hier over de sexuele macht die Delilah over Simson had. Simson was aan haar verslaafd, dus deed er alles voor om haar te houden, ook al wist hij waar het op uit zou kunnen lopen. Tenminste als je het allemaal letterlijk moet nemen, maar nu neem ik het symbolisch.

In boek 69 van de Koran, Al-haaqqah, gaat het over het komende oordeel, dat er weer een ark zal komen, en dat de hemelen zullen splijten, en dan zal de grote gebeurtenis plaatsvinden :

18. Dan zult gij worden bloot gelegd en geen uwer geheimen zal verborgen blijven.

30. Grijpt hem en boeit hem.

31. Werpt hem dan in de hel.

32. Bindt hem vervolgens met een ketting vast waarvan de lengte zeventig armlengten bedraagt.

Dit gebeurde ook met Simson. Maar vers 43 zegt dat dit slechts een openbaring is van de heer der werelden, dus het is zeer abstract en symbolisch. Het is als in de germaanse mythologie over de ragnarok, het einde van de wereld, waarin op het hoogtepunt surtr en hel komen op hun dodenschip om de bruggen tussen goden en mens af te breken.

In de ramadan dient de mens te wachten op de gezegende nacht, de grootse nacht. In boek 44 is dat de waarschuwer, de restrictie, na een tijd van droogte. Het is de overweldiging door het vreemde, die nieuwe limieten bij de mens aanstelt.

Simson werd tussen de pilaren van de tempel gezet van het vreemde land, terwijl zijn krachten weer begonnen terug te keren, en zo verwoeste hij de hele tempel, die ook te pletter viel op hem. Simson werd toen bedolven onder de stenen van de tempel en versloeg meer vijanden dan hij ooit verslagen had. Zo kwam hij tot de oerverharding, die alleen maar in de oerverzachting kan komen. Zo komt de mens in een nieuwe energie, een bevroren energie die niet noodzakelijk koud is, en die ila wordt genoemd in het amazonisme, wat ook een andere naam is voor Allah, El en hel. De mens gaat aan het einde van de ramadan door een periode van steniging, om ook zelf zo hard als steen te worden, hard tegen het ego. Het is een bepaalde dood die de mens aan het ego moet sterven. Zonder de steniging kan de mens nooit tot deze verstening komen. De mens moet eerst de steen voelen.

Toen stefanus werd gestenigd zag hij de hemelen geopend. Als eerste maakt de steniging de mens lek, maar zal daarna zelf als de stenen worden. De mens moet wel een confrontatie met de stenen hebben, anders kan de mens de leegte niet in. Zowel in Openbaring 11 en 12 als Openbaring 16 en 17 wordt na het neervallen van de hagelstenen in grote plagen de vrouw zichtbaar. De vrouw is een beeld van de innerlijke bevrorenheid van de mens. De man is een beeld van de innerlijke

verzachting van de mens, de luistervaardigheid. De vrouw is dus metaforisch gezien een beveiligingssysteem, een waarschuwer. De mens moet eerst de oerzwakheid in om hiervoor gevoelig te worden. Dit gaat door de geestelijke steniging, door de Simson ervaring. In zachtheid is de mens hard, en in zwakheid is de mens sterk. Dit is een natuurspasme die ervoor zorgt dat de krachtinspanningen niet te lang duren, maar dat er goede patronen van wisselwerking zijn. De stenen zijn een beeld van nieuwe, vreemde visioenen. De mens die eronder bedolven wordt blijft niet meer dezelfde, en de mens die er niet onder bedolven wordt en aan de zijlijn blijft staan begrijpt er niets van. Elke gestenigde is omringd met massa's begriploze mensen, rampentoeristen.

De gestenigde zal merken dat door zijn zwakheid en verzachting, door de lekken, realiteiten in elkaar over beginnen te vloeien, omdat zijn muren doorbroken zijn, de muren tussen de werelden en realiteiten. De gestenigde voelt zichzelf dan tussen deze werelden inzweven, wat een heel vreemd gevoel kan zijn, en ook een heel vies gevoel. Alles wordt gemengd, en de gestenigde kan er niets tegen doen. Ook kan de gestenigde dan zich ziek voelen en pijn hebben. Allah wordt in de koran de heer der werelden genoemd. Blijkbaar zijn er dus meerdere werelden. Ook boek 19 van de Vur, de golf, gaat hierover.

Er is een wereld in de steen, een draaiende wereld, het geheim van de tijd.

Stefanus zag de hemelen geopend toen hij gestenigd werd. De martelaarsdood, het stenen graf van simson, is de weg tot het eeuwige leven. Als de duivel je heel heeft gelaten, dan is dat een teken dat je hem niet genoeg weerstand hebt geboden. Kasia met haar lange nagellakbedekte killernagels kan alleen verzwolgen worden door het graf van de gestenigden. Er zal een heel leger van gestenigden opstaan. Ze hebben de pilaren van de Sheda stad van Kasia, van de bulimia matrix, gebroken, waardoor ze bedolven werden onder stenen.

Wat de eenling op aarde doormaakt zijn complicaties van de steniging. De eenling ijlt door zware doodshallucinaties zoals de stad en het dagelijks leven. Het is niet echt, maar de eenling moet er doorheen. Stenenwerpers zijn er in de wildernis. Als ze je zien, dan gooien ze je dood met keien. Het is onderdeel van de ramadan om leeg te worden. Het maakt de mens koud en hard tegen de zonde. Ila, allah, is een woord voor bevriezing, kou, hardheid, honger, als het mysterie van de ragnarok. Dit mysterie overweldigd de mens, overweldigd de eenling. Het splitst de mens in zoveel delen die allemaal verzameld moeten worden in het communisme. Ook de islam is communisme, natuur-communisme, door de zakaat, de armenbelasting. Alleen zo wordt het laatste verloren schaap teruggevonden. De schepen van het natuur-communisme kunnen de wildernis diep penetreren, ook als ijsschepen in de ijsgebieden. Ila, allah, is een bijnaam van Areta, als onderdeel van het aretisme. In die context moet de koran dus gelezen worden, om zo niet in orthodoxie terecht te komen. De koran noemt zichzelf niet voor niets het boek van de moeder (umm-al-kitab, 13:19, 43:4).

Zware krachten van de natuur staan te dringen. Ineens is de natuur dan in de stad. Ineens is de stad de natuur.

Het ware communisme is dus het verzamelen van kennis, waardoor de ware logistiek bestaat. Het christendom was afgeweken, vervlakt, en daarom moest de koran wel komen. Maar de koran leidt terug tot de tuinen, tot de wildernis, waar telkens weer in de koran naar gewezen wordt, naar de komende vreemde vrouwen van het paradijs, oftewel de amazones. Dit zijn beelden van grote tucht en opvoeding. De mens moet terug naar de moeder. De koran wijst dus op de Vur. Hij die komt in de nacht, daar gaat de koran over. Hij zal op de deur kloppen van de eenling, en de eenling overweldigen en meenemen, dieper de koran in, terug tot de Vur.

Hoofdstuk 46. De Freudiaanse Calvijn

De koran is een cryptische buitenaardse code. Eerst was er Egypte, oftewel Geb-Ptah, de schepping (ptah) door de baarmoeder (geb), of schepping door de aarde, door de natuur, en toen kwam Israel, wat de worsteling met God betekent, oftewel zoals Jakob op Pniel streed met God, als beeld van het toetsen (er zijn namelijk zoveel valse goden). Daarna kwam het christendom, als beeld van het lijden, de beproeving, waardoor de mens klaar gemaakt werd voor de islam, wat overgave betekent, het gehoorzamen. De islam, slm, wijst terug op Salomo (slm), die de eredienst tot moeder god herstelde. Hij maakte tempels voor de godinnen van zijn vrouwen, symbolisch voor de natuurkennis.

Jezus klopte aan de deur in de nacht, als een dief in de nacht, geheel onverwachts, om bij de mens binnen te komen, en de mens tot gehoorzaamheid, islam, te leiden, zodat de mens terug zou kunnen keren tot de Vur natuur, de natuur van kennis. In de islam is Jezus slechts een onderwijzer, geen god. Jezus, het lijden, is de bringer van kennis, een boodschapper. Het is een archetype binnen de mens zelf. Ieder mens moet daarom als Jezus zijn. Het is een gelijkenis.

Ook de Vur is een code. Het zijn de tuinen, de wildernissen, die de islam beloofd heeft, waartoe de islam leidt. Het is een code van het paradijs, van de baarmoeders van de amazones waarin de eenlingen tot wedergeboorte en wederopvoeding komen. Heel voorzichtig mag de eenling deze tuinen binnengaan, deze codes ontvangen. Het zijn nieuwe installaties voor een nieuwe wereld. Dit begint in de wereld binnenin. Die wereld moet veranderen, die wereld moet verdiept worden.

Is de mens klaar ? Neen. Alleen de eenling is klaar.

De massa's hebben zich gestort op het christendom, en een iets kleinere massa heeft zich gestort op de islam, die steeds groter wordt, als brullende raadselen van het komende communisme van de natuur, het communisme van kennis, als de verzameling en het volkomen worden van de kennis tot de geboorte van de logistiek, de heilige gebondenheid. Maar de grootste religie is niet het christendom of de islam, maar het materialisme, de dienst tot mammon, het hedonisme. Dat is de grootste religie, en deze religie beheerst de mensheid. Het is het snoephuisje van de heks van Hans en Grietje, van Kakia. De bedriegelijkheden van de stad hebben de mens ingenomen, en alleen de eenling ontkomt aan hen. Blijf niet zomaar hangen in het christendom en de koran, maar zet je tocht verder tot de Vur. Wel zal de Vur deze religies verdiepen. Het kind mag niet met het badwater weggeworpen worden, of piraats overboord gegooid worden. Ja, het zijn piratenschatten, maar het zijn gestolen waren. De mens moet het terugroven, als een Robin Hood. Robin Hood gebruikt hiervoor de pijlen van Egypte, van Israel, van het christendom, de koran, want dat is wat de Vur leert. Ze liggen erin besloten. De boog is de Vur, en de pijlen zijn de religies. Het is een abstracte taal.

De islam is de strategische en symbolische strijd van de armen tegen de rijken. De koran staat aan de kant van de armen. Het christendom was afgeweken in buitensporige rijkdom. Alles was materialistisch en hedonistisch geworden, ten dienst van mammon. Velen gebruiken het geloof in het christendom als een dekmantel om mammon te dienen, dus in wezen zijn het helemaal geen christenen, maar mammon-dienaren. Ze hebben grijpvingers, steken hun vingers in de pudding, en houden daar hun rode nagellak aan over. Ze hebben de plaksteen van mammon aangeraakt, en

kunnen niet meer loskomen. Het is heel tragisch. Raak het niet aan. Vlucht nu je nog kan.

Puzzelen, puzzelen en puzzelen. Het leven is een puzzel avontuur. Een grotere natuurrealiteit staat te dringen. Al die karakters en poppetjes rondom de eenling zullen vergaan. Het zal iets anders zijn. Het was slechts natuur die wazig doorkwam. De eenling zag niet wat het daadwerkelijk was. De eenling was gestenigd. De eenling ijde slechts.

Simson was onder hoge druk, en uiteindelijk verklapte hij zijn geheim aan de sluwe Delilah. Wat moet hij een wroeging gehad hebben daarna, belast met schuldgevoel. Aan het einde van de ramadan is de mens te zwak geworden, en kan de mens het niet meer inhouden, en dan begint de openbaring. Uiteindelijk werd er een geheim aan Simson verklapt. Het moet een vreselijk gevoel geweest zijn voor Simson. Misschien dacht hij wel dat hij van God was afgevallen, dat hij had gezondigd tegen de heilige geest, de onvergeeflijke zonde had gepleegd. Maar zonde kan nooit vergeven worden. Zonde moet rechtgezet worden, niet vergeven. Daarom was Simson de onvergeeflijke, en moest zijn lot tegemoet gaan. Wat moet dat verschrikkelijk voor Simson geweest zijn, de afgrond in te gaan.

Vandaar dat ieder mens onvergeven is en dus verdoemd, en gedoemd om te werken om dingen recht te zetten. Dit is waarom de fallus in de vagina dient te gaan, en het is een schande dat dit niet aan de mens wordt uitgelegd. De fallus is een beeld van de eeuwige verdoemde die niet vergeven kan worden, maar die moet werken, penetreren, om de zonde te verzoenen. Dan brengt hij zijn zaad voor nieuw leven. De baarmoeder is een beeld van de hel, een vruchtbare plaats, zoals in de oorspronkelijke germaanse betekenis. Ook de vagina is dus een beeld van de hel, als de tocht van de ramadan tot wedergeboorte en wederopvoeding. Deze sexuele voorlichting wordt dus niet gegeven, en daarom rommelt men maar raak. Sexualiteit is gewoon tot koopwaar geworden. Het verhaal van Simson en Delilah geeft daarom inzicht in deze dingen.

Dat is wat de put van Calvijn is. Calvijn stelde dat ieder mens verdoemd is, maar er is een weg doorheen door de uitverkiezing, en die was te herkennen door verschillende tekens. De germaanse uitverkiezing was voor de eenling die hard aan zichzelf was gestorven op het strijdveld. Zo was dit ook in de theologie van Calvijn. Freud stelde dat een jongen uiteindelijk zijn vaderbeeld zou overwinnen, om bij zijn moeder in te kunnen gaan, ook al zou dat een andere vrouw zijn. Het vaderbeeld is natuurlijk een beeld van het ego, dat wat in de weg staat, dat wat te snel tot de moeder in kan gaan, als de weg van genade, een beeld van het gemakszuchtige christendom, en de jongen strijdt hiertegen in het oedipus complex. Er ligt dus een duidelijke en belangrijke link tussen Calvijn en Freud, als herstel van de demonologische sexuologie. De put van Calvijn, de hel, of eeuwige verdoemenis, is gewoon de vagina, en daar hoeft niet overdramatisch over gedaan te worden, want in de germaanse filosofie is dat juist de doorgang tot het eeuwige leven, waarin de mens voor altijd het ego kan achterlaten. De fallus is de eeuwige verdoemde, de werkende, opdat hij niet in overmoedige genade terechtkomt. De fallus is dus filosofisch gezien de prooi van de vagina, maar tegelijkertijd de baby, het kind, het nieuwe leven. Dat komt ook in het verhaal van Simson en Delila naar voren, dat het kwade medewerkt ten goede. Ja, Simson moest sterven, maar kon zo de massa's van het ego overwinnen, oftewel het collectieve ego. Van kind af aan verbond ik sexualiteit altijd aan de dood. Elke keer als de mens sexualiteit heeft dan sterft de mens. De mens offert zijn leven aan moeder natuur. Zo mogen we ook de hel koppelen aan de sexualiteit, om het als iets functioneels te zien en niet als iets dramatisch. De hel is sex, wedergeboorte, vruchtbaarheid, nieuw leven. Wat is sex ? Het is een oorlog. Het kan alleen waarlijk plaatsvinden in de context van de filosofie. Het is een mijnenveld, en vandaar dat de logistiek de bewaker van de sexualiteit is. Wek het niet op voordat het haar behaagt, stelt het Hooglied. Het is voornamelijk iets wat door vrouwen gaat. Heimdal was de zoon van vele vrouwen, voortgekomen vanuit zeeschuim. De man moet dus minderen. De altijd en eeuwig op sex jagende man in de stad is een karikatuur van de natuurlijke ware man. De man moet dus diep het celibaat in, de sexuele ramadan, het vasten op daadwerkelijke

sexualiteit, om meer tot een filosofisch beeld van sexualiteit te komen, de diepere processen. Overmoedige, overletterlijke sex is dodelijk. Het dooft de zintuigen uit.

Sigmund Calvijn, achter zijn piano, om er nog iets van te maken, de ongelovelijke rommel in de stad van sexualiteit. Ik kan het niet, ik kan het niet – Je kunt het wel.

Ik kan het woord sex niet meer horen. Neen, ik ook niet, maar je kunt er wel wat anders van maken. Hoe heeft de natuur het bedoeld? Niet recht voor z'n raap, maar meer subtiel als een metafoor. Het vertelt een verhaal. Laat het verteld worden. Luister.

Het doet pijn. Ik voel me verkracht als ik door de stad loop en de sex-getinte reclame borden zie, en de sex-gerichte muziek hoor in de winkels. Pure verkrachting. Ja, maar het is een fokkerij, en je moet het kraken, ontsnappen, veranderen, tot nut maken, verdiepen, en ga zo maar door.

Het doet pijn, maar hier is het medicijn.

Mijn zintuigen zijn overbelast, ik kan niet praten. Alles doet pijn. Ik word dag en nacht verkracht. Ja, opdat de nieuwe sexualiteit zal komen, de terugkeer van Sigmund Calvijn. Het calvinisme zal freudiaans zijn. Wie oren heeft die hore.

Ja, maar ik krijg de plaatjes niet uit mijn hoofd, die walgelijke plaatjes. Je moet afkicken van de drugs. De buitenaardsen zullen komen. Zij zullen helpen. Er zal een nieuwe drug zijn van de natuur, van de filosofie.

De mens moet psycho-analytisch de sexualiteit benaderen, of geheel niet. Er is geen andere weg. Er zijn teveel gevaren op het pad. Het zijn fetisjen, totems, die de mens niet begrijpt. Zo is ook religie opgebouwd. Een persoon die zonder psycho-analyse de metafoor Jezus aanbidt is op hetzelfde niveau van de mens die zonder psycho-analyse zijn sex zintuigen achterna loopt als een rund op weg naar de slacht. Juist waar de mens psycho-analyse aan de kant schuift en alles letterlijk en direct, oppervlakkig ondergaat, wordt de mens psychotisch, niet net andersom. De diepere mens is gefundamenteerd in psycho-analyse, in de filosofie van de natuur, en niet in psychose.

Sexualiteit is een filosofische taal, een communicatie systeem van de natuur, onbegrepen door de mens, vanwege de geheime boodschappen, wat ook terugkomt in het verhaal van Simson en Delila. Er wordt een impuls uitgezonden, en de ander reageert daarop met een andere, vreemde impuls. Daarom onderwijzen ze elkaar, en brengen ze de puzzel delen bij elkaar waardoor er een nieuw puzzelstuk wordt toegevoegd.

Het is een impuls, uitgezonden door een instinct, waarin geheimen worden blootgelegd, zoals in het Simson en Delila verhaal, opdat het geheim aangevuld kan worden, volkomen kan worden, compleet gemaakt. Het is de wisselwerking die belangrijk is voor de openbaring. Het vereist dat beide partijen meewerken.

Het doet pijn, omdat het niet compleet is, en omdat het ene deel de pijn van het ander deel voelt. De twee delen worden samengevoegd. Dit kan een heel traumatische ervaring zijn, maar ook extatisch. Pijn kan niet losgekoppeld worden van extase. De hel kan dus ook niet losgekoppeld worden van de hemel.

Dit zijn realiteiten die zich binnen de mens afspelen, niet buiten de mens, want dat is slechts projectie. Het zijn dus delen binnenin de mens, van de mens zelf, die met elkaar verzoend worden, als de twee hersenhelften die met elkaar communiceren en elkaar inspireren. Oedipus zou zijn vader doden volgens een orakel en trouwen met zijn moeder, daarom werd hij door zijn vader

overgedragen aan een herder om hem naar de bergen te brengen. Uiteindelijk kwam Oedipus bij herders in Korinthe terecht. Ook het boek Korinthe in de bijbel gaat over de relaties tussen mensen die eigenlijk de samenwerking tussen de verschillende lichaamsdelen zijn. Het boek bespreekt het pad van het kruis als het pad tot het vreemde, en het kruis is goed om dingen te toetsen.

Door een misverstand doodt Oedipus zijn vader, die hij niet herkende, en trouwt dan met zijn moeder. De vader was slechts een schaduw van de relatie die de zoon zal krijgen met zijn moeder. De sexuele overmaat die we om ons heen zien van op sex beluste mannen in de stad is een beeld van de vader van Oedipus die nog niet op z'n plaats is gekomen, omdat de zoon nog niet is teruggekeerd tot de moeder. Oedipus moest namelijk eerst een raadsel oplossen voordat hij tot zijn moeder kon gaan. Nadat Oedipus tot zijn moeder was gekomen moest hij boeten voor wat hij had gedaan, en stak hij zichzelf de ogen uit, zoals ook Simson's ogen werden uitgestoken. De mens is dus in strijd met de valse vaderbeelden. In principe is de vader gewoon een innerlijk archetype van de climax van het zoonschap. De vader is de zaadlozing van de zoon, van de eeuwige verdoemenis, als het afsterven van het ego. Het is het toppunt van gevoeligheid, zoals Jakob gevoelig werd geslagen op Pniël. Het is het toppunt van overgave en onderwerping, door overweldiging. Het is de climax van demonologie. Het is dus puur de innerlijke vader in de zoon, als onderdeel van de zoon zelf, en in werkelijkheid bestaat de vader dus niet. Het is een filosofisch principe wat begrepen dient te worden. De vader van Oedipus blijft dus stalken totdat Oedipus dit raadsel heeft opgelost.

Sexualiteit als een innerlijk communicatie systeem is dus onderdeel van het immunologisch systeem van de mens. Sexualiteit als metafoor, het ingaan van de leegte, is een middel om logistiek op te wekken, oftewel de heilige gebondenheid, de restricties die het immunologische natuurstelsel van de mens oplegt ter bescherming van de mens, wat ook terugkomt in het Simson en Delilah verhaal.

Simson moest terugkeren tot de baarmoeder, door de steniging, waarin het collectieve ego verslagen werd. Hij mocht geen sexuele veelvraat worden. De mens moet bij tijd en wijle afstand durven te nemen van het sexuele om te zien wat het is, het loslaten in het celibaat om een diepere weg te gaan, terug tot de baarmoeder. Sexuele veelvraat dooft namelijk de zintuigen uit, en is een wezenlijk gevaar voor de mens. Vaak is sex in die zin de verboden vrucht. Het kan alleen plaatsvinden in de logistiek aan het einde van de ramadan, maar de mens moet minderen, ook in de suikerfeesten en sexfeesten aan het einde van de ramadan, om zo tot de diepere en eeuwige ramadan te gaan, die leidt tot wedergeboorte. De mens moet weer kind worden.

